Slavonske
VAROŠKE
PĚSME

sabrane

po

Slavoljubu Slavončeviću,

Izdane po

Lavoslavu Županu

U Zagrebu.

Svezak I.

Tiskom FRANJE ŽUPANA 1844.

Piesme su medju trudim života kano cvietje medju dračam, kano voda živa, koja izvire iz sèrca zemlje medju stienam golim, kano glas nebeski, koi dolazi nezna se odkuda, ter svudar raznosi miris sklada.

Tommaseo.

„Wo man singt, da lasst dich nieder,
Böse Menschen haben keine Lieder.

Krasnim

SLAVONSKIM

u

DĚVAM

u znak

Ljubavi posvetjuje

Slavonac.

3

„Pèvajući život moj provodim,
Bez pèsme mi dan nemože zajt
Pèvajući radim, jèdem, hodim,
Pèvajući i smert će mene najt"

MARJANOVIĆ.

POZDRAV

Ljubeznomu čitatelju.

Jugoslavjani — poleg moga mnenja — svoje pěsničtvo na tri grane děle. Na pèrvu spadaju »Narodne Pěsme« od koih je četiri Svezka godine 1824. Vuk Karadžić u Beču izdao, a sad sa znamenitim povekšanjem pretiskuje. — Na drugu pěsnički proizvodi učenih ljudih, kao što se mnoge u Danici Hèrvatskoj (nespominjajuć naše starinske klasičke pěsnike) štampane nahode. — Na treću pako spadaju tako zvane kalfinske pěsme, iliti bolje rekuć směsa od pèrve dvě grane, kakove nazočna sbirka saderžaje. — Da indi učeni svět, kojem su pèrve dvě

grane već odavna poznate — bar kako se u Slavonii ova nalazi — vidi, upoznade i rasudi: odlučih mu ovu sbirku u kritičke ruke izručiti; da se s njezinim saderžajem — ako ništa drugo — bar razveseli. — A buduć da su one pěsmice, koje su prigodom strělačkoga bala u Zagrebu g. 1843. pod imenom, Slava Lěpote« izišle, jako malo poznate po Slavonii, za to sam mislio, da ću mojim zemljakom ugoditi, ako je ovdě preštampam. — Koliko sam pako mojim trudom komu veselja prouzrokovao, toliko sam plaće zadobio.

U Oriovcu (Gradiške Rgte.)

10. Rujna 1844.

Slavoljub Slavončević.

KAZALO.

Str.

Slava Lěpote.

Molba na ljubu.

O ljubo! o ljubo, serdce moje dugo
Tebe zaktěva.
Ti se već kaži, tebe serdce traži,
Nemoj plašljiva
Ukazat se meni, niti serdce veni,
Meni neveni, dušo ljubezna.

Ti tvom tělu jada, da neginem vazda
Nedaj mladjana;
Jer je istom cvětak, s koime se junak
Kao zelenim
Věncem tajno diči, dušu svoju liči,
Diči i liči serdce ranjeno.

Tvoje, Milko, lice lěpše od ružice
Je je rumene
Koje mladić svaki, dok ugleda taki
Věrno obljubi.
Jer on gine danom, i tuguje noćom
Danom i noćom ako neljubi.

Běle tvoje ruke zadaju mi muke.
Věruj, goleme.

Što me nećeš s njima zagerliti jadna,
Serdce me boli;
Jer ja mladjan ginem, mladost moju tru-
jem,
Ginem i trujem misleć za tobom.

Oči su pijavice, tvoje obervice,
Mili golube!
Usta su ti medna i bisera vrědna,
Što se neljube.
Zašt jih nedaš ljubit? ah i tělo gerlit,
Ljubit i gerlit meni žalostnom.

Daj da t' okol' vrata, kano okol' zlata
Željno zagerlim;
Ah i tvoje lice lěpše od ljubice
Da već poljubim;
Da mladost negubim, već tebe da lju-
bim,
Negubim, već ljubim cvět života tvog.

Za osobom tvojom ja propadam s mo-
jom,
Milko, pametjom!
Jer si tankog stvora, lěpog razgovora
Mila gerlice!
Pusti mi ga mirno, da ga mogu virno
Mirno i virno mladjan ljubiti.

Jer ako neljubim, cvět mladosti gubim
Dara Božjega.
Indi sad dopusti, do medenih ustih
Prići ljubice.
Da ih mogu ljubit, mladom tělu godit
Ljubit i godit sad i uvěke.

Nestalnost.

Što j' pěna na vodi?
Dim na větru što je?
Koračajem hodi
Jednim obodvoje;
Jer jednò i drugo
Je nestalno tako,
Da obstojat dugo
Nemore, nikako.

Ovoj nestalnosti
Kratku světa diku
U svoj nestalnosti
Nalazim priliku. —
Mlad si, što je zato? —
Nehvali se s time,

Odgovaram na to:
Lažljivo je vrime.

Mlad Absolon biše,
Al i David starac
Za sinkom uzdiše
Razcviljeni otac:
»Absolon sinko moj!
Sinko moj Absolon!
Traži te otac tvoj.
Pol carstva na poklon

Dati ću onome,
Koji te živoga
Tvom otcu starome
Pokaže zdravoga.
Kroz šumu běžeći,
Absolon sinko moj,
Na grani viseći
Izgubi život svoj!«

Lěp si, što je zato?
Znaš, što je lèpota?
Pobojeno blato
I jedna slèpota.
Judit lèpa žena
Odnila je glavu
Strašnog *Holoferna*
I njegovu slavu.

Nut lěpota jedna
  Što je učinila?
Više more žena
  Neg sva vojske sila.
Vitez neobladan
  Bi kó vatra živa
Od žene obladan,
  Sad u kervi pliva.

Srěća more biti
  Da šta ovog světa.
More učiniti
  Da je želja světa.
Belizar vojvoda
  Junak glasoviti
J gerčkoga roda
  Vitez strahoviti

Gledaj kako sada
  Slěp na oba oka
Od grada do grada
  Prosi kruha, smoka:
Viče: »Siromaku
  Dajte *Belizaru*
Novac prosiaku
  Bar za ljubav staru.

Kom je izkljuvala
  Cerna srěća oči,

I njeg mentovala
Dobra i pomoći.«
Svekerva je srèća,
Nije prava mati,
Koja kći nesrèće
Mogla bi se zvati.

Mladost i lěpota
Srèća i ostala
Sva svèta dobrota
Prolaze kò šala:
Priateljstvo Boga
Jedina je srěća
Vèruj, osim koga
Srèća je nesrěća.

Prava ljubav.

Prav' te ljubim, moreš znati,
S tobom želih se sastati,
Ostavio sam drugih sto,
Ti znaš dobro sama to.

Ljubav mene tvoja vlada,
Lice mi se tvė depada,

Tvé deržanje, dobar rod,
Černe oči, sitan hod.

Eva perva naša mati
Lako mogla je poznati,
Dok na světu bio j' sam
Pervi otac naš Adam.

Obećanje.

Što ću činit od žalosti?
Serdce j' moje bez radosti,
Zato věkom žalostno je,
Jer nevidim lice tvoje.

Da si tako men' serdita,
Himbenost je kriva svita,
Ah, što činiš dušo moja?
Ubija me serda tvoja.

Jer me kani rastaviti,
I tužnoga razcviliti,
Što mislio nebi nigda,
Ma bi moró terpit svigda.

Što si dakle, Milko mila.
  Na mene se raserdila?
Koj' bi uzrok mogó biti,
  To nemogu razumiti.

Jer to dobro mogu znati
  I po duši teb' kazati;
Da ništ nisam učinio,
  U čem bi t' se zaměrio,

Zato t' dajem sada ruku
  Očitujuć svemu puku:
Da ću bolje jošter pazit
  Našu ljubav nepogazit.

Uzdasi.

Evo već nastadoše
  Krasni dani prolětja,
A nikako neprestaje
  Mene gonit nesrěća.

Sve se stvari ovog světa
  Veseliti priěimlju,
Osim mene mladolětne
  Koja moram cviliti.

Kad nevidim svog ljubimca,
Koga želim viděti;
Ah, ljubezni ja te vičem,
Ali me ti nečuješ.

Kad se mlado stado igra,
I pastiri sviraju,
Onda rado moje oči
Grozne suze livaju.

Svakom ruža procvětava,
Svega cvěta carica:
Samoj meni pronicava
Gorki pelin travica.

Svakom sjajno sunce sěva,
Meni bědno i mračno:
Jer nevidim dragog lice,
Jer bo mu je zasterto.

Ah žalostna moja mladost
Na bědnome na světu!
Jer me mori gorka žalost,
U najboljem sad cvětu.

Oči suze prolěvaju,
Bědno serdce mi tuži;
Al kad ptice ktom pěvaju
Žalost moju to množi.

Svaka ptica druga ima;
Zato glasno i pěva:
Al' ja nikog osim Boga,
Koji me utěšava.

Spomen.

Sěćaš li se onog sata,
Kad si meni okò vrata
Běle ruke savila,
I kriući svoje lice
Meni skoro nehotice;
Tajnu ljubav odkrila?

Sěćaš li se onog jada,
Kad glas dojde iznenada
Ko iz vedra neba grom:
Da ja moram odlaziti
Tebe dragu ostaviti
I moj mili stari dom?

Suza zasja u tvom oku,
I otvori preduboku
Ranu tužnog serdca mog.
Reći ništa ti nemogoh;
Žalost nema rěčih mnogo —
Pitaj glasak serdca svog.

Odkad s tobom se oprostih
Odrekoh se sve radosti,
Prazan mi je cio svět.
Jer bez tebe nema mene
Kano što bez rose vene
U livadi mladi cvět.

Kad će opet danak dojti,
Da će moji jadi projti,
Odpast s moga serdca led ?
Kad ću opet srètan biti
S nježnostju te zagerliti ,
Serkat s tvoih ustah med ?

Spirid. Jović.

Željomolba.

Oj Děvojko s plavim okom
Hod sa mnom ,
Sastavimo neba stanje
Pod zemljom.
U duboke van doline
Měsečinon razsvětljene
Putujmo .

Putujmo tam'ka izvoru,
Gdě ž'bori
Jato ljubkih složno pticah
O Ljub'vi.
Ondě ću te zagerliti
Vruću serdcu pritisnuti
Gorućem.

Ljubit ću te ko ti mene
Do groba,
To je želja to je molba
Ljubećeg.
Kod nazočna mramornoga
Od ljubavi malog Boga
Nebeskog.

Na persih ti Děvo, cvatu
Ljiljani,
I ružična dva kamena
Ko sunce.
Med ružičnim dolinama
Trepti ljubav na krilima
Gor i dol.

Pritisnuti serdce serdcu
Dopusti,
Tebe ljubim sverhu svega, —
Ljubi me —

Slavska děvo, zoro mila
Primi mene sad u krila
Ljubim te.

Drugu ljubi.

Nemam mira ni pokoja,
Nit je u meni radost koja,
Sve za tobom tugujući
I dan i noć uzdišući:
Jer bez tebe ja nemogu
Živět, věruj višnjem Bogu.

Kudgod hodim, Boga molim,
Da se s tobom razgovorim,
Kad se s tobom razgovorim,
Veselim se kudgod hodim,
Jer bez tebe i t. d.

Indi Milko, ti rasudi,
Te mi věrna uvěk budi.
Tebe ljubim, — tebe gerlim —
Tebe ljubeć — sebe gubeć —
Jer bez i t. d.

Evo sverha jest ljubavi
Dan žalostni svanu pervi.
Ah! moj dragi srětan bio,
Dosta si mi vèran bio.
Jer bez tebe sama mogu
Živět, věruj višnjem Bogu.

Srětno dragi drugu traži,
Al' od mene ništ' nekaži.
Srětno dragi drugu ljubi,
Kad nedadu nama ljudi,
Jer bez tebe sama i t. d.

Jerbo naši svi zlotvori
To već gledat nisu mogli,
Već su o tom sve radili,
Kako bi nas omrazili.
Jer bez tebe sama i t. d.

Je li igda čija mladost,
Sprovodila takvu žalost,
Kano moja ovih danah,
Dušo moja odabrana?
Kad bez tebe sama i. t. d.

Kako me je mat' rodila,
Nisam nikog tak' ljubila,
Kako tebe ovo lěto,
Sam Bog znade, drugi nitko.

A bez tebe sama mogu
Živět odsad, věruj Bogu.

Nevěra.

Triput me je prevarila draga.
Perviput me privarila draga:
Dojdi dragi na vodicu hladnu.
Kad ja junak na vodicu hladnu,
Al se draga s majkom zavadila.
Drugiput me prevarila draga:
Dojdi dragi kolu děvojačkom.
Kad ja junak kolu děvojačkom.
Al' se draga s drugim zagerlila.
Trećiput me prevarila draga:
Dojdi dragi k' mome bělom dvoru,
Ja ću tebi pendžer otvoriti,
I kroz pendžer lice promoliti,
Ljubi dragi dok je tebi drago.
Kad ja junak k njenom bělom dvoru:
Al je draga pendžer zatvorila.
Otvor pendžer věro i nevěro,
Kudit ću te po svem bělom světu.
Kudi dragi kud je tebi drago.

Čisto srebro poherdjati neće.
Ako srebro i poherdja, dragi,
Njemu će se kuludžia naći,
A k'meni će moj sudjeni dojći.

Persten.

Sinoć sam pred večer špancirao,
Lěpe sam děvojke persten našao:
Ona ga je izgubila,
Zato me je dragovoljno
Poljubila.

Taj persten bio je ljubeznika,
Na njem je stojalo ime Milka,
O! kako j' to ime krasno
Cělo tělo meni moje
Okrěpilo.

Slušo sam njezine medne rěči,
Gledo sam njezine plave oči,
Bliskaju se kano oganj,
Od radosti nisam mogo
Ići kući.

Povedoh razgovor iz daleka,
Ljubezna frajlice dušo Milka
Ja te molim u buduće
Da smēm svagda s dopušteujem
K vami dojti.

Gospodiċna bila j' dobre volje,
Dojdite treći dan bit će bolje.
Dok je ona ljubeznika
Sladko-lukavima rèċma
Odpremila.

Ja odoh zatravljen k mojoj kući,
Ja legnem u krevet neznajući,
Oh, kako ću sva tri jutra
Moju Milku, Ljubeznicu
Prigoriti.

Ljubav i Priateljstvo.

I.

Priateljstvo i ljubav
    Sva je srěća na světu.
Bio bogat ili zdrav,
    Zvati će te sirotu.
        Vladaocah nek ti j' čast,
        Blaga imaj hiljade:
        Žalostna je tvoja vlast
        Bez ljubavi serčane.

Nek ti srěća znanosti
    Da lukava obilne;
Bez l j u b a v i ostat ćeš
    Ipak uvěk sirota.
        Od světa se nek' slavi
        Mudrac zarad razuma,
        Ak' zabavi ljubavi
        Běž'mu s puta svedj umah.

Težke tuge, žalosti,
    Tko će biti dělitelj?
Tko rasladit radosti,
    Ako neće *Priatelj*?
        Razum zato nek 'živa
        S *Priateljom* svakoja
        A serdašce s ljubavju,
        Ljubav blaga nasladja.

II.

Jaka vatra moje mlade grudi
Neprestano pali, žge i trudi,
    Noću, danom, zimom, lětom;
    Sa něžnostju někom svetom

Il je *ljubav* il je *priateljstvo?*
Obodvoje ili je susědstvo
    Grudih moih ogerlilo? —
    Kao majka čedo milo.

Ako *ljubav* čista je i sveta,
Ko kitica onda raznog cvěta
    Pokojni će dani biti
    Ljubav, koj'`s *ljubavju* kiti.

Priateljstvo ako j' blago i čisto,
Koje u dva těla daje misto
    Duši jednoj, — onda bit će
    Svi mi dani ko prolitje.

U susědstvu ako l' obodvoje
Neprestano njeguju se i goje
    Bit će onda moja srěća
    Nad svim světa blagom veća.

Tèrn.

Oko jasno, čelo dika,
    Ovo krèpost nij' velika,
Od naravi jer dolazi,
    S godinami sve prolazi.

Kao zvèzda svitli traki,
    Svetiš kao plamen jaki.
Ali dojde ono vrěme,
    Vrědnost ova kad pogine.

Šipak ruža cvèt je lěpi,
    Mnoge ljude on zaslěpi.
Dignem ruku, da ga tergnem,
    Tèrn ubode, pak j' ustegnem.

Tako i ti kad od časti
    Od ljubavi i od slasti,
Men' govoriš; i uzdišeš
    Tèrn nevidiš koga išćeš.

Vrat i persa mogu reći
    Tebi jesu tèrn bodeći.
Zato moraš promišljavat,
    Ako nećeš uzdihavat.

San.

U zelenoj livadici
Leži Antun na travici,
Antun sanja, ter se budi,
I uzdiše svoje trudi.
Gdě li si Anice,
Rumena ružice
Odzovi se jedanput.

Ana čuje, te tuguje,
Gorke suze njemu lie,
Išla bi ga pohoditi
Dragog lice obljubiti,
Majka joj nedade,
Jer ljubav neznade.
O! žalosti velike.

Piše Anka listak bili,
Pa ga daje bratu Fili:
Filo nosi knjigu moju,
Ti posluži seku svoju,
Odnesi dragomu,
Niti daj ikomu
Ovaj listak viditi.

Ode Filo, listak dade.
Od veselja on neznade,
Tko donese, tko li dade,
Gerlit, ljubit Filu stade.
On pita tad bratca:
Što radi sestrica?
Što li čini ljuvezna?

Svoje drage sad priliku.
Antun derži već u ruku,
Nju celiva, zatim veli:
Moji dani svedj veseli,
Kad sam se sastao
I s Milkom ljubio
O ljuvezna! gdě si ti?

Lado, Lado, listak šalje
Od serdca ti pozdrav daje,
Oj Antune, ljubav moja,
Knjigu šalje ljuba tvoja,
Dojdi mi k večeri
Kucaj na pendžerih,
Otvorit će Milica.

Što me zoveš, ljubo moja?
Evo Antun želja tvoja,
Ti si moje sve veselje,
U tebi su krasne želje,

Neboj se *Lado* moj,
Prid tobom je Antun tvoj
O ljubezna Anice!

Oj Antune serdce moje,
Ja celivam vlasi tvoje,
Tebe ljubim sad radostna,
Bez tebe sam vèk žalostna,
Prie ću umrěti
Neg tebe pustiti
O Antune moj. —

Golubice, oči tvoje,
Kano *magnet* vuku moje,
Nije *Venus* lěpša bila
Nit je *Juno* lěpšeg tila
Rumeno tv'e lice
Ljuvezna Milice
Zatravljuje dušu mù.

Zalud će se tko mučiti
Neće ljubav ugasiti,
Vèkom ću te ja ljubiti,
Vèkom ćeš mi mila biti
Anice, dušice
Prolětna ružice,
Oj ti *Lado Lado* moj!

Vapaj ljubavi.

Stani veće, stani miso tužna,
Nemuči me nevoljnoga sužnja,
Neponavljaj rane,
Serdcu mom zadane,
Mačem ruke nemile.

Od kako me žarko sunce grie,
Tak' me serdce nigda peklo nije,
Zaradi zemaljske,
Velim bolje, rajske,
Jednog lica krasote.

U serdcu mi njezin kip stanuje,
A prid očim sa mnom svud šetuje,
Kano sunce milo
Njezino je tilo
Puno slasti, ljubavi.

Oči su joj kano pijavice
Usta pako kano u gerlice.
Na njoj jesu mila
Sva božanska dila,
Stas ugleda krasnoga.

Ruke ko leluja lětna bile,
Obraz ljubak kano *Slavske* vile,
Nju po svuda diče,
Što mi serdce siče;
Tko te neće ljubiti?

Oj žalostna moja srěćo, gdi si?
Ili spavaš? ili živa nisi?
Zašto neustaneš,
I jednoč nesvaneš
Razcviljenom serdcu mom?

Razveseli jednoč moje lice
Od samotne tužnie dolice,
Gdě nit golub guče
Niti koje tuče
Serdce puno ljubavi.

Minut sátom, sàt se minja danom,
Na mom serdcu rana tišti ranu.
Ti ova raszudi,
Te mi věrna budi,
Da ja tužan neginem.

Ako nećeš željnu věru dati,
I žalostno serdce utišati
Ako l' plač nehasni,
Kada tvoje kasni
Serdce mene ljubiti:

Evo onda, evo mač, ubijme, —
Tverdokorna děvo, probodi me.
Kada čuti nećeš,
Nego se odkrećeš
Od uzdaha serdca mog.

Ali ipak serdce kad povene,
I kada se na prah već okrene,
Ipak tebe neću
Ostavit neljubeću,
Iz sveg serdca jakosti.

Neg će gorko svaki prah uzdisat,
I u sebi tvoje ime pisat,
U kom će věkovat,
I tebe poštovat
Zarad tvoje krasote.

Moje serdce ovdě sad vapije,
Iz dubljine rěči ove lije:
Oj ljubavi mila!
Prijazna mi bila,
Da negubim ja sebe. —

Čeznutje za Dragim.

Sini žarko od istoka sunce,
I razvedri moje blědo lice,
Jerbo sam ja jedna
Ovog světa bědna,
Koja stradam ljubeći.

Onda sam ja najsrětnia bila,
Dok za ljubav ništa nisam znala
Sva su čuvstva moja
Imala pokoja,
Živět mi se mililo.

Od kako sam dragog ja poznala,
Ljubeć čuvstva onda sam dobila,
I sad serdce plače,
Za dragim uzdiše,
Ako dragog nevidim.

Onda će mi věrovati svaka,
Koja je ljubila kano i ja
Onda će ona znati,
Što je ljubav silna,
Ká je serdcu premila.

Drugarice, pogledajte mene,
Kako moje mlado lice vene,
I skorom će biti,
Da ću poginuti,
Ako dragog nevidim.

Slobodno je ljubit.

Zar slobodno nije ljubit?
Zar ljuvezna bit nesmiem?
Niti s ljubom govoriti
Nit ljubavi gojiti s kim.
Zašto indi serdce imam?
Zar da tuga njega mori?
Zašto takvi život primam,
Koga žalost věkom mori?

Oj slučaju strahoviti,
Što učini ti od mene?
Da baš moram nju viditi,
Za kojom mi serdce vene.
Koje pogled sve mi uze
Mir, radosti i veselje,
Sad prolivat moram suze,
Merzeć takvo na življenje.

Oh naravi, krivo činiš,
Kada dato men' uzimaš,
I darove takve děliš
S kojim krěpost oduzimaš.
Smert mi, smert mi ti udili,
Nemoj mene dalje mučit,
Na drugom će světu bolji,
Život meni Bog udělit.

Ljubi i ti mene.

Slobodan sam do sad bio,
Nit za ljubav suze lio.

Dan i noć mi mirna bila,
Nit' me j' želja umorila.

Al kad jadan poznah tebe,
Izgubih ja sa svim sebe.

Kad hvaljena dojde zora.
Za te serdce kucat mora.

A kad sunce sjajno zajde,
Zamišljena mene najde,

I pol noći kad nastade
Ni malo mi sna nedade.

Ja se mučim, brojim sate,
Cěl mučenik jesam za te.

Mislim kakvo izbavljenje
Kakvo l' tražit iskupljenje.

Ljubav ga je zaměnila,
I tebi ga sveg pridala,

Osim tebe draga moja
Tko mi more dat pokoja?

Ti me jadna možeš spasit,
I s tim nemir moj ugasit.

Ja te iz sveg serdca ljubim,
I za tobom život gubim.

Ljubi dakle i ti mene,
Da mi serdce tak nevene.

S tobom se veselim.

Tražim te odavna
Po sveg světa strana'
Ljubeznice!
Kudgoder sam išo,
Nigdě nisam našo
Tebi para.
A lice i oči
I tělo svědoči,
Da si struk i cvěta
Sve lěpote světa
Ljubeznica.

Hodi anda sada
U naručaj draga
Serdca moga,
Koi će rad' tebe
Izgubit sam sebe
Pervo doba.
Zbog tebe jedine
Već toliko vrime
I dane i noći
Sve tebi na oči
Priplakujem.

Evo ti sad perva
Mojeg serdca pěsma
U ljubavi,
Bila ti radostna
Bila ti žalostna,
Nezaboravi;
Jer pero i ruka,
I tolika muka,
Serdašcem u družbu
Šalju ti tu tužbu,
Nezabavi.

Raduje se moje
U žalosti serdce
Bez prestanka,
Koje uvěk tebe
I tvog lica tmine
Promišljava.
U tebi jedinoj
Imade svoj pokoj
S' tobom se veseli,
Samo kad te vidi
U veselju.

Evo ti ponavljam
I věrnost poklanjam
Věkovitu.

U serdce te primam
Jer Milku nazivam
Stanovitu.
Kod tebe u věke
Sve vrěme i věke
U stalnoj ljubavi
Miru i radosti
Uvěk živět.

S tobom se veselim
Samo kad te vidim
Zaljubljenu.
U někoj žalosti
Kano ljubeznosti
Zamišljenu;
Jer pogled i rěči
I narav svědoči,
Da si těla lěpog
Mom serdcu povoljnog
Milostnice.

Idem sad u krevet
Davno je već devet
Udarilo.
Da se ispokojim,
I tělo umirim
Razplakano.
Ali niti spavat
Niti mira imat

Zbog tebe, ružice,
Serdca mog ljubice,
Već neimam.

Ah! miloserdnice
Da s kog mi to lice,
Zabranjuješ?
I ovo u mene
Što rad tebe vene
Zabacuješ?
Za kime ti misliš
I koga ti ljubiš,
Rad čije věrnosti?
Rad čije vrědnosti
Sve tuguješ.

Volim Djaka.

Venero prelěpa,
Boginjo premudra,
Što ću te moliti,
Mislim da ć' dobiti
Do skoro.

Radostan od tebe
  Da pride do mene,
Molim te, sad jedan
  Ljubak a ne bědan
      Odgovor.

Dobro te ja znadem,
  Tvoj život poznadem,
Da si dost' terpila
  Zla muža imala
      Žalostna,

Kovača *Vulkana*
  S neba istěrana,
Kojeg si ti silom
  Dobila nemilom
      Nesrětna.

Ja nemislim pako
  Ljubiti ovako,
Već imam onoga
  Meni primiloga
      Mladića

Dijaka mladoga
  I priljubljenoga
Do smerti ljubiti
  S njim mirno živiti
      Na uvěk.

Jer Dijak u škole
Kao ptica u polje;
Vesel pun radosti
Bez svake žalosti
Putuje.

Poslě škole pako,
Govori ovako:
»Zdravo dušo, sardce
Mlada děvičice,
Što radiš?«

U rekreaciu
I u Vakaciu
Svedj veselo ljube
Bez svakake tuge
Děvojke.

U nedělju, svetac,
Kad nevidi otac,
Na muziku idu
Svoje Milke vode
S veseljem.

Radostno šetajuć
Pèsmice pèvajuć
Cèlove davajuć — —
Za zdravlje pitajuć
Kod kuće

Kad muzika svira,
  Djak veselo pěva,
Da ga j' milo čuti,
  I želino viděti
      Kod drage.

Ja nemogu više,
  Niti djake lěpše
S' rěčju izfaliti,
  Niti ispisati
      Veselje.

Veće to vam kažem,
  Sestre, da nelažem
Da jesu junaci
  Hrabreni vojaci
      Ljubavi.

Jere nije hitar,
  Ni Zefirus vitar,
Nit je hrabar vojak,
  Kan' kod *Lade* Diak
      Věrujte,

Uslěd toga volim,
  Da drugo neželim
Na světu ovomu
  Žalosti punomu,
      Neg Djaka.

Ako pak nedobim
Kojega ja ljubim,
Hoću se pogubit,
Smert sebi učinit,
Nemilu.

Ali mislim da će
Bog meni dat Djače,
Koga ću ljubiti,
S njime se diciti
Věkoma.

Diaci su momci,
K'tom najbolji lovci,
Koji love ptičice,
Bez svake puščice
S mudriom.

Zečice fataju,
Lisice těraju,
Lěpo zatravljuju, —
S' Ladom se rukuju,
Slavonski.

K' tomu jesu djaci,
Veliki zabavci,
Koi nam zabave,
I sebi dobave,
Umětno.

Zato ću je ljubit,
I dok živim slèdit,
Nek mi je do věka,
S njima svagda dika
Golěma.

Majstora ja neću,
Kad imam tu srěću,
Da ću ja dobiti,
Mladjana ljubiti
Mladića.

Kulundžie neću,
Jerbo ni u Beču
Nisu tako mudri,
Da ugode ćudi
Svaki put.

Od zlata i srebra,
Ništ' lěpše do ńeba,
Na světu ovomu
Svakom ljubljenomu
Istina.

Ali još đost fali,
Kad majstor ostavi.
Jedan primalečak,
U glavi kamečak
Perstena.

Nit' apotekara,
Ni mlada pekara
Hoću ja slědíti,
Još manje ljubiti
Mladjana.

Jer neće ni jedan
Izići na mejdan,
Kano svi mladjani
Svakomu ljubljeni,
Djaci.

Još velim slikari
Da jesu najbolji,
Osim sviuh drugih,
Majstorih premnogih,
S vrěmenom.

Ali Diak mladi
Svagdi to uradi,
Da je on milii
Svakoj ljubeznii
Neg slikar.

Strělac.

U službi stojim strělac kraljevoj,
U poldnevu sija moih dědov grad,
Oružje moj jedini je zaklad,
  Nu ipak sam drag dĕvi milenoj,
  I ti bud mila gostu mladjanom,
  Ki je od onud došao, gdě je orlov dom.

Već udes strělca dalje siluje, —
Jer lov života goni vatreno,
Nu ipak strělac dĕvu moju miluje.
  Kad tvė mu serdce već odaljeno,
  A zla me misao nikad smetala,
  Smertna staza mi se baš otvorala,
  Kad golub ljubiti usta rumena,
  Uspomeni se strělca daljena.

Nevěra.

Děvo zašt' mi ljubav tvoju kratiš?
Zašt' mi ljubav ljubavju nevratiš?
Već ubijaš serdce moje bolno,
Od ljubavi koje jest nevoljno.

Tri sam lěta za tobom hodio,
U radosti dneve sprovodio,
A sad su me stigle gorke muke,
Jer me tvoje već negerle ruke.

Zašto si ti ostavila mene,
Kad za tobom moje serdce vene?
Nevěrnice, stići će te tuga,
Ako tražiš ti boljega druga.

Prosta ljubav je najveće blago,
Gerliš ono, što je serdcu drago.
Ah! kako ćeš za nemila poći.
Kad za drugim tvoje serdce ječi?

Děvo, děvo, nepadaj u uzu!
Već pogledaj na mog oka suzu,
I vrati se u naručaj meni,
Pak od danas za drugim neveni.

Ah, ako te serdce drugom vuće,
Spomeni se od ljubavi vruće,
S kojom te je priatelj ljubio,
Mir i pokoj sbog tebe gubio,

Ljubi, kom se jedanput zakuneš,
Da spasenje duše neotruješ,
I negazi svog zakona s nogom,
Milostnice, sad mi ostaj s Bogom!

Rastanak.

I.

Oj ljubo!
Oj ljubo!
Duge noći nemam sanka, —
Serdce radostno —

Serdašče,
Dušice,
Gdě si moja golubice
Odzovi mi se.

Kam mladost?
Gdě sladkost?
Gdě j' života sladka radost
Da nevapijem.

Uzdišem,
Vapijem,
Kada tebe ja nevidim,
Ružo rumena.

Moje oči
Suze toče,
Milko sada vrěme dojde,
Da te izgubim.

Angjele,
Veselje,
Dušo moje si življenje,
U pol žalosti.

Dab' samo
Mogao
Usta tvoja ta rumena
Sada izljubit.

Serdce bi,
Duša bi,
Zdrava bila, boju lice,
Bi prominilo.

Mladosti,
Sladkosti,
Daj ti meni cvětak tvoje
Sladke radosti.

Ružice,
Rumena,
Nezaborav' dušo mojeg
Nikad imena.

II.

Serdce moje kud putuješ?
Komu dragu izručuješ?
Komu Milku izručuješ?

Kud odlaziš željo moja?
Kom ostade ljuba tvoja?
Komu tvoje ufanje?

Oj žalostni tvoji puti,
S' koim imaš sada pojti,
Ké si sad odredio. —

Gdě su ona sad vrěmena
Sveg veselja ravno puna?
Sad żalostna postaju.

Gdě su tvoje medne rěči,
Koje meni govoreći
Ljubav stalnu kazaše?

Gdě su one sad radosti?
Koje s tobom ja zadosti
Nemogoh uživati.

Gdě je věra, koju dade?
Kamo ljubav, kú imade
Sámnom skupa jedinu?

Kada bi te gděgod srila,
Vesela sam serdca bila,
Oj ljubavi prigorka!

Kad te nebi pak vidila,
U serdcu bi tugovala,
Tebe vidět želila.

Nije dana, nije noći,
Kada tvoje meni oči
Nepadaju na pamet

U čem sam te uvrědila,
Što sam tebi učinila
Da me sada ostavljaš ?

(*Dragi odgovara.*)

Negovori ljubo toga,
Nerani mi serdca moga,
Nezadaj mi žalosti.

Vidiš lice moje tužno,
Sve suzami poliveno,
Zbog velike žalosti.

S' jedne strane žalost imam,
Kad veselja ja promišljam,
Koja s' tobom imadoh.

S' druge strane rěči tvoje
Nemile su strěle moje,
Koje serdce rane, mi.

(Draga odgovara.)

Vidim, vidim, serdce moje,
Sve žalosti sada tvoje,
Koje terpiš na serdcu.

Ali žalost ova tvoja,
Nije veća nego moja;
Jer mi serdce probode.

Jer su ovi tvoji puti
Za me sada mači ljuti,
Ki mi serdce raniše.

Ględaj! evo serdce moje,
Što učini rastavljenje,
Mač ga ljuti probode.

Kò će danom i u noći,
Tugovati bez pomoći,
Dok ga smert nepokosi.

Plač za dragom.

Ah, ljubo zar si tu?
Na takvom krevetu,
Sva u cernini,
I bělini
Mene dočekala?
Oh, kako je taj krevet, ružan!
Kako je tvoj pogled tužan,
Ruke složene,
Oči sklopljene,
Tělo zdeno
Ko ledeno,
Noge svezane.

Nit usta cervena,
Nit lica rumena,
Nit serdce vrilo,
Kò je bilo,
Dok me je ljubilo.

Nit kad milog već oka na me
Nit lěpe rěči gdě za me.
Niti radosti,
Nit kad sladkosti,
Ah! ustan gori
Progovori,
Razveseli me.

Tu k tebi leć nesmiem,
Da mertvu zagerlim,
Nit s tobom mogu
Bit u grobu,
Da sebi odolim,
Da ti bar moje suze gledaš,
Kad mi se već ljubit nedaš,
Gore, pećine,
Tverde zidine,
Nebi ovu,
Žalost moju
Mogle nositi.

Odahni s teškosti
S te mertve bolesti,
Pak ustan gori,
Odgovori,
Neumori me!
Joj! sva zvona već tužno ječe,
Nitko mi pomoć već neće

Suze oterti,
Tebe od smerti,
Osloboditi
I osvojiti,
Da netugujem.

Na', evo uzmi me,
Pak bar zagerli me,
Netražim više,
Jer izdiše,
Duša s teškosti.
Kad nemoreš već ljubav vratit,
Nit najmanju muku platit.
Ah zagerli me,
I s sobom uzmi me,
Nek osvanem,
Nek ostanem
S obom uzmi me.

Ja neidem bez tebe,
Ah, neidi bez mene,
U onu vladu,
Gdě nedadu
Lice ljubiti;
Jer kad ti je tu ljubit prosto?
Što se drugo nadaš kroz to,
Kad te nestane,
Kad ljubav pristane?

Već premalenu
Uspomenu,
Za sve dobrote.

Ah, zalud budim te,
Ah, zalud molim te,
Ti natrag nećeš,
Jer nekrećeš
Baš ni pogledom.
Nek sad ide sva ljubav moja,
Nek ide sve kud mu volja,
Nek duša izdiše,
Kad tebe ni više,
Nek serdce pukne,
Od te muke
Kad me ostavljaš!

Uzor Milkin.

Dušo moja poljubljena,
Sèdi meni na kolěna,
Jedno drugo poljubimo,
S ljubavju se okrěpimo.

Kad ti vidim bělo lice,
Koje nježno gleda nice,
Nemilostnò sebe gubim,
Ako tebe nepoljubim!

Oči plave krase lice,
Ko dvě zlatne pijavice,
Iste zvězde nadvisuju,
Ljubav kad s ljubavju snuju.

Glavu rese plave kose
Od prolětne lěpše rose,
Nuz to bělosnežne ruke
Zadaju mi težke muke.

Těla jesi tananoga,
Struka pako ugodnoga,
Hodiš kano pavunica,
Sitniš kano golubica.

Usta izvor sve miline
  Zborė rěči sam' nevine,
Koje serdce moje hrane.
  Dokle živět nepŕestane.

Zato, milko poljubljena,
  Sědi meni na kolěna,
Jedno drugo poljubimo,
  I na věke zagerlimo.

Zdvojenje.

I.

Nuto duša moja gotovo umira
    S težke žalosti,
  U danu i noći,
  Tarem suze 's oči'
Kudgoder se svratim, nigdě nemam mira
    Nigdě radosti.

Ah! da ti je znana vruća želja moja,
    S koje bolujem;
  Jao, da vidiš muke
  Lice, usta, ruke,

Plakalo bi serdce 'a i duša tvoja
S koje tugujem.

Nisam nepriatalj iz turskoga kraja
Da te zarobim,
Niti sam marvinče
Kako ljudstvo viče;
Već sam ljubav prava, zemaljskoga raja
Da to pridobim.

Čuo sam ti ime od mnogo godinah
Sasma radostno,
Za tobom sam pošo,
Rad tebe sam došo,
Tebi sam donio u pol noćnih tminah
Serdce žalostno.

S tobom sam se vodó u snu tajnosti
Danom i noćom.
Predo sam ti viru,
Da budem u miru,
Al' mi věra moja svaka, Bože prosti,
Vratja s žalostjom,

Idem kad mi veće milost tvoju kratiš,
Milko, sada znaj
U cerne planine,
Med šumske zvirine,
Gdě ću gorko plakat, dok se nepovratiš
U moj naručaj.

II.

Ah! je li gdě koja.
Još ljubav što moja,
Bez radosti,
Terpili gdě koja,
Još duša što moja?
U tajnosti.
Ja s tebe jedine
Već toliko vrime,
I dane i noći,
Sve tebi na oči,
Priplakujem.

Nit imam ufanja
Nit imam već znanja,
U ljubavi.
S čim bi ti još došo,
Što li bi poboljšo,
U zabavi.
Kadgod te promotrim
Uvěke te smotrim,
U někoj težkosti
Kano ljubeznosti,
Zamišljenu.

Nemiloserdnice,
S koga mi to lice,
Zabranuješ.
I ovo u mene,
Što rad tebe vene,
Zabacuješ.
Za kime ti misliš,
Od koga zavisiš,
Rad čije vrědnosti,
Rad čije věrnosti
Sve tuguješ?

Ah, tugom tuguješ,
I mene š njom truješ,
Nevoljnoga,
Koi ću nad tebe,
Izgubit sam sebe,
Pervo doba.
Ja s tebe nespavam
Niti čemu valjam,
S tebe mi je serdce,
Kó makovo zernce
Usanulo.

Da si od kamena,
Bez svakog plamena,
U ljubavi.

Da si nadarita
S krěpostju sveg svita,
I naravi.
Još nebi mi smila
Bit tako nemila,
Gledeć na dobrotu
Ljubav i sirotu,
Prama tebi.

Evo ti poslidnja
Sad možebit knjiga
Od ljubavi.
Bila ti radostna,
Bila ti žalostna,
Nezabavi.
Jer pero i ruka,
I tolika muka,
Serdašcem u družbu,
Šalju ti tu tužbu
U suzami.

Rasudi pravedno,
Je li to svejedno:
U bolesti
Bolestna ubiti,
Il' ga izlěčiti
Od žalosti?
Ti imaš u ruki,
Lik prot toj svoj muki.

Ti moje bolesti,
Liči i teškosti,
Nitko drugi.

Da živim tri dana
Ljubo izabrana
Bez žalosti.
Jer me je grihota,
Probavit života
Bez radosti.
Bez tebe ja neću
Nit ovu nit veću
Il bolest il tugu,
Il nevolju drugu
Moći podnět.

Idem sad u krevet,
Davno je već devet
Udarilo.
Jer j' serdce s teškosti,
Sveg těla krěposti,
Okvarilo.
Zorom će te stići
Te moje sve riči,
Odpišimi na nje
Neljuti se na me,
Zakljinam te.

Čekat ću s radostju,
Čekat ću s žalostju
Tvoj odgovor.
Nemoj, nemoj s njime
Trovati mi vrime
I odgovora.
Kog s dušom zahtěvam,
Kad tebe pozivam
U naručaj k meni,
Tebi pripravljeni,
Šest godinah.

Hoću te s radostjom,
A ne sa žalostjom
Znaj, primiti.
Trefi se kadgoder
Tebe gdě s čimgoder
Uvrěditi.
Na tvome ću licu,
Oplakat krivicu,
Na tvoih ću ustih,
Samo mi dopusti
Sad umerti.

Odgovor.

Mene li miluješ
S mene li boluješ,
Neradostni ?
Il' je zabludio,
Koj' mi je donio,
Glas žalostni:
Da s mene nespavaš,
Niti čemu valjaš,
I da ti je serdce,
Kò makovo zernce,
Usanulo.

Al tko će pomoći
U svoj toj nemoći,
Bolestnomu ?
Koga ću obići,
Gdě li ću lěk najći,
Žalostnomu ?
Kad ni ja nespavam
Niti čemu valjam,
Kad tužna ja sama,
Živim bez ufanja
I radosti.

Ti tražiš odgovor,
A išćeš dogovor
U ljubavi.
Evo ti odgovor:
Neznam za dogovor,
Nezabavi.
Jer ljubav opaka,
Nestalna je svaka.
Jedna te zaklinja,
A deset proklinja
Što progoni.

Tri su meni rane
U ljubavi dane
Nezavite.
Tri su mi žalosti,
Od nenavidnosti
Ostávite.
I nijednoj lěka,
Od čitavog světa,
Nit mi je ufanja
Hoću li do dana
Prebolěti.

Ako li uzpitaš,
Kad ovo pročitaš,
U naglosti:

Odkud mi te rane
U ljubavi dane
I žalosti?
Ja imam jedino,
Povoljno i věrno
Serdce umiljato,
Vrědnie neg zlato
U oblasti.

Kudgod bi nagnula,
Kudgod bi vagnula
S mom ljutinom,
Svud bi se nagnula
Ljutost orivagnula
Svom dobrinom.
Bi směhom, bi molbom,
Bi drugom ugodbom
Mene umirilo,
Poljubac molilo,
I dobilo,

Od ovud nastade,
I medju nas pade
Nenavidnost.
Moj dragi, zahtěvaš,
Da drugu sam imaš
I zafalnost:
I ja izvolivam,
Da sama pribivam,

U njegovom serdcu,
U svakom udarcu,
I progonstvu.

Vidila to treća,
Nenavidnost veća,
Skup s zlotvori
Koi mi večerom
Šapću pod pendžerom
Da otvorim.
I što ja nesrĕtna
Bi svakom odbitna
Selo pobuniše,
Dragog naružiše
I odbiše.

Jučer sam primila
I glas razumila
U tajnosti.
Da tužan boluje,
I smertju vojuje
Od žalosti.
O! selo prokleto,
Od kog si to steklo
Da ljubit nesmimo
A ubiti smimo
Svog iskernjeg.

Cari se potuku
Za ljubav pram puku,
S kim vladaju.
Hiljade vojnikah
Od najboljeg vika
Popadaju:
A ti od hiljade
Danas za me pade,
I ljubav sabori,
Nas dvoje umori,
Rad ljubavi.

Hajduci i zlobe,
Što po šumi robe,
Bez grěhote
Nećeju ubiti,
Nit išta odneti
Od sirote.
A selo prokleto,
Nam otima eto
Mir, život, poštenje,
Věk, radost, življenje
Na uvěk.

III.

Prolaze mi noći dani,
Serdce, tělo gine mi,
Kako sada tak' i lani
Cvět života veni mi.

Čas se s časom uvěk ravna,
Měra jedna ostaje,
Il' sad, sutra, il' odavna,
Sve me malo nestaje.

Što mi hasni krasno lice,
Šta li rumen obraza,
Jer akó me skasni vrěme,
Biti hoću nakaza.

Sad me ljube, gerle mlada,
Sad me hvale od svuda,
Al kada me starost svlada,
Deržat će me za luda.

Zašto su mi běli dvori?
Što li služba dvorjana'?
Kad odolit věčnoj snagi,
Vlast mi nije predana.

U serdcu mi vrući plamen
Gori sve bez pristanka,
Kog utèrnut smertni kamen
Sam će poslě rastanka:

IV.

Čemerna mi je radost,
Opet u ljubavi,
Ah nikad neda žalost,
Da serdce ozdravi;
Hajduci neubiju,
Kad koga porobe,
A ljubav i u smihu
I serdce probode!

Ravnice i planine,
Pećine, dolovi,
Odmaknite me dalje,
Od ove ljubavi.
Jer bolje nam je svima
U prah se stvoriti,
Neg žalost kakvu ima,
U njoj sprovoditi.

Sad sedmi měsec teče
Nebeske dobrote,
Što mene serdce peče,
Rad jedne lěpote,
Turobno serdce pukni,
Nemoj me mučiti,
Ja l' od lěpote ugni,
Nemoj me ubiti.

Jest vrědna, jest poštena,
Jest lěpa kano cvět,
Jest hitra, jest poslena,
Ogradila bi svět.
Na njoj su sve lěpote,
Nebeske milosti,
U njoj su sve dobrote,
Zemaljske vrědnosti.

Ah zaľud! ljubit neće,
I baš da izdahnem,
Već još u směh okreće,
Kad rad nje uzdahnem.
Joj svakom ljubovniku,
U takvoj ljubavi,
Jer gine tužnom viku,
I smert si dobavi.

Ej tuga! ej nevolja!
Sve moje radosti

Ej! gorka muka moja,
Smert poverh żalosti,
Da vidiš serdce moje
Tvom rukom ranjeno,
Ah! puknulo bi tvoje
Baš da je kameno.

Na njemu i u njemu,
Ti si napisala,
Da u serdcu tvojemu,
Jesi me sbrisala,
Al' božje oko vidi,
Da nisam u tom kriv,
Jer tebe neuvrědih,
Ni mertav ni živ.

Kerv svud iz serdca teče
Od pervog sastanka,
I živa u grob neće
S ovakog rastanka,
Ha! idem, idem, idem!
Ti s Bogom ostani,
Sve suze kad otidem
S moima otari.

San.

Sanjah, da sam ptica bio,
I u njeno milo
Iznenada doletio
Děvojačko krilo. —
Da sam za tim na ružicu,
Skakutnuo bělu,
I na persi maramicu,
Prokljuvao cělu.

Poslě da sam na nje plavu
Kosu se bacio,
I njezinu pojeć slavu,
Světu navěstioh,
Tada kano ptica brižna
Slavit ju prestado,
Pa u njena nědra sněžna,
Na konak se dadoh.

O, koje mi tu sladkosti
Sèrdašce nekuša,
Koje more od radosti,
Neoćuti duša. —

Nij' moć najti takve dične
Postelję na blizu,
Nejma njojzi, ne, prilične,
Ni u paradizu.

Prebirat tamburu tada
Poče mi nuz uho,
Na što sam se iznenada,
Iz tog sna prenuo;
Priateljskim modrim okom
Stade me gledati
I od meda sladje skorom
Poljubce davati.

Najposlě za ljubav otu
Viš' nje sam treptio
I radostno nje lěpotu
Kreljutmi hladio
Bi l' dan, bi l' noć, bi kala to
Tko znade nek sudi,
Ele ja se berzo na to,
Iz za sna probudih.

Tko je to?

Mimo mene često hoda
Neznam što;
Kakvoga je neznam roda,
Nit znam tko
Krasno lice, plave oči,
Ggĕgod stane serdce boči,
Tko je to?

Idem tražit gdĕ pribiva,
Žalosti,
Da ja vidim tko uživa
Radosti,
Koja meni život krati.
Stražeć dan i noć pred vrati.
Mladosti.

Hladnom noćjom i vedrinom
Iti ću,
Ravnim poljem i ravninom
Tražit ću.
U srĕd serdca nemam mira.
Već mi duša s̈ njeg umira,
Kazat ću.

A što više na kolina
Klęknut ću,
Ruke ustmi slobȍdnima
Ljubit ću,
Da se prida serdcu mome
I obeća věrnost, k tome
Molit ću.

Ljubeć usta, persa, lice
Svaki dan
Što od mene kad zaišće
Sve joj dam;
Štogod ona meni dade:
Ono nitko nek neznade
Već ja sam.

Jedno serdce, kojim vladam,
Njoj ću dat,
Da zadobim što se nadam,
Onaj sat.
Sam će *Lado* od radosti
Videć mene bez žalosti,
Zapěvat.

Molba.

Zar te nisu još ganule,
One suze moje
Nad koim su osvanule,
Sto put misli tvoje.

Ah! zar nisu tavne noći
Tebi u nemiru
Postavile to prid oči,
Da li deržiš viru?

Mišliš li možebiti
Tražit srěću bolju?
Mene pako ostaviti
Za čiju god volju.

Ah! kaži mi, možebiti,
Istom porad ljudih
Nesmiš s onim serdcem biti,
Koje tebe ljubi.

Tko namiče usta svoja
U takovo vrěme,
Gdě bez toga ljubav tvoja
Prama meni gine.

Ah! koga su tako zbili
Dogovori naši?
S lažljivima da te dili
Možebiti plaši.

Komu j' išlo lice tvoje
U snu serdce vadit, —
Da sad gleda baš nas dvoje
Bez uzroka svadit.

Hoće li to tvá rodbina
Ili priatelji?
Da nit ob dan nit u tmina',
Negovoriš k meni.

Vidiš li ti, da je s tebe
Lice moje spalo,
I serdašce osim tebe
Čisto ljubit stalo.

Igre, pěsme, razgovori,
I štogod pomislim,
Sve to dušu moju mori,
Kad ti samnom nisi.

Čimgoder se razabiram,
Čemugod privolim,
Za ničime neumiram
Ko za serdcem tvoim.

Hodi natrag, uzmi s sobom,
Serdce, dušu, tilo,
Zakljinam te živim Bogom,
Da je kô i bilo.

Evo dušo od tog dana,
Odkad sa mnom nisi,
Sve od tebe men se sanja,
A ja neznam gdi si.

Mimo mene sad nehodaš,
Niti za me pitaš,
Mili Bože, s kim se vodaš? —
Čije liste čitaš? —

Uzdasi.

Netuguj, draga, tako žalostno. —
Kako nebi, kad već sebi
Neznam pomoći.

Kakve ti, draga, tražiš pomoći? —
Tebe serdce, tvoje lice,
Da ti obljubim.

Ljubiš li samog mene od svih? —
Samo za te sve minute,
Gorko uzdišem.

Samo te, draga, još jedno molim: —
Ah, nemoli, već izvoli
Kazat hotenje.

Daješ li, draga, men věru tvoju? —
Ah! predajem, věru dajem,
Tebi do smèrti. —

Netuguj, draga, što ja odlazim: -
Ah! tugujem, serdce trujem,
I to zbog tebe.

Otit ću draga, al ću se vratit. —
Neodlazi, već s' obazri,
Serdce, na mene.

Sad s Bogom, draga, men je odlazit. —
Što ću tužna, postah sužna —
Gorke ljubavi.

Ah, Ljubav, ljubav, što me razcvili?
Lěpo dilo, al nemilo
Meni postala.

Ah, Ljubav, ljubav, što me izgubi?
Izgubljenje, odkupljenje,
Nikad već neufam.

Odkupit ljubav moje radosti,
Ode radost, dojde žalost
Meni pregorka.

Ja te ljubim.

Dobar večer dušo ljubljena.
Evo sada pèrva godina,
Kako nosim ljubav do tebe,
Nedèli se, dušo, od mene.

Do smerti te želim ljubiti,
Nemoj mene dušo gubiti,
Kada vidiš vĕrnost svu moju,
Da neljubim drugu neg tebe.

Baš milenog moga Ivicu
Rumenoga lica ružicu,
I još oči cèrne kukinje
Naustnice sladke rumene.

Cerne kose, vrane obèrve
    Odnesoše pamet do mèrve,
Primamiše mene za tobom
    Ah! za tobom dušo za tobom.

Zato ljubim, Mile, ja tebe.
    Da neideš zlato od mene. —
Ako pojdeš, dragi, ikada
    Ostavit me nemoj nikada

Labudovo pero prebělo,
    Vitko tvoj' predstavlja mi tèlo
Ljubim lice, usta, obrève
    A k tom oči cèrne věk prève.

Vidio sam ju.

Kako more duša tvoja
Jedan dan bit bez mene,
Kad ni jedna misao moja
Nie minut bez tebe?

S čim si, Milko, vrěme kratiš
Kada mene nevidiš?
Pěvaš li ti, što li radiš,
Kad od mene nemisliš?

Ja preda se posó sredam,
Nemogu ga raditi.
Amo tamo tebe zgledam,
Ti se nedaš viditi.

Nedaš, dušo, nedaš, serdce,
Zaufanje radosti,
Nisam dan i noć u miru,
Već uvěk u žalosti.

Daj mi obraz, daj mi ruku
Da ja mogu spavati,
Skini barem malu muku,
Da ja mogu kazati:

S Bogom indi tavne noći
Ja sam ljubu vidio.
Neplačite suzne oči,
Danas sam ju ljubio:

Tavnica.

Oj brěžuljci i ravnine
Domorodnog moga stana,
Vami tužim iz daljine,
Boli moih tajnih rana'.

Svami živih od prirode,
U slobodnoj zemlji rado, —
Sada kô rob bez slobode
U dno bědne uze padoh. —

Da ufanja već uteći,
I mramora bělovedra,
Neimadem odkud steći,
»Jer su děve to vam — n....«

Dvojstruk lanac vrat mi vije,
Nježno množeć sladke muke,
Za ké neznah, vajme! prije,
»To su nje gèrleće ruke«.

Na uzi su jaka vrata
Neostala nigda pusta,
Od koralja i od zlata
»A to su vam Milke usta«.

Na vratih su do dva ključa,
Koi uzu tverdo glave,
A tverdji su, vaj! od tuča,
»Jer su oni oči plave«.

Za pokrěpu k tom dobivam
U njoj jěstb'ne sladoledne,
Nepristano od kih snivam,
»Jer su děve rěči medne«.

Oj! brěžuljci i ravnine
Domorodnog moga stana
Vami tužim iz daljine
Boli dakle tajnih rana'.

Istinski te ljubim.

Dragi cvětak meni poljubljeni,
Od koga si tako obljubljeni?
Što si lice tvoje prominila,
I lěpotu svoju izgubila?
Jer si bila běla i rumena
Kano ruža lětom procvatena,
Ta i serdca vesela si bila,
Dok si mene istinski ljubila. —

Evo tebi tverdu věru dajem,
I istinski ovdě obznanjujem,
Da ja nisam nikog obljubila,
Niti věru datu prominila:
Prem ako sam lica potavnila,
I lěpotu moju izgubila.
Da već nisam onog rumenila,
S kim bi tebe, mili, veselila, —

Koj bi uzrok dakle moro biti,
Nemogu se tomu dosetiti,
Možebit si tužno tugovala,
I nemoćna dugo jadikala,

Bez pomoći i bez svakog lěka,
Nevideći žene ni čověka
Koji bi ti vode istom dao,
I stobom se, Milko, sabavljao?

Kad pogadjaš, drago serdce moje,
Tko je uzrok od ove nevolje:
Terga mene groznica preljuta
Veće više nego deset putah,
Pak nikoga vidit mi se neda,
Koga moje oko rado gleda,
Nema, rekoh, tebe ni viditi,
A kamo li s tobom govoriti.

Ljubio sam.

Ljubiò sam někoč jednu,
Jer mi se je dopala;
Od sad neću već ni jednu,
Jer su svaka propala.

Ljubiò sám nju veoma
Plaća biše nevěra,
Godiò sam dost godina,
Živio sam bez mira.

Ljubio sam pred svakime,
Věru jesam zadao;
Zabadava serdce gine,
Kad joj nikad nij' žao.

Godio sam svakojako,
Al nemogoh ugodit;
Kad bi s' serdce k njoj primaklo,
Nektě meni odolit. —

Ljubio sam svako vrěme,
Malo što nepoginuh;
Nosio sam svako brěme,
Ali to sve zaludu.

Ljubio sam ob dan ob noć,
Al da nisam ljubio,
Nebi imo slabu pomoć,
Nit bi sebe gubio.

Serdce ovo ostavit ću,
Koje nezna ljubiti;
Sréću moju proměnit ću,
Nit ću sebe gubiti.

L ė k.

Ah! što ćutim na sėrdašcu,
Kruto žalost veliku,
Nepoznajem polašnjicu
Nego veću još muku.

Doktore mi dozivaju,
Da mi sada pomogu. —
Ali pravoga doktora
Za me najti nemogu.

Oni meni kerv puštjaju,
Pomljivo pohadjaju,
Ali za me najti pomoć,
Dugo već s' ne uzdaju.

Pomoć može meni draga
Koju neću viděti;
Jer od teške serdca trešnje
Bude mi poginuti.

Serdce, serdce netresi se
Već živi u ufanju
Jer znam, da ćeš se umirit
U věčnomu spasenju.

Bože mili, što učini?
Pogledaj der s tvoim okom,
Koj'no si za svět stvorio,
Jači s rukom visokom.

Molim tebe, zažgi serdce,
I uděli milosti,
Da ja moje Golubice
Poznat mogu dobrosti. —

Ukor.

Molio sam li te više puta ljubo,
Čak onako, da ti j' samoj bilo čudo,
Da se projdeš onakih činah,
Od kih se truje grud nevina.

A ti molbe moje sve u nemar mećeš,
Štogod tražim učinit mi pravo nećeš.
Svakoj mi se stvari protiviš,
Svaku želju 'holo oboriš.

Rad tebe sam zdravlje kukav izgubio ,
S tebe sam ja tako sada obolio ,
    Da ja serdca mojeg tegobom ,
    Lěka već najt' ni u teb' neznam.

Časom mi se tako u serdašcu stuži
Da sam neznam tvoj jesam li u'voj tuzi.
    Mora mi se serdce razderti ,
    I razderto ostat do smerti.

Stim ćeš , vidiš, platit sve nevolje moje
Stim izlěčit teške one rane tvoje
    Koje onaki ostavljaju ,
    Koi još pravo ljubit neznaju.

Idi , idi kud te želja tvoja nosi ,
Nek i drugi s čim ranie znadu tko si ,
    Serdašce si mi razcvililа
    A tělo bolestno ubila.

Mladost.

Gdě si lěpa moja mladost?
Gdě života moga radost?
Odzovi se kadgod veće,
Za tobom me želja kreće.

Kaži, kam si odletila,
Naglo kad si proletila?
Zašto si se oděliła
Već od mene? kaži mila.

Koja ti je osim mene,
(O kako mi serdce vene)
Kuća tako omilila,
Da si mene? ostavila?

Što sam ti se zaměrio,
Zar ti věran nisam bio?
Zar ti nisam ugodio,
Volju tvoju izpunio?

Zar sam tužan oprostio,
Igru koju izpustio?
Na koju te neb' vodio,
I s mladostju nebi bio.

Kolike su, znaš li, noći
Morale bez spanja proći
Da izpunim volju tvoju,
Ostavljajuć snagu moju.

Da izpunim želju tvoju,
Nehtěh prostit trudno znoju,
Danom hodeć i po noći,
Kadgod si mi rekla doći.

One kuće, oni puti
Po koih se više puti,
Šetah, uzeše mi isto,
Sladkog moga zdravlja misto.

Ti veselja i radosti,
Vidila si sa mnom dosti,
Moja dok si druga bila,
I sa mnom se prohodila.

Pramalětna slavulj ptico,
Lěpa moja golubico!
Mladost lěpa, cvět zeleni,
Odjavi se kadgod meni.

Kamen bi se ili dervo
Oglasilo meni pervo,
A ti s' nećeš na toliku,
Oglásiti moju viku.

(Mladost odgovara).

Evo mene, što si ljuta,
Što me vičeš po sto putah?
Ostavit te, znano j', mogu,
Al se, vratit već nemogu.

Zaman krika, zaman vika,
Nepovrati lanjskog sniga,
Vratiti se već nemogu,
Velikomu věruj Bogu.

Radi toga ništa više,
Zaman serdce tvé uzdiše,
Jer ja mogu odlaziti,
Al ne natrag dolaziti.

S Bogom drage sladke rěči,
Za mnom serdce bad'va ječi
Bog ti čine nek oprosti,
Ké postavi u ludosti.

Sa mnom živeć dost' s' grěšio,
Ludo mene potrošio,
S Bogom, već me neće moći,
Nigda vidět tvoje oči.

Ali jedno još te molim,
Knjigu moju tebi nosim,
Prie něgo ja od tebe,
Sad odělim tužna mene.

Dojdeš li u pakò uvěke.
Terpit ondi veće muke,
Nemoj kleti mladost moju,
Veće kuni starost tvoju.

I to misleć suze toči,
Jer će skoro vrěme doći,
Da ćeš morat račun znati,
I vas Bogu tada dati,

Teške brige serdcu momu,
I tavnosti licu tvomu,
Padaju mi moje vlasi,
Jer dolaze tužni glasi.

Ja uzdišem dane noći,
Jer će skoro vrěme doći
S dragom ću se rastaviti,
Našu ljubav rastergnuti.

Rad bi onda odlaziti,
Kom ću dragu ostaviti,
Sve po putih kudgod hodim,
U serdašcu žalost vodim.

Nad svim blagom tebe volim,
Zato tebe draga molim,
Nedaj sebe prevariti,
Niti drugom serdce dati.

Ti ostani věrna meni,
Pak ću i ja onda tebi,
Ja ću imat teške muke
Al mladosti daj mi ruke.

Bog je uvěk svemogući,
Oblast svega imajući,
Tebe meni prikazati,
Mome serdcu aldovati.

Ostaj srětna sad starosti,
Već ti nie tvė mladosti,
Budi srětna budi slavna,
Ja utekoh već odavna.

Ljubav berzo mine.

Hitro li ti ljubav mine.
Bez vĕrnosti i cĕne,
Sam' da nigda vrĕla żelja,
Mladića napelja,
Da neželi skupog serdca svoga,
Već obljubi — nezna koga.

Eto tako ja uradih,
Junak jošter mladi,
Imajući dĕcu, żenu,
Još za ljubit jednu
Jednu krasnu, lĕpu tudju żenu,
Ká mi dušu s mĕsta krenu.

Rano zora, mrak u noći,
Nedadu pomoći
Da za čĕle rane one
S koih serdce tone
Smertjom mi se kratak sanak priti.
A nemogu bez njeg biti.

Dva su lěta i tri zime,
Što joj slavim ime,
I kroz cělo ovo vrime
Duša za njom gine,
A još neznam je li u radosti,
Višje nego u žalosti.

Il' ju ljubim il' se projdem,
Njoj na kraj nedojdem, —
Poljubit se kadkad dade
Vratit mi neznade,
Ako od sto cělov jedan vrati,
Šest měsecih zato krati.

Na kanape kada sědne
Daje rěči medne,
Kad zasloni smijuć lice
Sa dlanom desnice
Koi ljubi nek se sam domisli,
Kakove su moje misli.

Ako preko sobe projde
Na pamet mi dojde,
Što sam tužan sveta prošao,
Na to nisam došao
Da mi, neznam, kakve muke meću,
Ostavit ju ipak neću.

U naručju kad ju vidim,
Odmah sav problědim,
Okrenem se k njoj, al Bogu
Rěči reć nemogu,
Jer je kerv i rěč u tělu stala,
A želja je na nju spala.

Da tu žalost děca znadu,
Kad se varat dadu,
Tražili bi pusto polje,
I od dobre volje
Kopali bi jame bez motikah,
Da uteku iz tog vika.

SLAVA LĚPOTE.

USPOMENICA

ZA

GODINU

1843.

(Drugo Izdanje.)

DOMORODKINJAM

od

GRADJANSKOGA

STRĚLAČKOGA DRUŽTVA

na

svom balu

23. Veljače 1848

U ZAGREBU

obdàržanom

posvetjena.

1.

Kad ti gledam oči jasne,
Žarkim plamom koje gore:
Malog boga tad opasne
Sàrce meni strěle more.

Kad ti pěnja slušam glase,
Čistim srebrom ki romone
Tad mi sàrce razigra se
I u sto slastili rěku utone.

A kad *ovi*, dušo mila!
Blagi glasi zvone *naški*:
Mislim, da si rajska Vila,
A ja rob tvoj siromaški.

Eugenio Barac.

2.

Znao je Paris pastir mladi
Kakova ga čeka cěna,
Ako odsudio bude Ladi,
Najkrasnija da je žena.

Ipak bi mu težko izreći
Sud svoj samo medju trima;
Kak ću jadan ja u smeći
Sudit medju tolikima?

Jer su Lade sve sestrice,
To bi, Paris, odviš za te
Evo vąma jabučice!
Dělité si kako znate!

Mirko Bogović.

8

Slava Vama děve mile,
Vi zvězdice neba jasne,
Koje kano rajske vile
Uzora ste pune krasna!

Kô što měsec uresiva
Noćju tihe pute svoje,
Kad světlostju vedrom siva
Kraseć neba perivoje;

Tako s Vaše Vi miline
Tog ste světa ures dragi,
Koga lěpost, věk nemine,
Koj je sreće izvor blagi!

A. T. B. Brodianin.

4

Bog Vam do tri dike poda,
Što Vas diče, sestre roda?
Pàrva dika: lěpo tělo,
Sàrce dobro i veselo.

Druga dika: dar razuma,
Što se s sàrcem bratski sklada,
I bez bleska i bez šuma
Směrno, skàrbno kućom vlada,

A tretja je dika Vaša
(I lěpše nij moći steći),
Kad se od Vas može reči:
Svaka dušom, tělom naša!

T. Bl.

5

Složno, bratjo i sestrice,
Děco stare majke Slave!
Iz ljubavi bratske prave
Podajte si sad desnice!

U narodno svi stupimo
Blage od sloge kolo radi,
Pradědovah tim navadi
Věrni uvěk ostanimo;

Te uvěke svi narodno
Trèba da se veselimo,
Domovini da činimo,
Što je vidět njoj ugodno.

Janko Car.

6

Dva vilinska jasna oka
Učiniti što nemogu?
Hrelji*) oteše mač od boka
A trěskeve gromnom bogu.

Naškim sàrcem lěpotice
Tim kad plešu kolo naše,
Nek razvedri svaki lice,
I slaveć ih prazni čaše!

Ljudska sila da ukroti
I najjače (znamo) ljude;
Odolěti nu lěpoti
I bozi se zaman trude.

Dr. D. Demeter.

*) Hercule

7

Hod'te u kolo, sestre mile!
Stup'te u kolo sloge naše,
Nek se s našim slože i vaše
K svemu dobru sklone sile.

Kad Vi k nama pristupite,
Tad će stostruk naše moći
Put vedrinah bàrže poći . . . .
Dakle u kolo nekasnite!

Bělom danu sunce što je,
Měsec, zvězde što su noći,
To za naše bit će moći
Vaša sàrca, o gospoje!

Dragutin Galac.

8

Slavnog roda slavne Vile,
S kih nam danas rajsko cvětje
Zimu obrajta u prolětje,
Uvěk srětne, zdrave bile!

Što neuzmogu rati mučne,
Ni muža rěč uzhitjena,
To uzmogu oči žena'
I njih rěči srebrozvučne.

Zato opet Vi u slavi
K bratskoj složi, k roda zori
(Što gatje boj zatvori)
Otvorite hram ljubavi.

Vladimir Hranilovič.

9

Kád me jednom nětko upita,
Što mi jače sàrcem vlada?
Jeli Vaša lěta mlada
Il lěpota ponosita?

Ili Vaša běla lica,
Modre oči, zlatni vlasi?
Il vranilo, kim se kras
Càrnokosa lěpotica?

Sve mi sàrca neprehini,
(Odgovorih) ako fali
Što mi najveć dušu pali:
Ljubav k rodu i domovini.

Dragutin Bar. Kušlan.

10

Kad hàrvatska bude děva
Domorodni ćutit žar,
I kad što joj naški pěva
Pěsnik, mio joj bude dar;

Kad zavlada njom žestina
Za domaći bolji věk,
I kad spozna kakva tmina
Narodu joj krije těk:

Tek tada će naši dvori
Stojat čvàrsto kano ljut,*)
I tek tad će tko se obori
K nebu opet uzet put.

Ivan Mažuranić.

11

Jadan je rob, u tamnici
Tko ječi pun težkih rana',
Jer nesrětan on nevidi
Nikad světlost běla dana.

*) Pećina.

Jadan je rob, tko se klanja
Pred obrazom od svakoga,
Jer on neće nikad vidit
Niti raja niti Boga.

Nu blažen on, kog zarobi
Lěpost Vaša milostiva;
Zašto on o bělom danu,
Raju, Bogu barem sniva.

A. N. G.

12

Što je sunce, car na nebu
Zlatnim pramom svojih zraka'
Nebrojenom stadu zvězdah,
Kada běže u skut mraka, —

To su drugim lěpoticam —
U mladosti premaletju
Naše vedre děve i gospe,
Što se u kolu divno kretju.

Káko od sunca zastide se
I poblěde sve zvězdice,
Tako i od njih ugasiva
Svako drugo krasno lice.

L. I. Oriovčanin.

13

Sve ste lěpe, mile i dične
I nad zorom rumenije,
Oj ružice suncu slične,
Kad Vas roda ljubav grije! —

Tim ljuvenih srěd njedara'
Svedj njegujte ovo blago,
Koe u Vama sàrce stvara
Svim ugodno, milo i drago!

I u tanac, i u družbu
Nek Vas roda zvězde vode! —
To na lěpih vilah službu
Šlje slobodan — bez slobode.

R. Podgorski.

14

Nevidim Vas, rajoslične!
Pa ste mi ipak usrěd gora'
Silom slike Vaše dične
Mojoj noći rujna zora.

Nevidim Vas, pa ste i meni
I angjeli i golubi,
Koje u noćnoj gorah sěni
Moja duša slavi i ljubi.

Ništ neznale za to u vike
Od nesrěće, vile krotke!
Jer ste pune svake dike,
Jer ste věrne domorodke.

Ivan Tàrnski.

15

Jeli zora lica moga,
Jeli ruka, oko, noga,
Po čemu sam tebi mila?
Reče jednom moja Vila.

Nije, dušo! ures těla
S čim si sàrce meni otela;
Već tvog *duha ures* jasni,
I tvog *sàrca dari* krasni.

Blago vami na sve věke
Mojoj Vili slične seke!
Blago Vami jer vlast živa,
Duha i sàrca věkom biva.

Ognj. Ostrožinski.

16

Kad Vas vidim, lěpe mile!
U tom kolu u toj slavi,
Mněm, da vidim divne Vile
Gdě igraju u dubravi.

A kad čujem rěč se lěvat
S ustiuh Vam našu zdravu,
Mněm, da čujem s raja pěvat
Zbor angjelah božju slavu.

Dà, o družbo preljubezna!
Silno Vaše dike sjaju,
Da nijedno sàrce nezna,
Jel na zemlji il u raju.

Stanko Vraz.

17

U veliko kolo oni',
Što od njih svak slavu poje,
Věk i mene sàrce goni
Da Vas slavim, o gospoje!

Od ljubavi plam sioni
Razigrava pàrsi moje,
Kad iz ustiuh Vam zazvoni
Rěč narodna, o gospoje!

Al má duša suze roni;
Čim zapitam ovo dvoje:
Oće l' vèk bit duh Vaš skloni
Nam i rodu, o gospoje?

Lj. Vukotinović.

18

Domorodne divne Vile,
  Ké ste nami zvězde jasne
Hajte k slozi kano mile
  Posestrime naše krasne.

Zavedite kolo ono.
  U kom roda slike stoje,
Samb naprěd i smiono,
  Da slavimo i mi svoje.

U narodnom kolu samo,
  Moć je lovor slave steći:
Pohitite dakle ovamo
  Tud je staza k našoj srěći!

Vladovit Zorac

Slavonske

NAPITNICE,

sabrao ih

Vinko Lozić,

učredi

Slavoljub Slavončević,

a izdane od

Lavoslava Župana,

U Zagrebu.

Svezak II.

(Bona mixta malis.)

Tiskom Franje Suppana 1844.

„Noli adhuc aquam bibere" sed modico vino utere propter stomachum tuum, & frequentes tuas infirmitates.

1. ad Tim. V. 23.

Nemoj još vodu piti, nego malo vina potribuj rad želudca tvog' i čestih tvoih nemoćih.

1. Tim. Pog. V. red. 23.

Umĕrenim

SLAVONSKIM

VODOPIAM

za

u buduće bolje proštimavati
vinove lozice sók

posvetjuje

u znak nezanemarnosti

V. Lozić.

„Consvetudo bibendi facit legem."

S t i. La . .

„Običaj piti, čini zakon."

„Qui nunquam bibit vinum, æquiparatur frigidis & maleficiatis"

M. S t i . . . . ć

„Koi nigda vina nepije, uzporedjuje se smerznutim i zločincem".

POZDRAV

Ljubeznomu čitatelju.

Vidivši, da je pèrva knjižica »*slavonskih Varoških pěsamah*« na světlo izišla, pohitih, da i ovu izdam s tim bolje, jer ove struke pěsamah jako malo do sada imadosmo tiskanih. Ovu sam sbirku pokraj pivnicah u vinograde, i pokraj vinogradah u pivnice prolazeći sakupljao. Nu tako da nisam nikakove razlike metao medju varoškim i narodnim stihotvorjem, a jóš manje, medju onimi pěsmami, koje su — kako mi se vidi — najprije kod susědne bratje Hèr-

vatah proiztekle. Već sam sve s reda kupio, koje sam samo pěvati čuo u Slavonii kod ugodnom cèrvenju okrunjenih čašah. Ovo iz jedinoga toga uzroka metjem, da me nebi morebit, koi *Bibosoph* deržeći se glasovitog *bibosophičkog* načela:
„*Ebrius privilegio gaudet* (koriti) *quamvis sœpius non sit immunis a verberibus*“ jer „*ex omnibus ebrius non habet crapulam*“ *quia bonum ex integra causa*“ ukorio, da sam došao kradom u tudju pivnicu i moj sudić napunio s napitnicami; prem pěsme kod bratje Hèrvatah običnе Slavoncu niti moraju, a još manje smiu biti tudje; jer smo jedne starodavne majke sinci. *Quod erat demonstrandum.*

Veliku nadu u pèrsih mojih gojim, da će si svaki — koi bude htèo 12

kr. platiti — ovu knjižicu nabavit; koja se ima smatrati kao »drugi svęzak« od sbirke »Slavonskih Varoških pěsamah« sabranih po *Slavoljubu Slavončeviću*. Ja sam mu — kano priatelju — nazočnu sbirku ponudio, da se s njegovimi pěsmami tišće, što je i dopustio. — Ova sam za bolji savez medju pèrvim i ovim svežčićem ustroiti, postavio; jer će pèrvi sa trećim, — koi će takim za ovim slěditi, — i od sebe u savezu stajati. Zbogom

U Oriovcu (Gradiške Rgte) pisao u petak po Brašančevu 1844.

Vinko Lozić.

TUŽBA

negrěšnoga grozdja.*)

Město predgovora.

Serdce mi je ubijeno,
  Tugom brigom razcviljeno,
Težkim bolom obklopito
  U grob tavni sahranito.

Nema, tko bi pomogao,
  I meni se smilovao,
Men' sirotu obranio,
  Život sladki poklonio.

Sav svit žedja kèrvcu moju,
  Na me britvu oštri svoju,
Svi mi rade o životu
  Nežaleći ni lipotu.

---

*) Ova je pěsma tiskana godine 1822 pèrvi put u Osěku.

U utrobi još sam bio,
Sladke mliko majke pio;
Od noža sam već tèrpio,
I negrišnu kèrv prolio.

A svit, kad sam ugledao,
U zanku sam odma pao:
I uz kolčić vezan bio,
Il' sam htio il' nehtio.

Kad odrastoh, što činiše?
Nemilo me izlomiše,
Tèrgan biah od kradljivca
I nebrojnih gladnih ptica'.

A još jao! kako mi je,
Kad me mraz i led ubije;
Cèrna zemlja kèrv mi pie,
A moj radin suze lie.

Bolje b' bilo, da s' rodio
Nisam, svita ni vidio;
Veće što ću past na muke
Moje kèrvi žedne ruke.

Na smért moju kad se sprave,
U dèrveni sud me stave,
I u glavu čulom biju,
Da nesetnu kost pribiju.

Al' tud mukam nema sverhe,
Već i rukom mene mèrve;
Il' nogama ljuto gaze,
Nit što boli oni paze.

U šajtov me kruto stegnu,
Pak okretat š njim nategnu.
Donde tilo drope, cide
Dok kap kèrvi u men' vide.

Il' u puste tavne kace,
Da s' u sebi grizem, bace,
Posli toga kèrv otoče,
Piju da jim oči skoče.

Kad me svega izžmikaju,
Suhe kosti tad kuhaju;
U bakrenjak men' zatvore,
I žestokom vatrom more.

Jednu kèrv mi samo štuju,
Zlatne u čaše livaju ju:
Na civ kožnu dol spustjaju
U grob mesni zakapaju.

Posli smèrti i sve muke
U grobu mi dojde ruke;
Da se mojim već osvetim
Dušmanima neprokletim.

Jedne valim dakle u blato,
Premda nose na seb' zlato
Druge bacim i u krevet,
Da boluju sve u devet.

Ovom glavu okèrvavim,
Il' u vodi kog udavim:
Onom nogu il' vrat slomim,
U grob mnoge još oborim

Al' koi me zna sciniti
Kèrv s' razlogom moju piti,
Onom sèrdce veselujem
Život, zdravlje pokripljujem.

NAPITNICE.

1.

Dèržte čaše svi u ruci,
A ti gazda vino vuci,
Časti goste, dok nesvane,
Dok ti ardov neusane;
Onda gazda lahku noć,
Bog ti bio na pomoć!

Deder gazda goste služi,
Da te koi nenaruži,
I napuni čašu svima,
Da pijemo zdrav'cu vina.
Zdrav nam gazda ti budi,
Pak nas opet ponudi.

Za veliku slavu našu
Sad u ruke svaki čašu.
Zašt' da mi se tud pečemo,
I u novac sve tečemo,
Hitro složno pijmo sad,
Koji ima vince rad.

Baš je bratjo Božja volja,
Da nemože biti bolja,
Osta čisto prazno staklo,
I vino se već izmaklo;
Slatko smo ga popili,
I u gèrlo salili.

Sada opet nek se toči,
I to gazdi baš na oči,
Ma se zato on ljutio,
I sebikar naškodio,
Mi ćemo se veselit
Još k otomu jist i pit.

Svud je dobro, novca gdi je,
A najbolje, gdi se piję,
Nisu dobra sva u raju,
Jerbo tamo pit nedaju.
Na nebu je slavni raj —
A na zemlji *kelneraj*.

Danas jesmo, sutra nismo,
Do godine Bog zna gdi smo,
Pitat će nas, gdi smo bili?
A nismo se ni napili,
Pijte bratjo, dok ima,
Nek se nitko neštima.

Mi smo ljudi kratka vika,
Još da nema toga lika,
Bog i duša! svi bi ljudi
S mnoge brige bili ludi.
Deder da se kucnemo;
I da vince gucnemo.

Tako mila bratjo valja,
To je našeg gazde volja
Svaki neka dobro muze,
Otari mu bližnji suze,
Pak se spremi, i drugu
Bacit koju još tugu.

2.

Redom, redom zdravica
Tulumbaše zdravica.
Tulumbaša izpio,
Tulumbaša izpio,
Ter je *Miji* napio:
Napij mi se *Mijo* moj,
Došo ti je redak tvoj,
Red, red, red, došo ti je red.

3.

Deržte se o! bratjo, pri vinu valjano;
Mislite i znajte, od viènjeg je dano;
Mir serdca jer adost, je blago imetak,
Svi skup smo jednaki, Adamov od-
vetak.

Veliki, bogati s bogatstvom se diče,
I oni su ljudi, umerti jim bit će
Mir serdca i. t. d.

Čoviku koi radi, plod zemlja donaša
Napij se *Antune* nut puna je čaša;
Mir serdca i. t. d.

Bog živi sve dobre, koji iz serdca nas
ljube,
Nek svaki istinski naš priatelj bude.
Mir serdca je radost, je blago imetak
Svi skup smo jednaki, Adamov od-
vetak.

4.

Družtvo ovo k'o sidi,
Valja da se probudi,
Ter da čaše napuni,
Gospodara okruni.

Gospodar će ravnati
I gostima napiti,
Dužnost bo je to naša,
Da se pije sad čaša.

Baš u zdravlje njegovo,
Da družtvo ravna ovo
Kak' mu gazda izruči,
Da u piću nas uči.

Živi anda gazda naš!
Dokle smerti nepoznaš,
K tomu ljubi uvik nas,
To želimo svaki čas.

5.

Draga moja gospodo
Nemojte zamiriti,
Neg po staroj navadi
Dobre volje biti.
Jer je danas takov dan,
Da se mora piti,
Piti, piti, piti,
Dobre volje biti.

Napijmo se vinca mi,
Da veseli bud'mo svi.
Koi nam god prigovori,
Nek mu vino nerodi,
Nek s' pije vodu sam,
Nek ga s njom bude sram.
Dobro to vince
Pri serdcu godi,
Blažene lozice
Na koih rodi;
Sada pijmo ga
Dokle nam ga je
Za zdravlje onoga
Koi nam ga daje.

6.

Lipe naše pivnice,
Gdi izviru toplice,
Ke u zimi nas tope,
A po litu pak hlade,
Truda, znoja van tiraju,
Da žilice pribiraju,
Koj' se k njima uteče,
Oboliti on neće.

Lipe naše pivnice,
Gdi nam stoi *recipe*,
Ako *pulsus* neruži,
On ga takim opruži,
Nie triba trave brati,
Nit' korenja već skupljati,
Nego uzmi gotovo
Pa ozdraviš na novo.

Lipe naše pivnice,
Gdi nam stoje pravice;
Sudac sudi na sudu,
Očikajuć ponudu.
Lipe naše vi pivnice
Gdi se toče svim čašice
Ako s' jedna iztoči,
Deset ih se natoči.

7.

Ako li je s dopuštenjem
    Gospodara privoljenjem,
Da piemo, napiemo
    Jednu lipu zdravicu.

Neka žive drugi ljudi,
    Blizu 'il' daleko budi,
Priatelji, roditelji
    I svi bližnji komšie.

Neka živi sve i slidno
    Mužko žensko, što je vridno,
U mladosti u radosti
    Čak do davne starosti.

8.

Ja podižem čašicu,
I napijam zdravicu.
Koi sidi do mene,
Zdravica mu od mene
Ovog vina čašica
S čisto punog sudića,
Rad bi znati valja li
I serdašce gali li?

9.

Svaki mora vesel bit,
Vivla Compagnia
Za veselje izveršit
Vivla Compagnia
Vivla, vivla, vivlala
Vivla Compagnia.

Čaše nam je natočit, *Viv. Com.*
I po redu nje popit . . .
Vivla i. t. d.

Pervi naš će gospodar *Viv. Com.*
Nemotreći na svoj kvar . . .
Vivla i. t. d.

Ali spravi svu tvu moć *Viv. Com.*
Da izprazniš dok ni noć . . .
Vivla i. t. d.

Tebe bratco rad gledim *Viv. Com.*
Majstor si nam ovdě svim . . .
Vivla i. t. d.

Zato za volju svim nam *Viv. Com.*
'Zprazni čašu ovu sam . . .
Vivla i. t. d.

I ako ti što fali *Viv. Com.*
Podvostručit nežali . . .
Vivla i. t. d.

Ovo bo je dobar lik *Viv. Com.*
A kratak je bratco vik . . .
Vivla i. t. d.

Još za krasni ljuven spol *Viv.Com.*
Koi s nami 'derži stol . . .
Vivla i. t. d.

Jednu moraš bratco pit *Viv.Com.*
Ak' ćeš njihov ljub'mac bit . . .
Vivla i. t. d.

Nit ću dužan ja ostat *Viv. Com.*
Ma baš išao takim spat . . .
Vivla i. t. d.

Jošte jednu za prave *Viv. Com.*
Domovine sve Slave . . .
Vivla i. t. d.

Sada gazda lahku noć
Vivla Compagnia
Sutra ćemo opet doć
Vivla Compagnia
Vivla, vivla vivlala
Vivla Compagnia.

10.

Ljubav, virnost našem kralju
Mora biti svaki krat.
To kazuje s mačem, puškom
Svak' *Slavonac*, svak *Hèrvat.*
Lijuć kervcu za dom svoj.
Kralju! Slavjanin je tvoj.

Zato pijmo čašu vina
Za *Slavonca*, *Hèrvata*,
Neka živi *Domovina*
I slavjanska bratja sva,
Lijuć kervcu za dom svoj.
Kralju! Slavjanin je tvoj.

11.

Tko nepozna dara
Kuće ove gospodara,
S kim nakitjen dan
Gostom aldovan,
Svak' priatelj to nek zna,
Koi slavi ovaj dan;
Zato ćemo piti,
Dobre volje biti.

Vesel i zdrav bio,
Kuda, kada buš hodio,
Živit mnogo lit
Hoću ti želit,
Svim je gostom jedna rič.
Živi *Andro* mnogo lit
Zato ćemo i. t. d.

Sad za stalnost vire
Napijmo se sve bez mire;
Jeń na drugog glej,
Čašicu nalej,
Ter š njom čini naokolo tvoj,
Gospodaru svaki svoj
Zato ćemo i. t. d.

Hvala gosti mili,
Koji ste me pohodili,
Hvala za vaš trud
Želim više put,
Nemojte mi zaměriti
Ak nis' mogo podvoriti
Kak bi želio ja
Draga bratjo ma.

12.

Svakog je naroda
    Svigdar svoja navada.
Niki piju vodu
    Želudcu na škodu,
Jer s' od vode legu
    Žabe u želudcu.
Turci piju kavu
    Šerbet i Rakiu.
Pivo piju Nimci
    Čehi i Korušci.
A Hèrvati vino
    K tomu po sve fino.
Hajda i Slavonci
    Nek ostanu momci
Sa bratjom Hèrvati
    U pitju poznati.
'Hvatajmo flašicu,
    Nalijmo čašicu;
U zdravlje svima,
    Koi piju vina,
A ostave vodu
    Želudcu na škodu.

13.

Mi moramo dobre volje biti,
Kuće gazdi zdravicu napiti,
I to rujno vince nepristance piti,
S njime si serdce razveseliti
Dajda anda ti čašicu izpi.

Nit je Slavoncu spodobau Nemac,
Koi pita, gdi je ovdi zdenac,
Slavjan pitä, gdi je ovdi vino
Za želudac njegov zdravo i fino
Dajda anda ti čašicu izpi.

14.

Slušajte me priatelji,
Da vam vridnost vina kažem,
Koj' ste njegvi ljubitelji
Sudite me, jel' ja lažem.

Težko ide muž na polje,
Kada vina doma nije,
K poslu nemä dobre volje,
Dok se prie nenapije.

Mudro ide plug po rali,
Smišno orač brazde meće
Svoju muku ništ' nežali,
Ak' s barilca se navleče.

Neće koscu trava padat,
Svaka žila s trudom trepi,
Zna on vekle dobro slagat,
Kada s vinom se okrepi.

Nezna pisar ništa peru,
Dok ga vino neogrije;
Zabi turčin svoju veru,
Kada mu se vince smije.

Neće gusle muzikašu
Složno u rukuh poigrati,
Kad popije vina čašu,
Zna on strune pribirati.

Isti vojak kada stoji
Tam gdi mnogim smert se kroji,
Smerti on se ništ' neboji
Ako s vinom se napoji.

Dvojverst svoje muke terpi,
Koga triznog one biju,
Beržje režu ženski serpi,
Kad se snaše ponapiju.

Nij tu tuge nit žalosti,
Kada gazda goste gosti,
Goste gosti, bez žalosti
Jisti piti dade dosti.

Anda bratjo čašu pijmo,
Pijuć složno veselimo;
Bože živi gospodara,
Kuće ove poglavara.

15.

Ej moj druže, na te mi se tuže,
Da ćeš doć na lanac,
Jer si slab pianac;
Nedaj mi se ružit,
Ni na te potužit,
Moj si dobar znanac
Budi k'o i ja pianac.

Ej moje vince, rumeni mi lice,
Upravljaj mi pérce
Pa veseli serdce.
A ja ću te piti,
Dobre volje biti,
Doklegod uzmogu,
Stajati na nogu.

16.

Pijte bratjo, što ste stali,
Napijati već prestali,
Mı nećemo popit mnogo
Dva akova, dosta pobro.

A ti *Mijo* brate mili,
Pruži ruku, ter udili
Da utèrnem samo žedjcu
Kapu zapit, znam da neću.

Jer birtia ovo nie,
Nit naš gazda pisat smie,
Da smo mu se zadužili,
Dva akova sveg izpili.

Ali ima ovdi ljudih,
Kojino su čudne ćudi,
Natočit si oni stide,
Ali toga nek neslide.

Jerbo gazda nam pripustja,
I veselje sve dopuštja,
Da budemo svi veseli
Skupa ovdi i k večeri. —

17.

Sladko vince, što pijemo
I s njime se veselimo,
Kad nam gazda plaću neće
Već on daje i nameće,
Palo nam je danas ruke,
Napijmo se tudje muke.
Bog zna, što će sutra biti,
Hoće li nam dati piti?
Zato valja da pijemo,
I veseli da budemo,
Bez inada i bez kara;
Da Bog živi Gospodara,
Danas smo mu mili gosti,
Fala njemu na milosti.

18.

Vesel'mo se svi mi sada,
    Kad nam daje gazda rada,
Jer nas dobro danas primi,
    I dvoreć nas sam se kini.
        Bud'mo dakle svi
        Dobre volje mi.

On nežali svoga truda
    Iz svakoga kušat suda,

Samo da nam dade vina,
Na komu se fata pina.
On nežali čaš'
Kano gazda naš.

Radostno nas dočekao,
I pivati s nami stao,
On bo znade častit goste,
Ki od vina nigd' neposte,
Pijmo bratjo sad,
Gazda daje rad.

Pijmo samo do kapljice,
Bit će pune sve čašice,
Jer nam gazda nosi vina,
Kom je danas vel'ka cina,
On nam daje rad,
Da pijemo sad,

Bud'mo dakle dobre volje,
Bit će za nas jošter bolje,
On bo časti dok nestane,
I četvorka neprisane,
Budmo dakle svi
Dobre volje mi.

Doklemgod nas neiztira
Iz ovoga danas pira

Mi nećemo baš otići
Ma morali pit pri svići
Dok neiztira.
Iz ovog pira. —

19.

U boju sjaju se, sjaju se
Prioštre sabljice
U čašah bistri se, bistri se
Vince iz pivnice
Jer gazda prima ga, prima ga
Od dobre lozice
Sad pijmo ga, dok ima ga
U gazdinoj pivnici.

20.

Da falimo i slavimo
Našeg domaćina,
Koji nama zabadava
Daje dobra vina.

On nemari niti brani
Da se napijemo,
Već on veli, da veseli
Kod njega budemo.

Zato tebi drági brate
Moj mili komšia.
Čašu punu kano tunju
Od reda napijam.

Ala muzi, ala muzi,
I čašu pomuzi,
Ti komšia požali ga
Otari mu suze.

21.

Znate l' što je bratjo mila?
Mene žedja mori,
Nemore se podnit sila,
Gotovo izgori'.

Zadužbinu učinite,
Ja vas molim vèrlo,
Dobrim vincem vi zalijte
Moje suho gèrlo.

22.

Vesel'mo se bratjo,
Kad se sastasmo.
Tuga żalost projde,
Kad se vidismo.
Stalnost priateljstva
Ništa nekvari,
Za dušmansku zlobu
Nitko nemari,
Živi dakle ljubav
I mi u njoj svi.

23

Sidi ptica na grančici,
Iz kljuna joj voda curi,
A iz noguh kaplje med,
Pij brate tvoj je red.

24.

Tri su żene żedne żele,
Polag suda żedne sele,

Jedna drugoj govorila:
Pijmo, pijmo drage seke,
Kada ovo popijemo,
Po drugo si pošaljemo.
Pijmo anda pijmo bèrzo,
Vinograd se još nij smèrzo.

25.

Što je fajda dragi brate
Žalostnomu biti,
Bolje ti je s priatelji
Dobro vince piti;
Pusti buru neka puše,
Pusti tugu pasti,
Još ćeš najti sebi drugu
Kojoj ćeš s' dopasti.
Zato se sad brajo tersi:
I s tugom s' nemersi:
Već za našeg domaćina
Izpij čašu vina.

26.

Čašo moja, čašo moja!
Zašto si mi prazna?
Natoči se, natoči se
Stipi na veselje;
Pritoči se, pritoči se
Děvam na veselje;
Dotoči se, dotoči se
Slavom na veselje

Sada pijem, sada pijem
Stipi na veselje;
Sad izpio, sad popio
Divam na veselje.
Sad dopijam, sad popiam
Slavom na veselje;
Dakle daj, dakle daj izpij
Svima na veselje.

27.

Pružila se zlatna žica
Od neba vedra
Kućaninu, domaćinu
U bila njidra.
Kućanine, domaćine
Veselo nam stoj.

Nisu ovi gosti došli,
Da biju sad boj.
Već su ovi gosti došli,
Da piju s tobom.
Gazdarica daj izpeci
Sad staru koku,
I izpeci pogačicu
Triput sijanu,
I navèrći suda s vinom
Od devet godin',
Da pijemo i jidemo
Danas ovdi svi. —

28.

A, a, a, Dragi brate komšia,
Ako hoćeš vesel biti,
A ti moraš s menom piti;
A, a, a, Dragi brate komšia.

E, e, e, Uzmi malo i vode,
Jer će tebe, boj se, zdrava,
Zaboliti sutra glava;
E, e e, Uzmi malo i vode.

I, i, i, Nedangubi, veće pij
Ti za zdravlje sada moje,
Pak ću onda ja za tvoje;
I, i, i, Nedangubi, veće pij.

O, o, o, Ala ode duboko,
Al' ako će daj mu mira,
Neka znade, kako svira;
O, o, o, Ala ode duboko.

U, u, u, Ima li još u sudu?
Ako ima, gazda nosi,
Tebe družtvo lipo prosi;
U, u, u, Ima li još u sudu?

(Ista drugačie)

29.

A, a, a, Dragi brate Andria,
Ako želiš vesel biti,
A ti moraš s nami piti
A, a, a, Dragi brate Andria.

B, b, b, Vino ništa nezebe,
Jer je puna njeg, pivnica,

To po selu znadu dica;
B, b, b, Vino ništa nezebe.

C, c, c, Budalasta Jelice,
Zašt ne nosiš vino amo,
Neg se smucaš amo tamo;
C, c, c, Budalasta Jelice.

D, d, d, Sam' nemišaj ti vode,
Jer ćemo ti nokte rizat,
I za uši tam' am' dizat;
D, d, d, Sam' nemišaj ti vode.

E, e, e, Sidi amo do mene,
Kazat ću ti, gdi su vina
Od šećera i pelina:
B, e, e, Sidi amo do mene.

F, f, f, Evo tebi moj gjergjef,*)
Što s' donila vina stara
Od Klikuna i Mostara;
F, f, f, Evo tebi moj gjergjef.

G, g, g, Bud'mo sada bez brige,
Jisti piti ima dosta
Za svakoga ovdi gosta:
G, g, g, Bud'mo sada bez brige.

*) Rěč turska, koja znači vezića sprava (Stickrahmen).

I, i i, Nedangubi Gjuro ti,
Pij u zdravlje gazde sada,
Pak će gazda za te tada;
I, i, i, Nedangubi Gjuro ti.

K, k, k, Lipa ti je prilika
Suho gèrlo namočiti,
I želudac natočiti;
K, k, k, Lipa ti je prilika.

L, l, l, Daj nebudi več osel,
Nego izpij čašu vina
Sladka, skúpa, stara, fina;
L, l, l, Daj nebudi več osel.

M, m, m, Vidiš pobro da pijem
Do malog persta sada;
K'o je naša vik navada;
M, m, m, Vidiš pobro da pijem.

N, n, n, Bit ćeš Anto sad bijen,
Ako nećeš vesel biti,
I zdravicu sada piti;
N, n, n, Bit ćeš Anto sad bijen.

O, o, o, Što se čudiš sad Tomo,
Da s' veseli, daj jim mira.
Kada sud tvoj vinski svira.
O, o, o, Što se čudiš sad Tomo;

P, p, p, Deder brate Filipe
Jer smo ljudi kratka vika:
Još da nije toga lika;
P, p, p, Deder brate Filipe.

T, t, t, Sada bratjo vidite,
Kako niki kriju čaše,
A pogledju sam' na snaše;
T, t, t, Sada bratjo vidite.

U, u, u, Ima l' još u podrumu
Mato vina? zato nosi,
Tebe gazda lipo prosi;
U, u, u; Ima l' još u podrumu?

(Drugačie)

30.

A, a, a, Dragi brate komšia,
Što zamišljen tude sidiš?
Punu čašu zar nevidiš?
Nju u gazde izpij zdravlje,
Te izruči komši dalje.
A, a, a, dragi brate komšia.

E, e, e, Brat se Miko sad smije,
Jer mu puna je čašica,

I gazdina nazdravica,
Da pij' vesel lita mnoga,
Molimo mu to od Boga.
E, e, e, Brat se Miko sad smije.

I, i, i, Vesel Petre budi ti,
Znaš li, da te virno gazda
Ljubio je dosad vazda;
Zato i ti mu nazdravi,
I tu čašu u te spravi,
I, i, i, Vesel Petre budi ti.

O, o, o, Dugo čekaš ti Mato,
Učitelju da pèrvomu,
Temelj stanju koji tvomu
Jest stavio, hvalu vratiš,
Božjom platjom nadoknadis.
O, o, o, Dugo čekaš ti Mato.

U, u, u, Pogledajte u gazdu
Otca, brata, priatelja,
Slavonie ljubitelja,
Jer j' u sèrdcu vesel svomu,
Bog živio našeg Tomu.
U, u, u, Gledaj imal u sudu.

31.

Stipo ti je pravo ime,
Neka svaki za te pije; *rep.*
Ja ću pako iz punoga,
Jer si vridan od svih toga.
Zato dižem čašicu,
I izpijem zdravicu,
Pij, pij, pij.
Al se neopij.

32.

Pajdašu ljubljeni, u sèrdcu sadjeni!
Deder mi natoči svim nami na oči,
Jer ja znadem dobro piti,
K tomu dobre volje biti.
Fala ti, dosta je,
Istom ako dobro je,
Dobro, dobro, dobro je
Ovo vince pit.

33.

Stipo počmi, da se zdravice rede,
Jerbo žedna bratja sva na te glede,
Da se pije dobro vino, dok nam se daje,
Da se koji, ostav žedan,zbog nas nepokaje.
Pèrvi anda točim čašu,
I za ljubav, slogu našu
Pijem punu, kao tunju
Do maloga, pèrsta.
Drugu zatim točim čašu
Za Slavjansku bratju našu;
Ku će piti svak Slavonac
Baš do zadnje kaplje.
Treća nek za dive bude,
Koje sèrdcu našem prude;
Ku će piti svak ljubitelj
Do maloga pèrsta.

34.

U pričelju tko sidi, tko sidi!
Nek dar dobro razvidi, razvidi,
Jesu l' pune čašice, čašice,
Nek se piju zdravice, zdravice;
Gazdi će bo žao bit, žao bit,
Pristanemo l' ako pit, ako pit.
Zdrav nam bio gazda naš, gazda naš
Sad i u svaki čas, svaki čas,
Osobito pak danas, pak danas.

35.

Pijem vino, čisto fino
Bilo i k tom rumeno,
Od koga je sèrdce moje
Svigdar kruto veselo;
  Dajda anda bratco moj
  S takovim s' vincem napoj } *rep.*
  . . . .
  . . . .
  Sad si pravi bratac moj. *rep.*

36.

Draga moja kompanio,
Virni priatelji!
Kuće gazda lipo moli,
Budite veseli;
Svaki poleg svoje volje
Neka si na toči,
I priatelj nek' postane
Kak svidoče oči.

37.

Vi ladjari pripeljajte
Vaše čaše bolje 'vam,
Jedno malo počekajte,
Dok je vami napunim,
Jere desna ruka toči,
To svidoče svi nazočni,
Lirum, larum, larica
Tak' se pije zdravica.
. . . .
. . . .
Tak' se pije zdravica.

38.

Dajda Ivo pijmo ga,
Budmo dobre volje;
Na sramotu onoga,
Komu ni po volji,
Neka žive svi i svaki
Mužko žensko, što je vridno!
Ak' s' priatelji hoćeš bit,
Čašu vina moraš pit.
Pij anda pij,
Al' se neopij,
. . . . .
. . . . .
Pij anda pij.

39.

Slavonska ljubav u kom stanuje,
Za sve priatelje neka on pije —
Priatelji stalni vik da budu.
Pijmo ga doklegod teče u sudu.

Slavonska ljubav u kom pribiva,
Za sve dive neka čašu liva —
Krasne dive virne vik da budu,
I da prime zdrav'cu za ponudu.

Slavska kèrv u čijih žilah teče
Neka s čašom k nami sad priteče,
Da se pije za dom i za kralja
Po Slavonski, bratjo, kako valja.

Mi smo dakle svi Slavonske kèrvi;
Zahvali se dakle gazda pèrvi
Od strane domovine i kralja
Po Slavonski, brajno, kako valja

40.

Imam volju danas vesel biti,
Kuće gazdi lipo zahvaliti,
Koj' nam daje, koj' nam daje
Današnje gostjenje,
I još k tomu, i još k tomu
Nami na veselje.

41.

Kućanine, domaćine veselo nam stoj!
Nisu ovi gosti došli, da idu kući:
Već su ovi gosti došli, da piju s tobom,
I da piju z' suda vino, od stó godinah,
I da jidu šaru koku, koja nenese,
I pitlića bez repića, koji nepiva,
I još k tomu pogačicu triput sijanu.

42.

Kad smo skupa došli,
Bud'mo jedne misli.
Ej druže pijmo ga,
Tia do dna biloga!

Veselo mu sèrdce,
Koji pije vince.
Ej pobro pijmo ga
Tia do dna biloga!

U tugi je batrivost,
U nesrići zabljivost.
Ej Stipo pijmo ga
Tia do dna biloga.

Nek idu sva na kraj,
Vince je zemaljski raj;
Dakle svi pijmo ga
Tia do dna biloga.

U zemlji kad bum gnjil,
Vinca više nebum pil,
Dakle brate pijmo ga
Tia do dna biloga.

Dokgod ću živiti,
Zato ć' s' veseliti,
I s bratjom piti ga,
Da kroz gerkljan riga.

Vina ću uživat,
I Slavom napijat,
Dok uzmogu piti,
I u družtvu biti.

Bože živi nas i vas,
Koj' st' došli gledat nas;
Živimo dakle skupa
Dok nebu zvón lupa.

43.

Veseli se Slavonio
U radosti;
Blago njemu, koji nije
U žalosti.
Primi anda brate čašu,
I potvèrdi ljubav našu
U stalnosti.

Vesel'mo se priatelji
U virnosti;
Blago onom, tko nekune
Nestalnosti.
Primi anda svaki čašu,
Ter potvèrdi ljubav našu
U virnosti.

Veseli se domaćine
S tvoji gosti;
Blago onom, tko ih more
Hranit dosti.
Primi anda gazda čašu,
I marljivost hvali našu
U mudrosti.

Vesel'mo se svi i svaki
U radosti,
Batrivimo jedan drugog
U žalosti,
Te probajmo kripost našu
Pijuć starog vina čašu
U triznosti.

44.

Č a š a.

Dobri domaćine
I svi gosti š njime,
Hvala dragom Bogu,
Da baš danas mogu
Pivati.

Naši stari kažu,
Koi ritko lažu;
Gdi se jide pije,
Tamo dobro nie
Šutiti.

A gazda naš veli,
Iz sveg serdca želi,
Da me poslušate
Tad da cinu znate
Njegovu.

Prie mnogo godina'
Ja sam bila svima
I dèrvena lipa,
Jer su bila slipa
Vrimena.

Caru i prostaku
    Na travnom astalku
Ja sam uvik bila
        Služkinja primila,
            To pamtim.

Al novie vrime
    Prispilo je meni
Za ublažit tugu
    Obukla sam drugu
            Košulju.

Staklena i zlatna
    Gostom ja sam znatna,
Kadkad mi ramena
    Cvitje i imena
            Ukrase.

Sad me opet ljube
    Gospoda i sluge,
A neznadu, da sam
    Ja ona, koja sam.
            Prie bila.

Skupe l' se gdi starci
    Ki sa svoi znanci,
Jer mene neznadu,
    Zato me i dadu
            Dozvati.

Ja svidočim taki.
Tko je bio kaki,
Stane l' ovih vika,
To je meni dika
Miriti.

Gdi se blage ćudi
Skupe mladi ljudi,
Sa mnom pisme poje,
Zaborave svoje
Sve tuge.

Ovdi mnoga diva
Okom na me siva,
Još gdikoja *Dama*
Postala bi sama
Čašicom.

Pruže l' meni ruke,
Eto mladim muke;
Misle, da sam mlada
U gorici *Lada*
Ljuvezna.

Još kad vide mene
Na ustnama žene,
Rad bi bili čaše
I krunjene flaše
Ljubavi.

To sudba veli,
Al' opet veseli
Kad još s jedne strane
Piti nezabrane
S ljuveznom.

Gdikoja nevista
Meni neda mista,
Lončić u peć krije,
Iz njeg vino pije
Potajno.

Al na čast joj lonac!
To nije moj konac,
Da u peći strepim,
Već med družbom hleptim
Da živim.

Ja sam kruna gosti'
Kad jih ima dosti;
Mene svaki ljubi
Mnogi pamet gubi
S nemire.

45.

Ja znam bratjo jednu tajnu;
Samo dajte čašu sjajnu
Dobrim vinom kitjenu.
    Nasmijem se ha! ha! ha!
    Napijem se klu! klu! klu!
    Veselim se hu ju, ju!

Tko se bratjo vina krije,
Taj pred menom čovik nije,
Nit slavonskog plemena.
    Nasmijem se ha! ha! ha! i. t. d.

Pak da vidiš, šta će biti,
Kad Slavonac stane piti,
Čaše pune prazniti.
    Nasmiju se ha! ha! ha! i. t. d.

Jisti, piti i dilati
Slavonac se neda zvati,
Jošte manje nuditi,
    Smijući se ha! ha! ha!
    Napijajuć klu! klu! klu!
    Veseleć se hu ju, ju!

To je nami najveć krasno,
Ak' živimo s bratjom časno

Svagda u družtvu jedini,
Smijući se ha! ha! ha! i. t. d.

Svima ki se Šlavi zovu,
Pèrvu dakle čašu ovu
Jednokupno napijmo
Smijući se ha! ha! ha!

Drugu rodu Slavjanskomu
Svaki virni sin nek svomu
Iz sèrdašca napije
Smijući se, ha! ha! ha!

Ali narod mudro kaže,
Da »do triput Bog pomaže«;
Zato treću točimo,
Smijući se, ha, ha, ha,

Bog daj sriću svakom sinu,
Koi ljubi Domovinu,
I pomaže narodnost.
Smijući se, ha! ha! ha!
Napijajuć klu! klu! klu!
Veseleć se hu ju, ju!

46.

Evo, gospodo pridraga
Čašu vinca rumenoga

Hoću ja sad izpiti,
I u gèrlo iztočiti,
Da ja mogu govoriti,
Kumpaniu veseliti.
Danas je to sveti moj cilj
Zato sada budem pil'.
Nego moja draga bratjo
Zloba nek' s' od nas odvratja,
Jer ćemo se veseliti,
Danas dobre volje biti.
Gazde našeg milostje
Nek se svaki natoči,
Neka svaki čašu stoči,
I gèrlašce svoje smoči,
Svaki skupa neka vikne,
Iz pravoga serdca klikne:
Neka živi gazda mili
Koj nas piti danas sili.

47.

Veseli se brate
Kod tèrsove kaplje.
Ovo bo j' stvorenje
Dao Bog na veselje;
Zadosti je blaga,
Zadosti veselja

Kad je čovik miran
Svojim zadovoljan.
Velike i male
Puštjaj ti na stranu,
Nek jim cvate blago,
Koliko mu drago,
Zadosta je blaga i. t. d.

Nut rodi ti zemlja,
Kada brižno radiš,
Čovik si slobodan,
Ak' i jesi ubog
Zadosta je blaga i. t. d.

Što časti? što slasti?
Što su nasladnosti?
Kad serdca nemogu
Utišiti tugu —
Zadosti je blaga i. t. d.

Daj brate slobodno
Nemirnim ugodi,
Ali pij dar božji,
Jer pivati valja:
Zadosti je blaga,
Zadosti veselja,
Kad je čovik miran
S vojim zadovoljan.

48

Gosti moji, gosti moji
Dobro ste mi došli!
Zdravi došli, zdravi došli,
A zdraviji pošli!
Bog vam dao, Bog vam dao
Zdravlje i veselje,
I svû dragu, i svû dragu
Poleg svakog želje;
Osim toga, osim toga
Za ljubovcu našu,
U to ime, u to ime
Punu pijem čašu.

49.

Nisu ovi gosti došli badava,
Već da dadeš, što imadeš staroga.
Ti imadeš dobra vina, jeftina,
Ali nećeš, da mi tebi platimo;
Nek ti plati sam Bog viĕnji u nebu,
Što svi skupa mi iz sèrdca želimo.

50.

Vince piti i napiti
Gospodaru za volju
Jest zahvalnost, skupa dužnost
Od svih ovdi pri stolu.
Mnogo litah daj mu Bože,
K tomu zdravlje, veselje!
U to ime neka svaki
Do kapljice izpije.

51.

Brate što si tužan?
Valjada si dužan
Komu groš, komu dva,
Komu stò talira'.

Nemoj biti tužan,
Nisi zato sužanj,
Nije to sakrito
Ni kod gavalirah.

Vince slabe jači,
Tužno sèrdce vrači;

Nuder ti, ko i mi
Gazdi na veselje.

Ovak' naši stari
Nigda su radili,
Pak su zato svega
Još dosta imali.

52.

Dragi brate tvoje vridnosti
Nemogu procinit dosti,
Zato u zdravlje i veselje
Pijem ja vince od želje.
Ti mi pako priatelj budi,
Onda rekli budu ljudi,
Da ja imam taki kinč
Kako svaki svitli princ.

53.

Dobro vince hod' u me,
Dojde vreme nebu me,
V čèrnoj zemlji budem gnjil
Vince više nebum pil.

54.

Naš godovnjak N. želi,
Da budemo veseli;
Poprimimo pune flaše,
Natočimo prazne čaše.

Našem gazdi nazdravimo,
Ter mu svi skup' želimo,
Da poživi mnogo lita'
Nestalnoga ovog svita.

Der izpijmo rujno vince
Iz njegove pivnice,
Vidiš brate, tako treba,
Tak se željno družtvo vreba.

55.

Tko poznati i štovati
Želi ljubav sèrdčanu.
Nek za sliku i priliku
Uzme ovu skupštinu.

Žalostnoga nevoljnoga
Kada koga spazimo,
Odmah njemu u svačemu
Pomoć tražimo.

To je prava družtva slava
U ljubavi živiti,
Da zla volja i nevolja
Nam nemože škoditi.

Neka indi sritno živi
Naš brat Stipo pošteni,
Ovog stana sokol sivi,
Svim serdačno ljubljeni.

56.

Ako hoćeš pivat,
Uči se livat
U gèrlo vino,
Pak ćeš znat fino
Pismice pivat
I svit uživat.

Tko će kog kušat,
Istinu l' slušat,
Vina nek' dade;
Jer ono znade,
Što je sakrito,
Činit očito.

Pijucaj vazdan,
Da nisi prazan,
    Piješ nepiješ
    K smèrti dospiješ;
        Zato se napij,
        Da ti nehlapi.

Natopi gèrlo
Sa vinom vèrlo,
    Protiva bolesti
    Brigi i žalosti
        To je lik pravi,
        Koji ozdravi.

57.

Domaćine kućni, gdi si,
    U kakvoj si sada misli?
Zašto gostom ti netočiš,
    I veseo sad nedvoriš?
Jer mi nismo ovdi s tobom,
    Da pijemo vino s vodom;
Već nam vina daj zadosti,
    Ako znadeš, da smo gosti.
Vodu prid nas ti nemeći,
    Jer ćemo ti ovo reći:

Škèrt naš gazda vina neda,
Već govori iznenada,
Da donesu bunar vode
Po tri flaše turske mode.
Tko će vode, neka ide
Na brig Save neka sidne;
Jerbo voda vino kvari,
To nas uče naši stari,
Koji nigdar htili nisu.
Iz tog dvojga pravit smisu.

58.

Mi molimo vas gospodo,
Čekat nam je teško sada,
Projdite se razgovora,
Te počmite vi ozgora.

A Ti gazda baš najbolje
Razgovaraš goste, tvoje
Čineć š njima lakerdiju,
Da ti mnogo nepopiju.

Ti nam budi dobre volje,
I daj donest vino bolje;
Čaše su ti sve malene,
U nje mnogo stat nemore,

Čaša svaka grošić košta,
Po to daje staklar dosta
I veliku i malenu
Dat će svakom baš neznanu.

Već ti kupi čaše veće,
Mi nećemo piti čestje,
Nego gostom sam' u zdravlje
Kako običaj ponavlje.

59.

Mili moj kume,
Dragi moj kume,
Mili moj kume,
Dragi moj kume;
Kume, kume, kume!

Hodte sim k meni,
Idemo k kleti;
Hodte sim k meni,
Idemo k kleti
K kleti, kleti, kleti.

Napijmo se ga,
Nebojmo se ga;

Napijmo se ga,
Nebojmo se ga,
Sega, sega, sega!

Nije vino voda,
Već je vojvoda;
Nije vino voda,
Već je vojvoda,
Voda, voda, voda.

Čudni su ljudi
Naši susedi
Čudi su ljudi
Naši susedi
Sedi, sedi, sedi.

Oni bi nam rekli,
Da smo se stepli;
Oni bi nam rekli,
Da smo se stepli. . . .

60.

Draga bratjo moja!
Svakom mila svoja
Neka živi zdrava
Ko zelena trava.

Plemenito družtvo,
Vitežko junačtvo
To nam svigdar hasni
Domovini brasni.

Hèrvat diku ljubi,
Cèrne oči snubi,
Britku sablju paše,
Čila konja jaše.

Dalmatin k junačtvu
Rodjen je k vojačtvu,
S bravinom se hrani,
S andžarom se brani.

Slavonac rad slave
Nemari za glave,
Zbog virnosti kralja
Služi kako' valja.

Franczka budala
Lica svoja malja,
Smišlja nove nošnje
Po tom prazni mošnje.

Španjol rad govori,
S potom se sam bori,
S duhanom se krepi,
Kad su prazni džepi.

Englez svake vere
S šterštvom novce bere,
Kad mu što dodija
Sam sebe ubija.

Cigan bronze kuje
V šatoru stanuje,
Šunte gago rade,
I šunke pokrade.

61.

Pun veselja danas je dan
Tebi Mijo aldovan,
Koj iz sèrdca ljubavi
Želi da smo veseli;
Jal i nazlob hitimo,
Stalnost iz sèrdca primimo,
Da mi ovak skupa svi
Budmo danas veseli.

Toči čašu brate moj,
O mom sèrdcu ti nedvoj,
Jer si vredan ljubavi,
Hoću za te izpiti.

Bog te živi mnogo let,
    Našega pajdaštva cvet!
Možbit k letu nebu me,
    Da bi napil' zdravlje tvé.

Dragi brate ja velim,
    S tobom se većkrat hvalim,
Da ja imam jednoga
    Priatelja vrednoga
I da je to istina,
    Bez svakoga dvojenja.
Ja ti pijem za zdravlje,
    Dajda i ti za moje.

Priatelju mnogo je,
    Sad sam spozno sèrdce tve
Da me ljubiš, kud ću već,
    Sam' pridajem jednu reč
Bog potvèrdi mnogo let
    Našega pajdaštva cvet!
U to ime zdravice
    Pijem sve do kapljice.

Priateljstva stalnoga
    Nez'boravim vašega,
Zato sada iz sèrdca
    Piti ću za sve skupa:
Bog vas živi sve zdrave
    Sèrdca mojega slave.

Bog daj svim nam i k letu
Ovde bit u veselju.

Nezabim se ah iz vas!
Dok na svetu bu mi glas;
Vas o sinki objimljem,
Kano bratju sad primljem,
Želujući sèrdèeno
I proseći ljubljeno,
Da vi na me mislite
Ni mene nezabite.

62.

Družtvo ovo naše celo
Mora biti sve veselo,
Sve veselo mora biti,
Samo staro vince piti
Barila dom, dom, dom! —

Da se nebi na kog pozabilo,
Sve po redu bude s' pilo;
Bude s' pilo sve po redu
Kako bratja ovde sedu
Barila dom, dom, dom! —

Pèrva nami budi dužnost
Čaše ove natočiti,
Gospodara pozdraviti,
Njemu lepo zahvaliti.
Barila dom, dom, dom! —

Evo Stipo naš ljubljeni,
Koj po letu i po zimi
Želi dobre volje biti,
On naš gazda mora biti!
Barila dom, dom, dom! —

63.

Poleg navade stare
Družtvo se sabralo je,
Bilo nebilo na pare } rep.
Samo da veselo je! }

Anda Andrio ljubljeni
Bog te nami poživi,
Da u družtvu ovome } rep.
Ljubav te nam uzderži! }

Dignimo čaše visoko,
Zkriknimo glasom duboko,
Bog živi nam našega Stipana, } rep.
Veselo mnoga leta! }

64.

Nikaj na svetu lepšega nij,
Nego gorica, kada rodi.
Kume moj dragi, daj se napij,
Dugo nas nebu, daj se ga vžij!

Mužek se trudi, ter se vèrti,
Da mu se delo nezamudi.
Kume i t. d.

Ognec si loži, v kleti sedi.
Kuma napija, pak mu veli:
Kume i t. d.

Moramo spravit posudu tu;
Vince i k letu rodilo bu.
Kume i t. d.

To mi po glavi zmirom hodi,
Da mi se delo dobro vgodi.
Kume i t. d.

Kolja nasečem, belil ga bum.
K tèrsju dopeljam, oštril ga bum
Kume i t. d.

Zima prestane, rezal ga bum,
Grebnice povalim, kopal ga bum.
Kume i t. d.

Žene dovedem, kopal ga bum,
Dok ga uzkopam imal ga bum.
Kume i t. d.

Vezal i snažil bum ga ja sam,
Kajti ja posel taj dobro znam.
Kume i t. d.

Budem ga kopal, tèrsil se bum.
Pak se napijem, da jakši bum,
Kume i t. d.

Kosi po gèrmu fućkavaju,
Kopači lozu okapaju;
Kume i t. d.

Bum ga prekopal još jeden put,
Tako opravim velik ov trud.
Kume i t. d.

Lagve bum strugal, kace nabil,
Da me kèrvavi pot bu probil.
Kume i t. d.

Do toga dojde sveti Mihal,
Grozdje dozrie, budem ga bral.
Kume i t. d.

Kada pak zprešam moje grozdje
Onda pozabim na sve trude
Kume i t. d.

Mošta si točim, sèrce krepim,
Da se bar malo razveselim.
Kume i t. d.

Martinje dojde, kèrstil ga bum,
Vince postane, točil ga bum.
Kume i t. d.

Idem iz kleti s čuturicom
Žena me čeka s pogačicom.
Kume i t. d.

Jedem i pijem s decom, ženom
Koji se trude skupa z menom
Kume i t. d.

Petar v pivnicu s kluči leti,
Pipu skreće, ter ovak kriči:
Kume i t. d.

Zakaj se trudim, neg da pijem,
Zakaj se mučim, neg da živem.
Kume i t. d.

Danas al zutra mèrtav nam glas,
Vince ostane, nebude nas!
Kume moj dragi, daj se napij;
Dugo nas nebu, daj se ga vžij.

65.

Ništa nie lepšega,
Niti veseliega,
Kak s priatelji,
Koji su veseli
Sastati se.

Točim anda čašicu,
Ter napijam zdravicu,
Možbit da k letu
Nebumo na svetu
Skup živeli.

Bog te anda poživi
Mijo moj poljubljeni!
Ti znaš dobro piti,
Dobre volje biti
Med nami tu.

66.

Sveti, sveti, sveti
Tmica je u kleti
Oj, Mijo naš ključar!
Neostavi nas nigdar.

67.

Čašica me tiši,
Kad je puna vina,
Svak se na nju smiši,
Dopada se svima.

Tiraj vodu na polje,
Pa zatvori vrata,
S vinom dojt ćeš nadalje —
Bratji oko vrata.

Tko čašice ljubi,
Nek pogleda na me,
Prinos'mo je zubi,
Izlit će se same.
Tiraj vodu i t. d.

Tko nepije vina,
Nezna za veselje,
Taj živi ko svinja
Za toga je zelje.
Tiraj vodu i t. d.

Čašu svak u ruku,
Dok je puna vina,
Izpij je od tuge,
Da s' nezoveš svinja.
Tiraj vodu i t. d.

68.

Nemam čestı ni *kredita*,
Nit u sèrdcu *apetita*,
Misle ljudi, gdi je hvala,
Da ja imam *kapitala*.
A ja imam sto talira'
Sve od finog *flispapira*.

Dok sam imo, *bank* sam davo,
Po tri noći nisam spavo,
Da sam imo puno krilo,
Još mi nebi dosta bilo,
Sve na *keca* i na *kuglje*
Dok nedadem sve me žulje.

Halber cvelfle jest početak,
Šlage, gebe jest sveršetak;
A sad moram sidit gladan,
Pipam *stomak* čisto ladan;
Nisam vridan ja oteti,
Jer ćedu me znam sapeti.

Mukta ljudi sad nedadu,
Jer me redom svi poznadu;
Fruštuk moram da odspavam,
Jer o njemu i nesanjam

Kafe nemam, niti mlika,
Nit od gladi kakva lika.

Šećer ljudi dèrže skupo,
Sve sam *šole* s tog polupo,
Zvoni podne, a ja drimam,
Jer za ručak ništa nimam,
Uzmem lulu i duvana
Pak se šećem kraj kafana.

Nuz nos gledim, al' sam ružan,
Na sve strane mnogo dužan,
Stižu *konte* sa svih stranah
Ponajviše iz kafanah,
S' čim ja znadem čekat zime,
Nigdi neće da me prime.

Nemam gaćah ni *čakšira'*,
Nit po *modi fein* šešira,
Na *kaputu* trista kèrpa',
Svaki dužnik svoju dèrpa,
Čizme tisne mi navući,
S tog me neće nitko tući.

Mogu radit što mi drago,
Kad sam tužan tako strado,
Kuburit ću kako znadem,
Nosit moram, što imadem,

Još *Kubura* mi ime dato.
Ime slavno svim poznato.

69.

Pristan' veće, nesritnjiče,
Dosti si pijančovo!
»Gèrlo gladko, vino sladko
U flašici jest ovo.«
Loči i zaguši se!
»Toči i neljuti se!«

Što od Tebe čuti moram,
Svakome si u usti'!
»Da si moja, to ti znadeš,
Drugom lagat ti pusti.«
Znadem da si Vinkin brat.
»Id' u kuću sude prat.«

Ah nesritna ona ura,
Kad te pèrvi put vidi'!
»Ako hoćeš vina piti,
Pokraj mene ti sidi.«
Nezadaj mi nevolje.
»Najti nećeš ti bolje.«

U zô čas sam pošla za te
Puste moje mladosti!
»Morala bi divovati
Baš do side starosti.«
Stoput bilo bi bolje!
»Bilo ti je od volje.«

Kamo sriće, da divojkom
Još godinu ostadoh,
»Tvoja molba dosadi mi,
Uzeti te moradoh.«
Idi lažo odtuda!
»Ja od flaše nikuda.«

Nepristance plaču doma
Dica, gola i bosa
»Ded donesi jošter malo
Iz podruma ti ladna.«
Kuća nam se obori.
»Ja od žedje izgori'.«

P o r c i u nam valja platit,
Pandur kuću razruši.
»Uzajmit ću stó talirah,
Projdi me se, zagluši!«
Zašto ti pobudali?
»Baš me vino razgali.«

Je li život to kèrstjanski,
Da si uvik mamuran?
»Dokuči mi tu tamburu,
Da ti malo tamburam.«
Idi herdjo pijana!
»Derž' se sada pivanja.«

Zar neznadeš? a čuo si,
Da je danas blagi dan.«
»Fala Bogu, radıt neću,
Veće piti cio dan!«
Al' u cèrkvu valja ići.
»Ako bi se mogo dići.«

Da grihota jest pijanstvo,
To je tebi poznano.
»Istina je, da j' nepijem,
Nestalo b' me odavna.«
A kud će ti duša?
»Nek se s vinom pomiša.«

Spomeni se dan do dana
Smèrt jedanput hoće doć.
»To ja znadem, zato pijem,
Jerbo potlam neću moć.«
Znaš li, da ćeš na sud doć?
»Da mi je teglicu smoć!«

Pak ako ti baš odsude,
Da otideš u pako?

»Kako bi, ja nisam dite,
Stati mogo u kàbo?«
Zalud nećeš to će bit.
»Nek mi dadu samo pit.«

Što ću posli ja sirota
S dicom golom i gladnom?
»Da se more bolje piti,
Jisti luka sa soljom.«
Zar pijančovat kak ti?
»Proktit ćeš se, kažem ti.«

Man' se toga zar nevidiš,
Da je vrime spavati?
»Ded nazdravi, pak ćeš vidit,
Da sud mora prazan bit.«
Sinoć davno bilo je.
»Još za mene rano je.«

70.

Šta po vilaetu veliki primiću?
Hoće l' se pobiti, il' će se smiriti?
Nemislim o tomu —
Pokoj dam svakomu —

Po volji živim,
Po volji gudim,
Popijem vince,
Veselim sèrce.

Šta drugi nagèrću, o meni blebeću,
Nisu mi pridmeti želim u pameti.
U Boga virujem —
Pošteno čuvstvujem. —
Po volji živim i t. d.

Što mi Bog dozvoli, to tvorim po volji,
Hvatam se istine, srića mi negine,
Upravo govorim —
Nikog se nebojim —
Po volji živim i t. d.

Poso moj obavim, hlibac si pribavim,
Neišćem visoko, dobijem toliko,
Koliko tribuje —
Tèrbuh negladuje. —
Po volji živim i t. d.

Ako mi priatelj, prostote ljubitelj,
Dolazi u kuću, natočim čuturu,
Nazdravim zdravicu —
Izpijem čašicu. —
Po volji živim i t. d.

Ugrijem glavicu, poljubim snašicu,
Ona me zagèrli i triput poljubi,
Igračke sprovodim —
Šta želi učinim. —
Po volji živim i t. d.

Gdigod je veselo, ili se pivalo,
Tud ti ja pristajem, pivati nestajem
Svakoga veselim —
Izljubim, izgèrlim. —
Po volji živim i t. d.

Zašt' da se ja brinem, te se ne napijem
Ta život netraje hiljadu godinah.
Svaki čas manji je —
Dok dihnem već nije. —
Po volji živim,
Po volji gudim,
Popijem vince,
Veselim sèrce.

71.

Mato vridni, poljubljeni,
A kod gostih priposteni!
Mi točimo svak čašicu,
Da pijemo tvu zdravicu.

Da te s njome pozdravimo,
I iz sèrca nazdravimo,
Da nam budeš veseo svigda,
A da tuge neznaš nigda.

Imo zdravlja, sriće dosti,
Putem išo od kriposti,
Da t' nesretne nigd' nezgoda,
Svedj da ti se smije zgoda.

Domovina bud' ti sveta,
A izdaja svak' prokleta,
Ljubi viru, rod i kralja
Po Slavonski kako valja.

Ljubi svu bratju Slavene,
I budi jim ti vridne cene,
Zdrav anda vikom bio,
I sam' rodu tvom živio!

Mato vridni poljubljeni,
A kod gostih pripošteni!
Mi pijemo svak čašicu,
Zahvali se za zdravicu.

72.

Gospodo moja
Smožna kod stola!
Sad nalijte kupicu,
I napijte zdravicu,
Svi složno s menom.

Bog živi onog,
Koj je dal obid,
Daj mu ulesti
U raj nebeski
Maria diva.

(Gospodar odgovara)

Kinč moga stola,
Gospodo moja!
Za napitu zdravicu
I popitu kupicu
Velika hvala!

Izpijam čašu
Za družbu našu,
Moje sèrce veseli
S vami slast više želi
Vam služit stóput.

73.

Pio sam Niko za Tvoje,
Znam da ćeš i Ti za moje.
Ja ti želim sve dobro,
Znam da mi Ti nećeš zlo.
Kli kli, klu, klu,
Trala, Trala, la.
Dok se vince piti da
Kli, kli, klu i t. d.

74.

Već odavna mi želismo
I dan ovaj čekali smo,
Dan, u komu skupa biti
I zajedno veseliti
Bi potribito
Družtvo skupito.

Koji hoće da pijemo,
I veseli da budemo,
Da se ništa nebrinemo,
Niti glavu netaremo;
Vesel bo je dan
Jedva dočekan.

U kojemu svikolici
Ostajemo mi dužnici
Našem dragom priatelju,
Vridnom dobročinitelju,
Spominjat se tog
Dobra velikog,

Koje danas imadosmo,
I sa željom mi primismo,
Zato sada zahvaljujmo;
Ruke njemu celivajmo;
Jer je vridno to,
Dobro veliko.

Uzimajmo ove flaše,
Ter punimo naše čaše,
Nazdravimo priateljom;
I još dobročiniteljom;
Jer dužni smo njim
Dobro želit svim.

75.

Ej ti moje vino!
Redom ideš lino,
Zar je gazdi žao,
Što nas je zvao?
Al' je kasno već
Prid gostima teć,
Da je smišljo prie,
I da zvao nie,
Jere gost negleda,
Što nema il' neda.

76.

Ja sam došo, dragi brate,
Sve za volju tvoju,
Želeći ti povekšati
Dobru volju tvoju.

Razveselit tvoje goste
Moje je želenje,
Vaše, bratjo, ja se ufam
Da je to hotenje.

Zato anda praznu čašu
Valjá napuniti;
U Tve ime čašu vina
Hoću ja izpiti.

Bog mi čuvaj gazdu našeg
Dugo i veselo!
I to isto sèrce moje
Uvik bud' želilo.

77.

Ako ti se piti hoće,
A ti si natoči.
Napijmo se, draga bratjo,
Duge su nam noći.
Neka piju domorodci,
Bratja, strici i otci;
Neka piju svi Slavonci,
Svud na glas momci;
Neka piju svi Slavjani,
Rod naš izabrani;
Neka piju svi pajdaši
Od ditinjstva naši.

Da nam bèrže mogu proći
Dugačke sve noći;
Da nam žive domorodci
Bratja, strici i otci;
Da požive svi Slavonci,
Vik na glasu momci;

Da se šire svi Slavjani,
Rod nas odabrani;
Da nam žive svi pajdaši
Po Slavjanstvu naši.

78.

Domaćine dragi,
Gostoljubče blagi!
Daj mi čašu malu,
Ak' hoćeš da šalu
Provodim.

Kralj nam David veli,
Da vino veseli
Sèrdašce čovika,
Od pervoga vika
Do danas.

Ja mu dajem viru,
Al' zašt' nie miru
Ostavio svetu,
Da bi lakše metu
Dostigli.

Mnoga j' predkazao —
Al' to nie znao:
Da vrimena naša '
Hoć' priličnih čaša'
Imati.

Jer ovaku vrědnu
Još da spremim jednu»
Š njom bi kralju sveti,
»S bogom o pameti!«
Vikao.

On je moro znati,
Da će nas sazvati
Dobri gazda danas,
I spraviti za nas
Ovu čast.

Pak »nek pije« veli,
»Kolik' koji želi,
Nek čašice broji,
Za se miru kroji
Po volji.

Znao il' neznao,
Ti si nas sazvao;
Dostojan si hvale,
Ak' i nisu male
Čašice.

Živ nam dakle bio,
Rujno vino pio,
Goste dočekivo
Š njimi vesel bivo
Za dugo.

79.

Istom počeh ja najbolje
Grizkati, jidkati
Komad goved'ne;
Tad me ništo poče
Davit i gnjavit,
Čuvaj m' gospod'ne!
Nigda neznam ovo što je!
Ali o tom već nedvoje
Pit vino, prifino.....
Stipino,
Štogod mogu ja podniti
Najviše.

Ja poslušah i pohitih,
Žderati, lokati
Vino najbolje;
Tad me ništo poče
Kripit i slipit
Bolje i bolje.
Nigda neznam odkud, što je?
Ali o tom već nedvoje,
Da j' vino prifino....
Stipino,
Kog ja pijem, u se lijem
Bez mire.

Tad se poče iznenada
Vèrtiti, kretati,
Okol meñ' kuća;
A ništo me poče
Gurkat i turkat.
Više i više.
Nigda neznam, oto što je?
Ali o tom već nedvoje,
Da j' vino prifino...
Stipino
Mene sad bolje i bolje
Opilo.

80.

Gazda se je pobrinio,
I na mene namignuo.
»Što ću«, veli, »s takvi gosti«
Koji neće piti dosti?

Ja jim dadoh od milina,
Što imado boljeg vina;
Pak eno mi sve do kapi
Hoće skoro da izlapi.

Neprimaju opomene,
Niti hoće slidit mene,
Dą točimo sve čašice,
I pijemo svi zdravice.

Još da nisam ja domišljen,
Ili da sam ne zaištem,
Osto bi ja cieli dan,
Pokraj takvih gostih žedan.

Zato dižem moju čašu,
Da Bog živi družbu našu!
I napijam svim zdravicu,
Da požive u zdravljicu!

To je našeg gazde želja.
Da budemo pun' veselja,
Da pijemo i pivamo,
I ukopno s' veselimo.

Razširimo dakle gèrlo,
Jer se gazda boji vèrlo,
Da mu možbit ne izlapi,
Što j' ostalo, malo kapih.

81.

Ja podižem čašicu,
I napijam zdravicu;
Koji sidi do mene,
Zdravica mu od mene,
Koji sidi do mene,
Zdravica mu od mene i t. d.

82.

Palo nam je danas ruke,
Napijmo se tudje muke,
Tko zna, što će sutra biti,
Hoće l' nam ga dati piti.

A tko reče, da je dosti,
Nestalo ga bez milosti!
Jer će m' onda dosti biti,
Kad u grobu neće piti.

Svi smo ljudi, svimj' umèrti,
Al' ne onda, kad se vèrti
Medju nami čaša vina
Lipa, stara i k tom fina.

Pijmo dakle, pijmo složno,
Sve do kaplje, hrabro, smožno
Jerbo sutra hoće l' biti?
Neznamo, ni kak' će biti?

88.

Svaki pastir brigu nosi,
Da mu marva nežedja;
Zato s' žuri k vodi doći,
Ma ugrijo i ledja.

Svaki pastir marvi poje
Jasno i k tom veselo:
»Napoj mi se, milo stado,
Ma vikalo sve selo!«

Tako gazda, dobri pastir,
Ne dade se sramotit,
Nego za nas nosi brigu,
I dade nam dosti pit.

Svaki gazda gostom poje
Jasno i k tom veselo:
»Pijte, bratjo, mili gosti!
Još nas ništa nij' smelo.

Pijte, pijte rujno vince,
Koje sèrce veseli,
Koj' odkriva svaku tajnu,
Što no svaki ne želi.

84.

Na pamet mi pada
Hvaljena navada,
Koju naši stari
Sverhu sviuh stvarih
Običaj imaše,
Kad piti ktiaše,
Da gazdi nazdrave,
I njega proslave,
Što nam dade flaše
I k tom pune čaše,
Koje vas vesele,
I sva dobra žele.
Živi anda, pobro!
Imaš vino dobro
Svaka će bo proći
Sutra ćemo doći.

85.

Gospodaru, domaćine,
Skupštino!
Što ću molit, neka mi je
Dozvoljno. —

Moja molba, pripomizna
Jest ova:
Da pijemo čašu vina
Iznova,
Za nas, danas ovd' skupite,
U zdravlje,
A našemu domaćinu
Veselje.
Je l' slobodno, ma gospodo!
Počimam,
I na vaše, evo, oči
Sveršivam.
Počimam, počimam sada
Sverši ..... vam.

86.

Bogu svi zahvalimo,
Što nas ovdi sastavi;
I sèrdačno molimo,
Da nas skor' ne razstavi.
Dok u gazde našeg ima
Koji akov dobra vina,
A kad nestane nam pit,
Sami ćemo mi otit.

87.

Hvala našem gospodaru
Na njegovom milom daru,
Hvala njemu na milosti;
Al' na riči neka prosti:
Nij' još dosti.

Dok nam projde dva tri jutra,
Bit će prazna criva 'znutra,
Al' od sutra što ću reći;
Nije vrime sada teći,
Već razteći.

Sutra ćemo anda skupa,
Okol' gospodarskog stupa
Vèrtiti se u radosti,
I proganjat sve žalosti,
Ke nas trape.

S Bogom anda, gazda mili,
Veseli smo danas bili,
Sutra ćemo bolje piti,
I još bolje veseliti
Dobrog gazdu.

S Bogom bratjo, s Bogom gosti,
Danas neka bude dosti,

Bez zamirke sutra doći,
Mislim da će svaki moći,
Virna bratjo!

88.

Danas prispi dan nove radosti,
Na stran dakle bac'mo sve žalosti,
Ter si čaše napunimo *(rep.)*
Pa je pokucnimo,
Da se znade
I poznade,
Što se slavi
I tim bavi,
Naši gosti virni!

Lipo ćemo gostom napijati,
Sèrca otvorit, vinom nazdravljivati;
Haj u ruke žurno čaše *(rep.)*
Živi družt^vo naše!
Koji mogu,
Nek za slogu
Virno piju,
Dok jim siju
Natočene čašice.

Bog poživi kuće gospodara,
Brižljivoga našeg poglavara,
Neka živi nam na slavu *(rep.)*
Roda diku pravu!
On ko pervi
Nek nevervi. —
Vino pije,
Nek izpije
Svim na primir čašu.

Domorodci, neka dugo živu!
Pili vino ili pako pivu,
Makar baš i samu vodu *(rep.)*
Nek su samo virni rodu.
To je šala,
Koja valja,
Nam za radost,
Jer za žalost
Nećemo znati danas.

89.

Živi, živi, neka svaki čovik živ
Živi, živi, neka N nam živi!
Kad imamo pune flaše,
Natočimo prazne čaše,
I u zdravlje pijmo njem'.

Živi, živi, neka svaki čovik živi!
Živi, živi, neka Kralj nam živi!
Jer imamo dobrog kralja,
Koj' nas ravna kako valja
I miluje ko dicu.

Živi, živi, neka svaki čovik živi!
Živi, živi, neka N. živi!
Kad nam nosi pune flaše,
Natočimo prazne čaše
I u zdravlje pijmo njem'!

90.

Veselo nam stoj
Gazda sada naš pridragi,
Veselo nam stoj, gazda pridragi!
Jer smo mi pošli
U to ime k tebi došli,
Jer smo mi pošli i k tebi došli.

Krasnu napijmo
Svi mi ovdi sad zdravicu,
Krasnu napijmo sad zdravicu:
Bog nek poživi
Stanka tvoga i Savicu,
Bog nek poživi obodvoicu!

Sloga, mir, ljubav
Nek je uvik medju njima,
Sloga, mir, ljubav nek je medju njima,
To svi želimo,
Da ugodni jesu svima
To svi želimo — ugodni svima. —

91.

Sada gledaj, Lejo!
Sada gledaj, Leluja!
Sada gledaj željne tvoje goste.

Koji su ti, Lejo!
Koji su ti, Leluja!
Koji su ti želju izpunili.

I ovamo, Lejo!
I ovamo, Leluja!
I ovamo k teb' se potrudili.

Za veselje, Lejo!
Za veselje Leluja!
Za veselje tvoje a i svoje.

Hvala tebi, Lejo!
Hvala tebi, Leluja!
Hvala tebi, koi si nas pozvo.

Bndmo dakle, Lejo!
Budmo dakle, Leluja!
Budmo dakle danas dobre volje.

Da pivamo, Lejo!
Da pivamo, Leluja!
Da pivamo, da se veselimo.

Za to će nam, Lejo!
Za to će nam, Leluja!
Za to će nam Mijo zapivati.

(Mijo sam.)

Da vesela bude danas sva družbina,
Napijmo se svi skupa sad dobra vina!
Primi svaki čašicu u ruku svoju,
napij zdravicu sad ciloj družbini!
Deder bratac, deder bratac,
Potegni ga van!
Komšia tvoj čeka
Sideći zaman. *(rep.)*

(Svi.)

drugom gostu.

Deder i ti, Lejo!
Deder i ti, Leluja!
Deder i ti sad tvoj glas pokaži.

Da vidimo, Lejo!
Da vidimo, Leluja!
Da vidimo jesi l' vesel i ti.

(Gost)

Komšia virni i priatelj
Mora svaki biti,
Ako hoće ovdi s nami
Dobre volje biti.
Nek govori što tko hoće,
Što je kom drago —
Priateljski nam živiti,
Jest na svitu blago!

(Svi)

Sad spoznasmo, Lejo!
Sad spoznasmo, Leluja!
Sad spoznasmo pravu ljubav tvoju.

Jer si vesel, Lejo!
Jer si vesel, Leluja!
Jer si vesel i radostan s nami.

Za to živi, Lejo!
Za to živi, Leluja!
Za to živi, dok je božja volja.

I neimo, Lejo!
I neimo, Leluja!
I neimo nikakvih nevoljah.

92.

(*Domačin*).

S ovom čašom, dragi gosti!
Pèrvi *zdravstvuj* vami velim,
Što ste bili tako dobri.
Želim zdravlje i veselje...
I sve domorodne želje! —

Drugu čašu evo točim,
Po navadi naših dedah,
Da *Ivanu* vlast izručim;
Neka družtvu on nadgleda,
Neka ravna, kako znade
Polag starinske navade.

Primite ga dakle, gosti!
Za vašega gospodara;
Nek vas ravna i upravlja
Bez pogèrde i bez kara.
Ja ću pako nosit vino
Iz podruma čisto fino.

(*Kuće gazda*).

Hvala, hvala, domaćine!
I svi meni gosti mili....
Tersit ću se zadovoljit —
Protiveć se svakoj sili!...
Sila boga vik nemoli!
Vuci vino nam u koli.

Vlast je moja, mili gosti!
Svima vami dobro znana:
Čaše točit... Vino piti....
Rič je svima ovd' poznana.
Pijmo dakle složno fino!
A ti gazda nosi vino!

(*Družtvo napitom gostu*).

Pijmo dakle složno fino,
U zdravljice našeg *Nike*!
Pijmo, pijmo, pijmo, pijmo!
Samo složno, sam' jedino,
Pijmo samo svi do kaplje
Makar išli baš bez kape!

(Družtvo napitom kad se zahvali i pije).

Hajda, hajda, mili brate! —
Samo žuri... samo vuci...
Još je malo, još imade;
I to malo ti povuci!
Tako tako, mili pobro!
Tako valja... Sad je dobro. —

93.

Sam', bratjo veselo
Kod soka lozice!
Bog bo nam ga je do
Iz svoje desnice;
K tomu zadovoljnost
Čini da smo jaki
A i vino hoće,
Da smo svi jednaki.

Plod donosi zemlja
Marljivom težaku;
Za to bratjo! složno
Pun'mo čašu svaku!

Jer vino veseli
Svako serdce tužno,
I odbija od nas
Sve što nam je ružno.

Žarko sunce grije
Sve u polju cvetje;
Plodna kiša hrani,
I nasade kretje,
Ali vino hoće,
Ljudi da su jaki;
Jer učini davno,
Da su svi jednaki.

Pustimo bogate
Sa blagom se tèrti,
I oni su ljudi,
I oni ć' umèrti.
Nego pijmo vino!
Da budemo jaki,
Koe učini davno,
Da smo svi jednaki.

Na stran s velikaši,
I drugom gospodom!
Koji već odavna
Stenjaju pod modom. —

Nego pijmo vino,
Da budemo jaki,
Koe učini davno,
Da smo svi jednaki

Neka idu dalje
I ini nesrodi!
Koje naša majka
Ovdi neporodi,
Da nepiju vina
I nebudu jaki!
Jer hoć' da nebudu
Nam' odsad jednaki.

Svud i svagdi odsad
Živili Slavonci!
Kojino su bili
Vik na glasu momci.
Jere vino hoće,
Oni da su jaki
I pod plaštom kralja
Vikoma jednaki.

91.

Pun veselja danas je dan,
Svima gostom aldovan,
Koji su se potrudili
K meni dojti hotili.
Svi { Hvala: hvala i slava!
Ljubav veže nas prava!

Svakom gostu želim sriću,
Zdravlje i blaga vriću!
Koj' se s time pomoć može,
Blagosov' mu ti, Bože!
Svi { Hvala, hvala i slava!
Ljubav veže nas prava!

Nu koj' piti nezna dosta,
Onaj nie za gosta,
Već nek čuva peći vruće
Sa babami kod kuće!
Svi { Hvala, hvala i slava!
Ljubav veže nas prava!

Pijmo dakle, pijmo složno
Napijajuć pobožno!

Pijmo vino, dobro fino
U sèrdašce nevino
Svi {Hvala, hvala i slava!
Ljubav veže vas prava!

95.

Ljudi stari kažu:
Tko nepije vina:
(Oni znam ne lažu),
Da je on živina
Svi {Živina, živina
Nigd' nepije vina.} rep.

Mudri vele pako:
Tko nepije vina,
Da radi opako,
Da je on živina.
Svi {Živina, živina
Nigd' nepije vina.} rep.

Drugi opet zbore:
Tko nepije vina,
Da onaj nemore,
Vidit Božjeg sina.
Svi {Živina, živina
Nigd' nepije vina.} rep.

Pijmo dakle smožno
Vazda dobra vina!
Onda ćemo složno
Reć nismo živina
Svi { Jer niedna živina
Nigd' nepije vina } rep.

96.

Zdravo, sunce čista vina!
Zdrav', lozice svih bèrdina'!
Kad vas gledam i promatram,
Probu 1) Cara u vam smatram,
Ki vas kod nas posadi,
I gèrlo nam razsladi. *rep.*

On je pèrvi medj Slavonci,
I jedini medj potomci
Pravi sinak zemlje bio,
I lozicu zasadio;
Koja dušu veseli
I sèrdašce nam smeli. *rep.*

1.) Probo car Rimski, rodjen u Slavonii, zasadi pèrvi vinovu lozu na Fruškoj gori, poginuo po Isusovom porodu god. 282.

Njemu bratjo, njemu samo
Hvalu triba sad da damo,
Ki j' lozicu zasadio,
I piti nas naučio;
　　Ona dušu veseli
　　I serdašce nam smeli. *rep.*

Triba slavit dakle *Probu*,
Koj' nam dade takvu robu!
S kojom serdce batrivimo.
I tugam se protivimo,
　　Hvala ti slavni caru!
　　Na svakom vinskom daru. *rep.*

Kazalo.

Ztran.

8 *

Slavonske
VAROŠKE
PĚSME

sabrane

po

Slavoljubu Slavončeviću,

Izdane po

Lavoslavu Županu

U Zagrebu.

Svezak III.

Tiskom FRANJE SUPPANA 1845.

„Pěvajući život moj provodim,
Bez pěsme mi dan nemože zajt',
Pěvajući radim, jědem, hodim,
Pěvajući i smert će me najt'."

Marjanović.

Svojemu pobratimu

Dragutinu Županu

u

znak

iskrene ljubavi

posvetjuje

Slavonac.

Ein Volk, welches gern singt, hat auch gewiss kräftigen Character.

Kotzebue.

Naměsto predgovora.

Srěća i nesrěća.

Běži, srěćo, o nestalna!
Za te više nemarim
Ti me varaš već odavna;
Běži da te nevidim!

Běži, běži, o nevirna!
Jerbo jesi lukava,
Nigdě dugo nisi mirna,
Jerbo jesi lažljiva.

Ti čověka iznenada
Na visoko podigneš,
Al' ga bèrzo i na friško
Iz visoka porineš.

Tako jesi podignula
Belizara vojvodu,
Koji běše kod svog kralja
Pèrv' u rimskom narodu;

Ali što si poslě s njime
O nevěro! činila;
Plemenito kad si ime
Běrzo s njega skinula?

Da pèrvo bi vojevoda,
Poslě vodje trěbova,
Da ga voda po sokacih;
Jer ga vida mentova.

Belizar je po sokacih
Bez očiuh hodio;
„Dajte novac simoraku!"
Tužnim glasom vapio.

Koga srića na visoko
Jeste bila popela,
Jedno m' jest i drugo oko
Nenavidnost uzela.

O nesrěćo, nisi srića,
Što tak světa ti varaš,
Tvoj udarac jest od bića
Težji s kojim udaraš;

Jere blago i poštenje
Nemilomce uzimaš,
Ništ nepaziš na plemena,
Sve jednako otimaš.

Srěća odgovara.

Stani, kaži, za što vičeš
Na me, srěću, nestalnu,
Za što me se ti dotičeš
Bez uzroka pravednu?

Za to što te iz bogata
Siromakom napravi'?
Meni oblast plěnjat data
Jest od iste naravi.

Jednom uzet, drugom dati
Moja biva navada;
Može nauk lěp imati
Koji hoće s tim svagda.

Ti nesrětni koji plačeš,
Vesel biti ufaj se;
A ti srětni koji skačeš,
Tugi, boli nadaj se!

Za to nemoj ohol biti,
Što te dobro ja služim,
Jer se more dogoditi,
Da i tebe naružim.

Starost pita za mladost.

Zelen listak, rumen cvětak,
Gdě si moje mladosti?
Mog života, sva lěpota,
Ne'ma svoje radosti.

Gdě si cvětja struk prolětja,
Plava moja ljubica?
Od mladosti i radosti
Nejmaš više svog lica.

Lěpo lice, golubice
Veselo je sivalo,
I nu danu i u noći
Radost svoju imalo.

Něgda slavno, sad je tavno
U pol dana běloga
Město njega, milog svega
Sada ljubi drugoga.

Neznam, tko si, o kako si
Sebe sad izgubilo!
Mlado lice, ti děvice
Tvoje sad porug bilo!

Tvoje tělo sahne cělo,
Hitre noge sustale;
Ruke mile, žile vrile
Ljubiti su prestale.

Sladkog oka, tvoga boka,
Pogled, naklon prestade;
Strěla mila sèrdca vrila
Gèrlit, ljubit sustade.

Gdě si mladost lěpa, radost,
Jer negledaš na mene?
Ti nemariš, niti braniš,
Da mi lice uvene.

O nemirna i nevirna
Ti, o moja mladosti!
Daj, javi se, okani se
Žadat meni žalosti!

Zar sam tako tebe jako
Sada zar uvrědio?
Moreš reći il' me peći
Da te nisam slědio.

Mnogo nećih do pol noći
Tebe jesam tražio,
Mnogo danah vas pun ranah
Na putu sam stražio.

Plamen moj vruć, sèrca goruć
Pram tebi je gorio,
Tražeć tebe, gubeć sebe
Da bi ti ugodio.

Na toliku moju viku
Zar se nećes odzvati?
Tvoga slugu, moju tugu
Zar još nećes spoznati?

O daj veće, jerbo žešće
Ljubav sèrce probada,
Lěpa mladost, moja radost
Odjavi se već sada!

Isti kamen d'o bi plamen
Od goruće ljubavi,
Ah! tvoj plamen čini Amen,
Sa svim mene ostavi.

Od mladosti tvoj' sladkosti
Kako mili bi pogled;
A sad posta, i zaosta
Sèrdcu momu kao led.

Tako cvitak, zelen listak
Lěpe moje mladosti,
Bèl i rumen, dok je zelen
Pun je svake radosti. —

Kad cvět spade, miris pade,
Rumenilo, bělilo ;
Pade mladost, pade radost
Vehne što je mililo.

Ode cina, jer bo mina
Projde drage sladkosti
Nitko neće gledat veće
Starog cvěta slabosti.

Al' nit' hoće mlado voće
Staru gèrlit děvicu
Jer se mini i promini
Na žalostnu kiticu.

Ista stina i pećina
Da bi znala govorit,
Ne b' tajila, nit' branila
Ljubav pravu otvorit.

Jer děvica kada lica
Lěpa svoja izgubi,
Onda radost i nje mladost
Sahne, gine, pogrubi.

Nitko neće da se veće
Na nju samo obazri ;
Kada vene i povene,
Friško mu se omrazi.

Eto što je, světu, tvoje
Cvět zelene mladosti!
Ruža spane, cvět ostane
Uvehnut bez radosti,

Uvehnuta i nagnuta
Neće da se tko hvaća,
Nego svaki od njeg taki
Lice svoje odvraća.

O mladosti i radosti,
Ti si malog vrèmena!
Radost vaša, kratka paša,
Nejma dugog imena.

Dok je vrime mládi ime
Ljubi lice, miluje,
Ni ljubavi savez pravi
Kad se sèrdce siluje.

Za to mladost, kratka radost
Nemoj starost zlobiti;
Jer te more još do zore
U grob svoj zatvoriti.

Neprużaj se, nerugaj se,
O zelena mladosti,
Ti si vrila, nisi zrila
Zadat meni radosti.

Znaš što vele, kada žele
Stari prie da odu:
Stari mora, mladi more
Da ga u grob odvedu.

Al' se zgodi tko s' nerodi
Mlad da prie umira,
Starac pako sve polako
Živi dulje kod mira.

Zato isto tebi misto
Prie more postati
Pod zemljicom i travicom
Da ti moreš ostati.

Hoćeš, mladost, pojt' za starost
Hoćeš starog ljubiti?
On će bolje, dobre volje,
Dan, noć tebe služiti.

On će tebe město sebe
Svagdě čuvat, skloniti,
Il' bolestnu ili zdravu
Uvěk věrno dvoriti.

On će miran, tebi viran
U ljubavi ostati,
Neće drugu tražit ljubu
Nit ljubitelj postati!

Mladost odgovara.

Zalud tvoja, starost' moja,
Svèrhu mene je tužba;
Sva je gluha, sva je suha
Tvoja meni ta služba.

Zalud hitiš, zalud mitiš
Da obljubim ja starost,
Ti si rada, al' si sada
Zadat stala men' radost.

Što je mlado to je rado
Pogledati svakomu!
Što je staro nije sladko
Milovati nikomu!

Tako raste cvitak cvate
I mladosti to tilo
Svakom biva, i dospiva
Pogledati sve milo.

Gdě se silom zove milom,
Zaludu se dolazi,
Jer se vidi, kako blidi
Cvětak njezin prolazi.

Zato starost, prestan mladost
 Natrag mene dozivat.
Zalud zoveš, kad nemoreš
 Mladost moju već imat.

Nije fajde, nego hajde
 U zapećak sěditi,
Volim mladog nego starog
 Ja uvěke ljubiti.

Volim mladog, nego starog
 I dan i noć ljubiti,
Volim s mladim, neg sa starim
 Milovat se, gèrliti.

Starost stara nejma para
 U nijednoj ljubavi,
To svědoče, kazat hoće
 Ljubitelji svi pravi.

Za to mládi, dok ste mladi
 Gèrlite se, ljubite;
Lice s licem, serce s sèrcem
 Vi zajedno sdružite!

Persten dajte i predajte
 Ruku s rukom sastajte.
Od ljubavi savez pravi
 Do svog groba čuvajte!

Uzor ljube.

Ja se šećem, tužan hodim
Sve za volju tvoju. —
Ja b' hotio rad spoznati
Pravu ljubav Milko tvoju.

One tvoje plave oči —
Pogledaj me s njima —
Oči plave, oči mile
Moje s' Milke nada svima.

One tvoje běle ruke —
Zagèrli me s njima —
Ruke běle, ruke čiste
Moje s' ljube nada svima.

Ona tvoja medna usta —
Poljubi me š njima —
Usta medna, ust' rumena
Moje s' ljube nada svima.

Glavu nosiš kano jelin;
Cèrne su ti vlasi —
Vlasi cèrne, vlasi svilne
Moje s' ljube nada svima.

Nije staro za mlado.

Podiže se orlo stari,
Već sa svime bėloglavi,
Ter on leti preko gora'
Nepoznajuć kog umora;

Jerbo misli u pameti,
Da ko jedan mladić leti,
Niti gleda, staro perje,
Da se s njime svatko smije.

Nego hiti bez obzira,
Kano da ga tkogod tira,
Na bedeme svėrhu pada
Požežkoga starog grada.

Odkud viče klikćuć glasno,
Da je mogla čuti lasno
Glolubica, koja blizu
Stoji, kano u svom gnjizdu.

On njoj pėva i pripėva:
Ne bi li mu ljuba bila.
Nij'li brate tomu čuda,
Orlo stari što sad luda.

Te za mladom hitro leti,
Tvèrdo dèržeć u pameti,
Da mu ljuba hoće biti,
Nit' će drugog ona ktiti.

Jerbo lětjuć oko' grada
Zazna blizu da je mlada
Golubica, koja dosti
Gizdava je u mladosti;

Struka mala, ali lèpa
Kano kita lětnog cvěta,
Oči ona ima plave
Pune dike, pune slave.

Lice bělo i veselo,
A šekèrno nosi čelo,
S cèrnim kosam nakitjena,
I obèrvam narešena.

A sva těla struka takva,
Da je mila strana svaka.
Ova uzrok jesu bila
Ostarěli iz svih sila'

Mladu hoti zagèrliti,
K njoj se veće pridružiti,
Ali starog šum prevari:
Jer za staro mlad nemari.

Niti mlada golubica
Orlinova ljubi lica,
Odkud košar tolik dobi
Da š njim doma jedva hodi.

Tanka staza.

Zaspa junak na strani u travi,
Pokrio se s maramom po glavi;
Al' tu nasta tanena stazica,
Po njoj ide mlada děvičica,

Posèrnula, pala na junaka;
Junak misli da je golubica,
Al' kad vidi da je děvičica —
Poljubi ju tri stotine puta'.

Zrělih děvojakah uzdasi.

Nemojte se vi čuditi,
Što žalostno govoriti
Ja začimam uboga;

Jer me žalost preoblada,
Još sam puna gorkog jada,
S čim bi zmiję trovala.

Istom sami prosudite,
I je l' pravo promislite,
Da ovako ostanem!

Bog me ženskom jest stvorio,
I za mater odredio
Da umnožam svět ovaj.

Pa osědih i okukah,
Nacvilih se i naplakah —
Niti muža dočekah.

Nit' bi mogla išto reći,
Da b' želila kû preteći
I njoj srěću preotet';

Ali iduć sve mi redom
Vèršnajkinje za što s čedom
Odavna se ponose?

Joster mladje pet šest lita'
Dobaviše uzorita
Muža lěpe děvičice!

Da b' za udaju ne bila,
Jal' da nisam pripravila
Ruha, lěpe postelje;

Nebi od tog ni mislila,
Jali u snu ikad snila,
Da kamo l' govorila!

Al' sveg imam pripravljena,
Još sam lěpo opravljena
U blag i u poslen dan,

Da me takvu tko viditi
More, i seb' zaljubiti,
Tere probo prositi: —

Al' zaludu sve biaše,
Jerbo nitko nektiaše
Baš niti pristupiti.

Zalud licu rumenilo
A za ruke bi bělilo
Pošto bilo kupljeno.

Zalud toliko safuna
Na rukama izmazana
I mandulskih posijah.

Zalud glavu perje kiti?
A visoko čelo sviti
Od ružične vodice.

Što ću reći za bolputar,
Koji ode sve u větar,
I ružmarin zeleni.

Zalud česta pozdravljanja,
I još moja pohadjanja,
Šekerli kolačići.

Zalud moji komplamenti
Na pendžerih i prěd vrati,
Kad kog smotrih ljubljena.

Sve mi reko jest zaludu,
I mog sèrdca veću tugu
Da neznam što začeti;

U cèrno bi se obukla,
I u pèrsa sebe tukla,
Za pèrvašnje pogrěške.

Slavulj.

Onomadne, pèrvim mrakom,
Od tvog dvora putujuć,
Sve něgdašnjim našim tragom,
Projdoh kući tugujuć.

Pak da vidiš, gdě smo bili,
Kadgod smo se sastali,
Svaki gèrmak onaj mili,
S kojim smo se razstali,

Onako ti, dušo, gleda
Izsěčen do korena,
Da se s okom gledat neda
Od mog sèrdca boljena.

I opet se slavulj najde
U pustima germovi,
Koji pěsmom pred me stade,
I men' rane ponovi.

Nit smim želit, što mu mislim,
Nit smim mislit, što želim,
Već uzdahnem ljubko „gdě si",
Pa u suzah govorim:

„Ah, da šutiš, ptico noćna!
Što počimaš pěvati?
Kad u meni bolest moćna,
Neda s dušom dihati!

Zar tko ima osim mene
Još u ovoj pustinji,
Da na sladkom licu věne,
Kô ja, něgda, s ljubavi?

Pak mu s pěsmom vrěme kratiš
Ko da nema zabave?
Il' možebit o tom radiš,
Da se s ljubom razstane?!

Zdravstvuj.

Žalostan mi mora biti onaj sat,
U koji se budem s mojom dragom razstat;
To jest ono vrime,
Kad mi sèrdce gine,
I to mogu pokazat.

Kada dojde stražnji puta doba ona,
Zaboravit kada morat ću sva ona,
Od ljubavi dila,
Koja s' meni mila,
Mila i k tom ugodna.

Ljubio sam pako jednu pavunicu,
Milu moju dragu jednu fiolicu.
Za kojom me sèrdce
Na toliko vuče,
Da ulovi gèrlicu.

Ulovit te želi, sèrdce, dušo moja,
Jer pritegla jest me, dušo, ljubav tvoja;
Ah promisli serdce
Samo moje suze
I što ljubav jest moja.

Ljubit tebe kruto, cvětka cvatućega,
I predadoh mene tebi, bludećega
A promotri dušo,
Usta, lice suze
Vrěmena dojdućega.

Od koje żalósti oko umrem mladić,
Osvetu ću jadan proti tebi podić
Od goruće ljubavi,
Koju tebi pripravi'
Ja najvèrnii mladić.

Ja nemarim, dušo, umèrt zarad tebe;
Samo, serdce, drago, neostavi mene,
Koji u radosti,
Ljubavi sladkosti
Primi dosta od mene.

Sad pako mene tri mača udariše,
Pregorko moje Milka serdce raniše:
Pervi mač je bio.
Koga nisam smio
Bog me njega obrani.

To jest: naša ljubav, koja kipi, gori,
Kuda će od toga mojem sèrdcu gorji
Mač, koj nas razstavlja,
U grob cèrni spravlja
Negledeć na sve tuge;

Drugi mač mi dade ljubavi razstanak,
Ah žalostan, tužan jest mi onaj danak,
Kad se budem dilit,
Ljuto moram cvilit
Naš, dušo, za sastanak.

Ah trećeg ponavlja naše nevidjenje,
Ah kakvo će biti tvoje tad čudjenje,
Jer mi nećes moći
Biti već na oči'
Gorko, žalno mišljenje.

S Bogom indi draga, sad je vrěme pojti,
Ali neznam, kad mi bude natrag dojti,
Razveselit tebe,
A i samog sebe,
Kad će vrěme to nam doći.

Ostaj s Bogom dušo, vazda ti misleći
Osta serdce moje za tobom vapeći;
Nedaj usta, lice,
Persa, dušu, sèrdce
Drugom osim mene.

Tuga.

Prolětje je lěpo vrime,
Tko se hoće ljubit s kime
Ali eto moje tuge,
Jer mom sèrdcu nema ljube.

Jošter kada tražim ljubu,
Zadadem si mnogu tugu,
Jer nemogu dobit milu,
Da utišim želju vrilu.

A i opet kada dojdem
Na to město, gdě ja vidim
Onu koju sèrdcem ljubim,
A i okom rada gledim,

Da bi smio govoriti,
Ne bi s' morô žalostiti,
Jer bi sèrdcu ugodio,
I veselje sprovodio.

Ako bi što izustio,
Ljubav bi mi tko poznao,
Pak bi onda znalo više,
Jerbo jedan drugom piše,

Poručuje, obznanuje
Ljubav drugog očituje
Pajdaš drùgu, žena ženi,
Jedno drugom obistini.

Kada ja to promišljavam
Glavu taruć, tad nespavam,
Jer rad nebi, da tko znade,
Ljubav moju da saznade.

Promišljavši indi tugu,
Gdi mom sèrdcu nemam ljubu,
Još si veću žalost dajem,
Kada noćju gdi pristajem.

Jerbo čujem slavulj pticu
I njegovu drugaricu,
Kako jedno drugom piva,
Jedno kak' za drugim sniva.

Preuzme me tuga, žalost,
Kad promislim tužnu mladost
Moju, nemam ljubu sada;
Starost ide iznenada.

Mladjan moram prebivati
I sam jadan uzdisati,
Bez ljubavi svake živuć
U žalosti prebivajuć.

Srěćan kòj nezna što je ljubav.

Nesrěća je zaključila,
I nebom se je zaklela,
Da će sa mnom uvěk biti,
Do mog groba me pratiti.

Al' već sada jur skončava,
I zakletvu izpunjava,
Mrazi mene s mojom dragom,
Razstavlja me sa životom.

Razžali se nebo na me,
Razruši se', i ubi me,
I ti zemljo, sahrani me,
Sahrani me, razstvori me !

To bez svake jest milosti,
Jer me baca u žalosti,
Kad m' ostavi ova sada,
Koja do sad s menom vlada.

Nećeš da znaš što uzdišem,
Nit nemariš što se kunem,
Kad ti kažem da te ljubim,
A ti veliš da te bludim.

Zaključane velim slasti
Otvoraju men' propasti;
Srěćan onaj na tom světu
Ki nevěrnost nezna kletu.

Kì nij ljubav věk spoznao,
Onaj nie žloće znao,
Mirno jěde, mirno pije,
Mirno leži i ustaje.

Neboj se ti od nevěre,
Niti kakve mozd' prevare,
Da ćeš onu izgubiti,
Za koju bi rad umriti.

Razstanak.

Ah, visoko sunce, žarko,
Ugri sèrdce moje jako.
Spusti jakost sada tvoju,
I utěši žalost moju!

Sad poslednji sat udara,
Od ljuvezne men' razstvara,
Ah, nesrětni čas sadašnji,
I pregorki i žalostni.

Ah, nesrětnog mene sada!
Kakva žalost u čas pada,
Tebe jednu věrno ljubim,
I navěk te sada gubim.

Prosti meni, hoćeš reći,
I u pomoć k men' priteći,
Kada žalost moje tělo
Srušit bude k zemlji cělo.

Prosti anda, ja odlazim,
I daleko sad polazim,
Suze pako, koje ronim,
Sastavit ću sèrdcem onim.

Sèrdcem onim, ko me ljubi,
I ko za mnom sebe gubi,
Zašt' ljubavi nas razstavljaš,
I na smèrt nas sada spravljaš?

Samoća.

Gdigod jesam, kudgod hodim,
Svakud sèrdca žalost vodim;
Gledaj svaki, što činiš,
Kad ti koga obljubiš!

Kada misliš, da je sladko,
Probaj samo, bit će gorko,
Sèrdca radost imati
A nje neuživati.

Oči moje suze liju,
I sèrdašce moje griju,
Žale cvětak mladosti
Koj vene od žalosti.

Rědko putih ili nikad
Dojde može biti ipak,
Da on koji koga ljubi,
Sèrdca žalost snubi.

Ufanje svaki on' ima,
Koji u ljubavi drima,
Da se žalostit neće,
Al' prevarit se hoće.

Svět je sad pun lažljivosti
Uzroka će dat žalosti
Mnogi, što su spoznali,
Koji su to probali.

Sladko ime je ljubavi,
Dragu doklam neostavi,
Al' ovu ostaviti,
Je bez duše živiti.

Pokoj nema moje sèrdce
Kad nevidim njeno lice,
U žalosti živeći
Provodim dane, noći.

Ah nesrěćna j' ura bila,
Koja me je razdružila;
Al' ovo učiniti
Bilo mi je morati.

Nut zapověd prevelika,
Koju nosit je mi muka,
Ovo donesla sobom
Da ti moram reć „s b o g o m"

Jao sèrdce uzdihavalo je,
Kad dragu ostavljalo je,
Problědila su lica,
Kano ruža od sunca.

Cělo tělo tak' žalostno,
Kô da nebi nigd' radostno,
Kad sam čuo reć ono :
„Odlazi, dragi, srěćno !"

Hoću anda samo reći
Kad prebivam u samoći
Čini sa mnom, o Bože,
Što vlast tvoja bèrž' može :

Ljubav.

Ljubav, ljubav! neba dělo!
Mi ćemo te slavit,
Nuz ljubljeno naše vrělo
Hvale stup teb' stavit.

Ti nam kratiš naše muke,
Koje sérdce steže,
Kada naše obě ruke
Svet tvoj povoj sveže.

Ti nam oko razigravaš
S' miline pogledom,
Tavnost čela razbistravaš
Ljubljenin pogledom.

Ti nam usta mokriš suha
S medeni cělovi,
I otvaraš gluha uha
Nježnimi govori.

Mnoge noge, premda hrome,
Na sprovod izpraviš,
I u tělu, premda trome,
Na poskok izvabiš.

Ti bogata i sirotu
Često izjednačiš,
Selu, gradu razoritu
Židove objačiš.

Med mladima i starima
Srěćan život praviš,
Med podložnim i kraljima
Mir i slogu staviš.

Ti si radost u žalosti
Mnogom tužnom sèrdašcu
Ti si světlost u tavnosti
Zapuštjenom licu.

Ti u danu i u noći
Bdieš kano virna;
Želeć svakoga pomoći,
Sèrdašca nemirna.

Zimu, glad i sva protivna
Svaki preoblada,
Gdě ko znanost samo prava
Ljubav sèrdce vlada.

Siromaštvo na bogastvo
Kod mnogih okreneš,
A i isto još prognanstvo
Na mir mili vèrneš.

U kraljevskim ti sobama
I svuda prebivaš,
I prostima kolibama
Strèlom tvojom sivaš

Ljubav! dakle tebe ćemo,
Mi svi od sad slavit,
Ljubit ljubav mi hoćemo
I s tim tebe slavit.

Ja ću pako rob tvoj biti
Od sada do vike
Ja ću věrno sve ljubiti
Lěpote prevelike.

Junak.

Odkuda si mladi junak
Iz orsaga kojega?
Što me pitaš, *Curiosa*
Iz pitanja tvojega?

Ja sam jedan mladi junak,
Iz orsaga Slavonskog,
Putujuć u jedan varoš
Od naroda Slavjanskog.

Taj se varoš imenuje,
Ljubav tebi podata,
I zaisto mogu reći
Dá je lěpsi od zlata.

U njemu sam dost put bio,
Još od moje mladosti,
Gdě uživah svaka dobra
Sve do moje starosti.

3*

A sad tužan promišljajuć
Mladost moju sprovodim,
Jer bo ljubim krasnu děvu
Brez kė nikud nehodim.

Te tak' tužan posta sužanj
Sverhu moje ljubavi.
Ah ljubavi slad- čemeru
Tko da t' ipak neslavi ?!

Planinski rog.

Po planini trubi rog
Tak ugodno čarobno;
Inačan se vidi svět,
Posve nebu približan;

Ino cvětje, ine magle,
Kô u rajih angjeoskih
Samo ljubav, moja tuga
Svedj ostaje jednaka.

Ja polazim u planine
Da uzběgnem bolěsti;
Al' pomislim na tebe —
Moram dalje, dalje ić.

Roga tužno trubljenje
Do sèrca mi dodira;
Srěća bo, kû dalko tražim
Kod tebe se nalazi!

Tri cvèta.

Tri ptičice gorom doletiše,
U srěd grada Djakova sletiše:
Jedna nosi ružicu,
Druga nosi ljubicu,
Treća pako Zumbul plavi,
Svaka krunu na glavi.

Na gradskih se zidih sustaviše,
Oko sebe malo promotriše,
Cvět kraj sebe staviše,
Sitnim glasom pěvaše:
„Mi ptičice jesmo sitne
Ko'e tešimo nesritne.“

Kad se sitne ptice napěvaše,
Opet cvětak u kljun uzimaše;
Zrakom tada letiše,
Nesrětnike těšiše:
„Nesrětnici, nesrětnici!
Prilični ste golubici,

Koju lovac s drúgom razstaviše,
I ubogu gorko razcviliše;
Jer je sama ostala
I nesrětna postala.
Mi ptičice zato sitne
Takve těšimo nesritne."

Ovako se malė nadlitaše
I nesrětnim cvětje razsipaše:
Od pol dneva ljubicu,
Od iztoka ružicu,
O pol noći zumbul plavi,
Da se svuda ljubav slavi. —

Od zapada daždi nek dolaze,
Suhu zemlju neka rosom gmaze,
Da nam cvětje milie
Raste i veselie,
Čini nesrětno ljubeće
Da budu odsad sini sreće.

Svi se dopadaju.

Zlo nam vrěme sad nastade,
  Věrna ljubav u mrak pade;
Jerbo věrnost sa svim prěsta,
  A nevěri dost' je města.

Sad děvojke ljube jednog,
  Poslě „z l a t o" zovu drugog;
Trećem ruku pritiskuju,
  A četvèrtom namiguju;

A peti je njihov soko,
  Jer on ima cèrno oko;
Šestog gèrle oko vrata,
  Jer on ima dosta zlata;

Sedmog zovu s vratah s pèrstom;
  Osmog zovu s kakvim pismom;
U devetog lice gladko,
  Zato mu se žmiga sladko;

A desetog zato ljube,
Što imade běle zube,
Zubi běli kao biser
Sladke rěči kao šećer;

Jedanajsti u volji je,
Jer od svijuh najbolji je,
On je dobar on je miran
K tomu jošte uvěk viran;

A dvanajstog opet vole,
Jer im sèrca za njim bole,
Što je većma redkog stasa
Kao slavulj jasna glasa.

Ovako se věra daje
Svakom, ki je nepoznaje,
Svakom s' zakletve polažu,
Ali ipak mnogo lažu.

Gdě je.

Tavni luzi i brěgovi
Kažite mi, ah, bědnoj,
Jeste l' onog, za kim tužim,
Vi od skora viděli?

Kažite mi, ah větrići,
Tihi, krotki i mirni!
Jeste li mu vruće sèrce
Možebit razladili?

Kažite mi, ako znate,
Vi zlatjene zvězdice,
Gdě je preděl slavna mira,
Gdě počiva blagi mir?

Kažite mi, ah kažite,
Vi ptičice slavulji!
Jeste l' vidle ili čule
Za mojega Milana?

Jao sve šuti, nit govori
Na žalostna pitanja
Sve je tajno, sve je pusto:
Jer je Milan daleko.

Uzdasi.

Nesrětna sam ovog světa,
Ah ja děvica,
Jer provodim mlada lěta
Bez mog ljubimca.

Tužna, jadna, zatvorena
Suze prolivam,
I nevino zarobljena
Boga pozivam.

Procvasti će moja mladost
U toj tegosti,
Pratit će me tuga, žalost
Smertnoj bolesti.

Jer moj dragi, bog zna, gdi je,
Kud li putuje,
Nema njega, da, ko prie.
Mene neguje.

Dragoljube, poslušaj me
Sad iz daleka,
Iz rukuh izbavime
Bezzakonika!

Ako za me i nije!

Pojte mile i ljuvezne
Okol' mene ptičice,
Toržestvujte i slavite
Druge srětne divice.

Nezavidim uživanje
U naručju ljubimca,
Jer sam tužna, ostavljena
Ko što bez druga ptica.

Cvětaj dični, poljski cvěte
I ukrasi prolětje!
Da se s tobom srětne kite
Ako za me i nije.

Ja se těšim s potočići,
Ki mi suze primaju,
Vavěk š njima uzdišući
Koji brěge haraju

Tako isto i mene će
Ljubav poslě il' prije
U grob tavni sahraniti —
Valjda za me i nije!

Netreba hitit.

Ah premila mladosti,
Ovog švěta radošti,
Ah mladosti! kratka si,
Ali svagda sladka si.

Čim se mladić oženi,
I postane sudjeni,
Odmah mladost izgubi.
Čim sudjenu poljubi.

Netrèba nam hititi,
Nit se mladim ženiti,
Valja najprě viditi
I mudro promisliti.

Ženi trěba svaki dan,
Bio radin il' svetčan
Rumenilo, bělilo,
Za obèrve vranilo.

Kada čisto prosvane,
Tad i ona ustane.
Rumenili, naběli,
Djavoli je odnèli.

Ona uzme preslicu,
I podměsti stolicu,
Dok neprispe večera
Ona nejde s pendžera.

Ako projde koji mlad,
Još trefi l' se kakvi vrag,
Odmah prelju ostavi,
S očima ga odpravi.

Znaci.

Rumen cvětak znak radosti,
Běli znak nevinosti,
Pravu ljubav pervi znači,
Drug' nevinost oblači.

Plavi cvětak postojanstvo
I nam stalno poznanstvo
Znači, i svedj pokazuje.
Jer se ono poštuje.

Zelen listak nam ufanje
Za buduće daj' stanje;
Oj ufanje, sladko ti si,
Ali i lažljivo si.

Cvětak dakle šaljem tebi,
Draga moja zěnice,
Prem je kobnog on gatanja
I ljuvezna ufanja.

Ah

Ah, ah, prestani
Sèrce moje žalovat,
Daj se nastani,
Nemoj više tugovat.
Tuga škodi do smèrti,
Nedaj Bože po smèrti,
Kad ja imam
Pak ne uživam —
Ah, ah tužan

Ah, ah, prestani
Dušo moja tugovat,
Daj se nastani,
Nemoj meni umirat.

Světa mladost mladi lět.
Drugu ljubit mnogo lět
Hoti imat
Ovi život
Sad sam primoran.

Ah bože dragi,
Na što si mene dao ?
Svět moj predragi,
Zašto bi me zemlji do
Zašto na što mladinac
Ah, junački moj vinac
Tebe gubit,
Zemlju ljubit,
Budem primoran.

Čověk.

Sve stvorenje sad počiva
Tiho, mirno, ugodno,
Al' je vrěme, da dobiva
Jakost svoju slobodno.

Nezna sada za težkoću,
Koju danom gorko pretèrpi,
Jer spoznava velikoću
Ugodnostih u hèrpi.

Sam ja, čověk o nevoljni! —
Već skoznujem treću noć,
Uzet moram nepovoljni
On moj stališ cělu noć.

Težka briga trapi mene,
Svět čalarni raduj se,
Kada točim suze zdene
Ti o Bože! — smilujse —

Želja.

Jedno samo želim
U mojoj mladosti,
Što sèrce miluje
Da j' u mojoj vlasti.

Sam bi se hvalio,
Kudgod bi hodio,
Da sam ja po volji
Ljuveznu dobio.

Istinito kažem
Dan i noć nespavam
A kad, Milko, zaspim
Sve od teba sanjam.

Drage su mi věkom
Modre fiojlice,
Al su dražje oči
Moje ljubičice

Draga mi je zemlja,
Gdè sam se rodio,
Al je dražja ipak
Koju sam ljubio.

Vezla j' ime moje
Na rukave svoje,
Ja sam ime njeno
U sèrdašce moje.

Al' ju sada želim,
 Želim u žalosti,
Al' badava želja
 Nij' za me radosti!

Ipak si moja.

Padaju mi s glave vlasi,
 Jer dohode čudni glasi.

Skoro će mi abear*) doći,
 Da od tebe moram poći.

Što ću tužna i žalostna
 Nevesela neradostna.

*) glas, vêst.

Što mi hasni mladoj biti,
A s dragim se neljubiti.

Kakva fajda od mladosti,
Kad ostȁjem u żalosti,

Nebrini se ništa zato,
Ti si moje i pak zlato.

Ja ću podnět hodeć muku
Al' u dajem desnu ruku.

Żalost.

Vidiš li ti żalost moju..
Koju tèrpim zbog tebe,
Kako sèrce moje tużi,
Kad nevidim ja tebe?

Ti si uzrok sve žalosti,
Što me, dragi, ostavljaš;
Jer odlaziš drugoj dragoj,
Mene sa svim ostavljaš.

Kad se smislim od ljubavi,
Ku smo skupa imali,
Iz očijuh rone suze,
Sèrce mi se razžali.

Duša moja razpada se,
Žalostnoga od jala
Ah! da t' nisam nigda vidla
Nit se s tobom spoznala.

Nebi nigda ja žalila,
Nit u sercu venila,
Kad se smislim ja na města
Gdě sam s tobom sědila;

A sad žalost, žalost tišći
I sve žalost popiva,
Žalno sèrce, žalni dani,
Žalno duša ma sniva.

I żalit ću i plakat ću,
Jer me, dragi, ostavljaš
Žalni spomen, žalne rěči,
S kima mene odpravljaš.

Razstanak.

Vidiš li ti, ladna zora,
Kolika je żalost moja?
Guste gore i planine
Puknule bi od tvèrdine,
Da se s ljubom razstaju.

Ah, nevoljno serce moje,
Kam su smèrtne muke tvoje?
Neće li ti iznenada
Pomoć poslat božić Lada,
Kom sam aldov doněla. —

Ljubo, gdě si, čim se baviš?
Zar ti za moj plač nemariš ?
Gdě su one moći tvoje,
S kojima si suze moje
Dosad uvěk tišila?

Evo sèrce ubijeno,
I već u ništ' učinjeno
Tebe 'zgleda, tebe viče,
Nezna tužno sutra gdi će
Ovo doba plakati.

Najdi što za uspomenu,
Da češ mislit jos o njemu,
Jer i tvoje sladko ime,
Bit će věrno svagdě s njime
Na daleku i blizu.

To mi pridaj na sastanku
Jal' na tužnom věk razstanku
Tri poljubca s time vrila,
Koji će me čuvat mila
Od zadatih bolestih.

Ja netrazim kroz to, mila,
Da b' mi uvěk věrna bila,

Ako dobro 'sèrce najdeš,
Vrědno da se š njim poznadeš,
Bog vam dao sve dobro!

Čuvaj samo zdravlje tvoje,
Neponavljaj rane moje,
Ako kadgod natrag pojdem,
Al' morebit ovud projdem,
Nek te najdem radostnu.

Ladna zoro! sad me vodi,
I stavi me natrag ondi,
Odkud si me odazvala,
I ljubeznoj jošt' prizvala,
Da po žalost putujem,

Ja pomoći druge nemam,
Nego da se na pùt spremam,
Nemam tuge nikakove,
Već jedine muke nove,
Kad na ljubi pomislim.

Volim, volim u samoći
Putem ob dan i u noći
Sve tegobe sam podniti,
Neg još minut uzrok biti
Da uza me tuguješ.

Ostaj s Bogom, dušo moja,
Nek t' zabavi druga tvoja
Vĕrna druga, tuga nije
Jer u sèrce balzam lije
Kad od dragog govori.

Uzpomena.

Kažite mi gdĕ s' ljubice,
Koje lĕpo cvĕtaše,
I nad cvĕtjem, ko kraljice,
Milorujno sĕvaše? —
Mladče! jara dani projdoše
A ljubice procvatoše!

Kažite mi: gdĕ j' ružica,
Koju pojuć tèrgaše
Čobanče i pastirica,
I grudi si kitiše?
Dĕvo! lĕta dani projdoše
A ružice procvatoše!

Vodite me k potočiću,
Ki je ruže zalěvo,
Da pokušam jadan sriću,
Kog sam s pěsmah prepěvo.
Mladče! sunašce jako sije,
Potočića onog nije!

Vodite me dakle tamo
Kolibica gdě biše,
Nuz koju se ruže samo
U věnčiće kitiše.
Děvo! salanka svedj brije
One kolibice nije!

Kažite mi onda, gdi je
Ona krasna děvica,
Zaljubljeno koja snije
Ko prolětna ljubica?
Mladče! lěpota je, znaj, šala,
A děva je već procvala.

Kažite mi: pěsnik gdě je,
Koj' opěva ljubicu,
Potok, děvu, krasne hvoje
Ružu i kolibicu!
Děvo! naglo život naš klije,
A pěsnika onog nije!

Razstanak.

Ljuveznice moja mila,
S Bogom. s Bogom ostaj ti!
Jer si draga meni bila,
Opet s Bogom velim ti,
Jer čemerni dan će svanit,
Kad te moram ostavit.

Kada pojdem sutra zorom,
Nemoj za mnom tužiti;
Kojim putem, kojom gorom,
Tebi ću sve javiti.
Budi stalna . . . . nadu goji —
O ljubavi nedvoji.

Od mene će tebi, draga,
Uvěk listak prispěti,
Samo molim čuvaj traga
On će sve teb' priněti.
Bog će nami opet dati
Pak ćemo se sastati.

Ah ljuvezna ti s' veselje
Cěle moje mladosti,
U tebi su moje želje
U tebi su radosti.
Produlji se, stražnja noći,
Jer ć' zorom morat poći.

Razstanak.

Pramalětno moje cvěće,
Ljubav naša biti gdě će,
Plemenite moje zlato,
Tebe ljubim, dušo K a t o.

Ja te ljubim, znadeš sama,
Noć neprojde jedna sama,
Kad te nebi spomenuo,
Na te misleć uzdanuo.

U tebe sam vesel bio,
Il' hodio ili snio,
Na te mislim uvěk zadost,
Jer si moja prava radost.

Ah sad, sèrce moje milo!
Vrěme j' veće došlo silo,
Da žalosti ja žuč pijem,
Město suzah kèrv prolijem.

Dost' sam dosad ja ljubio,
Nisam nigda osětio
Da mi serce želi koju
Nego, Kato, ljubav tvoju.

Ali evo dojde vrěme,
Preveliko moje brěme,
Da se moram razstaviti,
Tebe Milko ostaviti.

S Bogom dakle viojlice,
Pèrvi cvětak ti ljubice,
Budi zdrava, sèrce drago,
Najskuplje světa blago.

Listak.

Projdoh goru, projdoh drugu, zelenu,
Kad u treću, jasinovu, najveću,
U toj gori mekana je ložnica,
Na ložnici moja draga zaspala;
Nemogu je od radosti buditi,
Nit je mogu od veselja ljubiti;
Već se stado višnjem Bogu moliti,
Da popune vihar vitar od mora,
Da obori jedan listak od bora,
I da pane mojoj dragoj na lice,
Nebi l' mi se moja draga prenula,
Nebi l' meni iz tog sanka kazala,
Da je mene pokraj sebe vidila.

Razstanak.

Što se sunce, car na nebu,
U obłake sakriva?
Što s' Orljava, voda hladna,
Savom rěkom saliva?

Što je sinja magla pala,
Slavoniu pritisla?
Oriovac, milo město,
I nas dvoje pokrila?

Što nam ptice po goricah
Tužnim glasom pěvaju?
I tužeć se jedna drugoj,
Na pećine slětaju?

To je za to, mila moja
Mezinice i sèrce
Jer se sa svim udaljivam
Ja od moje děvice.

Ja ti opet pravo kažem
Na razstanku poslědnjem,
Zaklinjem se Bogom živim
I očima i zdravljem,

Da sam mnogu lěpu děvu
U mladosti gèrlio,
Al' je nisam pri razstanku,
Kao tebe, žalio.

Ja sam tebe iz sveg sèrca
Věrno, čisto ljubio,
I za tobom svagda gorko,
Tužnim glasom uzdiso.

Za tobom sam, kao děte
Za materom, čeznuo,
I ko majka za jedinim
Milim sinom venuo.

Svědok si mi u tom sama
I Bog s neba visoka,
I žalostna ova moja
Topla suza iz oka.

Mnoge sam ja tavne noći
Bez spavanja proveo,
Sněžno tvoje bělo tělo
U pomislu ljubio.

Mislio sam sav svět ovaj
Da će prie propasti,
Nego da ću s' ikad s tobom,
Dušo moja, razstati.

Želio sam za tvom krilu,
I rukama umèrti,
I u jednom tavnom grobu
S tobom věčno trunuti.

Al' nas gorka sudba naša
Evo sa svim razstavlja,
I silna nas zloba ljudska
Danas věčno razstavlja.

S Bogom dakle preljuvezna
Mezinice i sèrce,
Jer se sa svim udaljivam
Ja od tebe Milice.

Tambura.

Tamburica sitnim glasom udaraše,
Nuz tamburu mlado momče popěvaše:
Oj mladosti, mladosti!
Evo tebi radosti,
Sad su tunje sazrile,
A děvojke procvale.

Svaka draga svoga dragog sad doziva,
A moja se od nikuda neodziva,
Oj děvojko, děvojko!
Na mom sèrcu duboko,
Sitno hodiš lagano,
Po mom sèrdcu vridjano.

Ah ljuvezna, friško bi me primamila,
Sam' kad bi mi stalnu věrnost pověrila:
Oj sèrdašce, sèrdašce!
Na mom sèrcu ranice.
Čisto li se oko smije,
I na mene namiguje.

Po čelu si lěpo prame poredjala,
Izpod vrata sitan djerdan nanizala,
Obervice pijavce
Obèrn'te se na mene;
Da vas čestje polazim,
Da se drage naljubim.

Da mi dadeš tvoje lice obljubiti,
Znao bi te sèrce moje, ja štediti,
Stvorio bi dušicu
U staklenu čašicu,
U med bi te stopio,
U šekeru popio.

Lado.

Budi opazna na svoga goluba,
Mila i krasna to je moja molba,
Nije golub, veće Lado,
Lelujevo děte mlado,
U goluba pretvoreno.
Strělah narešeno.

Guče i leti iz ruke u ruku,
Misli zadati svedj veliku muku,
Čas u nědra zavirkuje,
Čas u krilo zadirkuje,
A pod perjem strěle krije,
I tajno se smije.

A malo poslě strělu će uzeti.
Kroz běla persa serca će raniti;
Tad ćeš počet uzdisati,
Serca tuga očitati,
A lěk neda zemlja, trava,
Već baš ljubav prava.

Velika bolja leži mi na grudih,
Jer bo se draga na mene razserdi,
Ti vĕtriću men' pomozi
I odvrati jarost njojzi,
Kada moje sèrce tèrpi
Nek i njeno strepi.

Krasne joj vlasi tam' am' raztĕruje,
Kroz bĕla pèrsa ljubko zavirkuje,
Čas joj suzu doli baci,
Čas maramu s vrata svlači
Na licu joj na poslĕdak
Ostavljam dar sladak.

Nemili.

Dobar večer, ljubo moja,
Nemam mira ni pokoja,
Mnogo putah ja uzdahnem,
Dok se s tobom nesastanem.

Težko čekam tavne noći,
Da ja mogu k tebi doći,
I na tvoju klupu sĕsti,
Ako ćeš mi dopustiti.

Kako nebi dopustila,
Jedva sam te dočekala,
Dojdi dušo, dojdi rano,
Vidila te nisam davno.

Ali što ću ništ' nemogu,
Molit ću se jednom Bogu,
Bog će meni i to dati,
Da ti moraš moja biti.

Nemilostni roditelji
Dadoše me za nemila,
Za nemila, za nedraga,
Koji ima dosta blaga.

Koji ima dosta blaga,
Al' on nezna, što je draga,
Već on teži kano klada
Ja kraj njega děva mlada.

Tužim, gučem ko gèrlica
Ka sčekiva lice sunca,
Pak ja cvětam kano ruža
I zahtěvam mila muža.

Mila gdě si.

Oj žalostni moji dnevi,
U kojima sad tugujem!
Oj žalostni poljubljeni,
Zbog kojega tělo trujem!
Ah, kad se promislim
Na tebe ja smislim,
Mila moja, gdě si ti? —

Ljubio sam tebe dosti,
Al se čini meni malo,
Minule su sve radosti,
Ostalo je ugledalo
Ljubavi sve tvoje,
Ljubko sèrce moje,
Mila, Mila, gdě si ti? —

Tavne noći, hladnu zimu
Terpio sam radi tebe,
Krio sam se od seb' u snu,
Bojo sam se samog sebe,
Da nebi vidio
Tko j' kod teb' sědio.
Mila Milko, gdě si ti? —

Okom sam ti namignuo,
Jali rukom sam manuo,
Jali oberve dignuo.
Jali sèrcem uzdanuo,
Ti s' sve razumila,
Kad s' mene vidila.
Milko moja gdě si ti? —

Okom sam ti ja pisao,
A sèrdašcem pečatio,
I često sam uzdisao,
K' teb' sam se mila vratio,
Rěčjom sam kitio,
Pametjom pitao:
Milko, Milko gdě si ti? —

A ti si mi govorila,
Na ramenu sam tvojemu
Na krilu se satvorila,
I na sèrdašcu mojemu
Ljubav si kazala
Često si pitala
Ah moj mili gdě si ti? —

Ja sam ti odgovorio,
I tebe sam poljubio,
Kod tebe se tad stvorio,
Tugu i žalost razbio.
Sva moja si mladost,
Sva moja si radost.
Ali sada gdě si ti? —

Od mene si odběgnula,
Drugo město odabrala,
Drugom si se priběgnula,
Ljubav moju protěrala.
Sětit ćeš se lasno,
Ali bit će kasno,
Da već nisi moja ti? —

Mladost.

Gdě si moja mila mladost,
Gdě l' života sladka radost?
Kud si naglo odletila
Na čem si me ostavila? —

Kolike su duge noći
Pa nesniju moje oči,
Jadikujuć ljubav tvoju
Da izpunim želju moju.

Ova staza, ovi puti
Po kojih sam dosti puti'
Rad ljubavi, dušo, tvoje
Ja gubio zdravlje moje.

Ah što si se udaljila,
Kaži meni sada mila,
Zar ti nisam věran bio,
Želju tvoju izpunio.

Da moja postane.

Zažaren ljub'vom
Uzdišem dan i noć,
Sujetnim trudom
Zazivam sve u pomoć;
Al pomoći nigdi nema,
Gdě ju god tražim,
Zato s rosom moje hoću
Lice da vlažim.

Proklinjam vrěme
I mog rodjenja čas,
Sèrce mi vene,
Nemoćan jest mi glas.

Izkazati strasti moje
S kojim se borim
Bez pomoći neznam bědan
Šta ću da tvorim.

Hoću li Ladi
Da idem tužit strast
Ili možd' Lelji
Kazivat svu napast?
Jedan strělom drugi s vatrom
Na mene leti,
Tamo ću ja ko što vidim
Na zlo dospěti.

Sad anda bědan
Kuda znam izběći,
Bělobog jedan
More mi pomoći;
K njemu idem ja slobodno
Sam se moliti,
Da b' hotio strasti moje
Što utoliti,

Tri premogući
slavni, o Bože,
Tvoja mi milost,
Jedna pomoć može;
Učini da strast ljuvena
Veće prestane,
Ili ona koju ljubim
Moja postane. —

Uzet ću te.

Šetao sam gori, doli
Po zelenoj bašči,
Da ja vidim koju volim,
Hoću li ju najti.

Pokraj staze zumbul cvětje
Sa oběduě strane,
Kud se dragi s dragom šeće,
Do pol noći tavne.

Iz daleka oko mene
Dětelina trava,
Na njoj sèdi děvičica,
Rumena i plava;

Pogledah ju preko oka,
Mislim da ju znadem,
Al' to j' seka cèrnooka,
Koju rad imadem.

Obidem ju tamo, amo,
Da vidim što radi,
Ništa drugo neg se samo
S lepezicom hladi.

Kad me seka iznenada
Očima pogleda,
Sva u licu od strah', mlada,
Ko papir problědi.

Ja ju k sebi začeh zvati,
Da se sa mnom šeće,
Ona meni, ni pet ni šest,
Već reče, da neće.

Ja poterčah da poljubim
Uplašenu seku,
Šta zaljubljen da poljubim
U mladome věku.

Neboj me se, sèrce moje,
Ja ću te uzeti,
Ter rumeno lice tvoje
Ljubit ću do smèrti.

San.

Filipina sanak snila,
Da je u španciru bila,
Bèrdom poljem hodila,
Nigdi dragog vidila.

Ravno polje, krasno ti si!
Tavno bèrdo, tužno ti si!
Nit u vami dragoga,
Nit veselja kakvoga.

Al da mi je tužnoj znati,
Tko ti danas vrěme krati,
Dragi moj poljubljeni,
Koji si mi sudjeni.

Nit znam gdě si, nit' još što si,
Možebit te tko već prosi
Da te s tugom okuje
Koga drugog miluje.

Kažite mu vi doline,
Da su danas tri godine,
Što rad njega dolazim,
A bez njega odlazim.

Ako želi sèrce mirno
Sa svim čisto, uprav virno
Evo mu ga u mene
Nek za drugom nevene.

Nevèra.

Serce mi tuguje,
Žalost mi zadaje;
Jer koju obljubih,
I serdašcu snubih,
Sada me ostavi,
Ljubav zaboravi
Nestalna děvica

Kaži mi sèrdasce,
  Pomèrčno sunašce,
Zašto li tuguješ,
  Zašto mi boluješ?
    Nemoj tugovati
    Nit se žalostiti
      Radi nestalnosti.

Veliš meni, veliš,
  Da mi věru dèržiš,
Med ti je u usti'
  Serdce puno žuči.
    Znadem tebe, znadem,
    Ljubavi t' nedadem
      Nestalna děvice.

Negovori toga.
  Velikog ti Boga,
Ljubi me serdašce
  Tvoja sam dušice.
    Samo budi miran
    Miran i věk' viran
      Golubiću mili.

Još ti jedno kažem,
  Istina j' nelažem,
Ti mi ljubav zboriš,
  Al' za drugim goriš;
    Ti, znam, nisi věra
    Neg gorka nevěra
      Děvice nevěrna,

Vidim žalost tvoju
Krivicu pak moju,
Koju sam učinila
Jer sam te ranila.
Prosti serdce moje,
Ev' se u ruke tvoje
Dragovoljno dajem.

Ostavljeni.

U nedělju, gdi je bilo
Ono sladko vrěmešce,
Što ti uze, pusti suze
I za njima sèrdašce.

Vas ja venem, tuge berem,
Što te dušo nevidim;
Ti nemariš veće braniš,
Da ti lice neljubim.

Tužna j' tmina u měsecu
Meni sad osvanula,
Jer j' na serčbu jošte tužba
Tebe dušo ganula.

Ja se nadah, da ćeš mlada
Mene vazda ljubiti,
Sa muom sèrce, světlo lice,
Jedino se složiti.

O dušice! Ti ljubljena
Gdi je sèrce izpalo?
Gdi li Milko, lèpa sliko.
Tvoje sada ostalo?

Ako mene, dušo, jučer
Radostno si čekala,
Tvoja usta dok nesusta
Radostno bi ljubila.

Ja sam ktio, dok sam bio
Još u domu tvojemu,
Da uvike naše dike
Medju nami ostanu.

A ti nećeš, već odkrećeš
Tvoje lice od mene,
Jošter veliš da mi želiš,
Da mi sèrce nevene.

Dok si zlato, motri za to,
Što mi sada govoriš,
Je li pravo, je li zdravo
Da ti mene ostaviš,

Nisi l' mene rada dušo
Ti u sèrcu imala?
Nisi l' sèrce ti ljubice
Hitro mene dvorila.

Promisli se, o ljubice,
One sladke ljubavi,
Bog ubio onog dušu
Tko nas dvoje razstavi!

Suze gorke ja ću pušćat
Do straznjega vrěmena,
Ali neću zaboravit
Sladkog tvoga imena.

Ružmarinu.

Ružmarinu, cvět veseli,
Koga sèrce moje želi,
Uvěk vidit svako vrěme;
Ružmarinu, sladko ime,
Da poljubim lice tvoje.
Ah, o cvětak sèrce moje,
S tobom želim uvik biti
Do smerti te baš ljubiti
Našu mladost sprovoditi,
U ljubavi baš živiti.
Nij' na světu lěpše blago,
Neg kad jedno drugom j' drago
Nezamir' se, dušo, meni
Da mi sèrce neuvene.
Vidio sam lěpih dosta

Al' mi sèrcė nigd' neosta;
Ah kad, sèrce, tebe vidim
Od radosti vas problidim.
Čuvaj lica rumenoga,
Svoga vènca zelenoga,
Nedaj lice obljubiti,
Nedaj vènca pogaziti.
Sad su ljudi čudne ćudi,
I joštere jako mudri,
Rada bi nas omraziti,
I nas dvoje razstaviti.
Ostavit te draga neću
Dok nezažgu smertnu svěću,
A kad pojdem umirati
Često ću te spominjati.
Iz groba ću govoriti,
Ah tebe ću najvoliti,
Ah za tvoje bělo lice,
Běla moja golubice,
Prošao sam svuda dosta
Al' m' u tebe sèrce osta,
Drugo tražit nemam kada
Tebe imam jako rada,
Ti si kita nakitita
Koja nisi još nosita.

Zao adet.

U Požegi gradu
Zao adet kažu,
Dèvojke moraju
Požežki grad gradit
Bez svakog alata*).
Junaci moraju sitan vezak vesti,
Sitan vezak vesti,
Tanku svilu presti.

Ali blago bratcu,
Koji ima seku,
Seka će za bratca
Sitan vezak vesti,
Tanku svilu presti,
A bratac za seku Požežki grad gradit
Požežki grad gradit,
Kule izvoditi.

*) orudja.

Pramaletje.

Kada zima prolazi.
Pramalětje dolazi,
Mraz tada odbigne,
Rosica dostigne,
Vlagu dajuć mladicam!
Trava se zeleni,
Ružica rumeni
Mnoga dragim děvicam.

Onda gone čobani
Mlado jato radostni
U pašu pěvajuć,
Ili pak svirajuć,
Za veselja zlamenje
Janjci poterkuju,
Lěpo poskakuju,
O veselo gledanje!

Ide težak u polje
Svoje dobre od volje,
I kad preko koje
Dubrave putuje

On radostno zapěva
Videć plemenitu
Cvětjem naresitu
Pticu koja odpěva.

Putnik ako putuje
Preko gorice koje,
Nemože nju projti
A ne propěvati,
Nju videći zelenu
Stabli naresitu
Lištjem izkititu
Po svojemu plemenu.

Vidim ovdě ružicu,
Ondi vidim ruticu,
Ona se cerljeni,
Ova se zeleni,
Mile meni obědvi.
Licem se ružica,
Mirisom rutica
Odlikuje radostno.

Cvate božurak ondi,
Miloduh raste ovdi
Tulipan prolazi
A liljan dolazi
Cvět najlěpši očima,
Ključaci su ovdi

Karanfili ondi
Cvětje plemenito.

Sada Cvěta*) božice
Neka bude dosti;
Pěsma t' na poštenje,
Nami na veselje,
Koji tebe hvalimo,
Ti nas razveseli,
Jer to svaki želi
Kada tebe slavimo.

Razstanak.

Što je, kaži, da me tužnu
Tako naglo ostavljaš,
Zašto mene vernu varaš
Ljubu, kad se razstaješ?

Nit je druga lěpsjeg struka
Nit je plemenitia,
A moja je pèrva ruka
Koja tebe obvija.

---

*) Flora.

Tko se nebi začudio,
Što je ljubav ako zna,
Koj te nebi zlo sudio,
Premda da te nepozna,

Ako samo svak' promotri
Děla moja i tvoja,
Želit će me, dok promotri,
Da već nisam ja tvoja.

Ono srětno gdi je vrime,
Kad sam s tobom živila,
Tvoje sladko kam sam ime
Sladkim glasom pivala.

Anda to je pravu věrnost,
Pravu ljubav pokazat?
Ah velika jest nemilost
Sèrce s sèrcem razstavljat.

Ah, koliku žalost nosim,
Samo kad te pogledam,
Od žalosti sva se smutim
Dok te s drugom ugledam.

I to što me većma muči
Tvoja ista nemarnost,
Znata svuda jurve jeste
Tvoja nepostojanost. - -

Tri sokola.

Koliko ti rekoh děvojko,
Da neideš za mnom na vodu?

Ladna je voda daleko,
Preko dva luga zelena.

U trećem voda studena,
A mi smo ludi i mladi.

Pak bi se majka karala;
Što nisi vode doněla,

Ni běle dvore pomela.
Děvojka momku govori.

„Oj momče, jedna budalo!
Ja imam do tri sokola.

Jedan mi pěva s večera,
Drugi mi pěva pol noći

Treći mi pěva zoricom.
Koji mi pěva pol noći,

Onaj mi sokol govori:
Ljub'te se, ljub'te, dva mlada!

Ovo je stopram s večera.
Koji mi pěva pol noći,

Onaj mi sokol govori:
Gerl'te se gerl'te dva draga!

Ovo je sada pol noći.
Koji mi pěva zoričom,

Onaj mi sokol govori:
Ustante, ustan', dva mlada.

Ovo je sada zorica;
Běli je danak u dvoru,

Žarko je sunce u polju,
Stara je majka ustala,

Hladne je vode donela,
I běle dvore pomela.

San.

Rano stajem u žalosti,
U snu sèrce vene,
Ob dan hodam bez radosti,
Kudgoder se krenem.

Ako hladan větar puhne,
Ako kiša pade,
Ako gèrmi, ako munji,
Mene svako najde.

Dělila je sèrce svoje
Moja krasna Milka,
Ne s jednime već na troje
Poleg običaja;
Komu čělo, komu pola,
Komu baš ni malo
I bi svakom dobra volja
Na svima se znalo.

Ašikova jedan š njome,
Da drugi neznade,
Drugi ju je polazio,
Da joj se dopade:
I meni je tu dopalo
Reci, sèrce cilo,
Ah! al me je skupo stalo,
Sve sam o njem snivo.

Dopalo mi ljubit usta
Persa, lice, ruke,
Nit' već misli pamet pusta
Na kakvegod muke. —
Eho zaspo od miline
Ptičice nam poju,
Sèrce moje š njom se brine
Sanjam o pokoju.

Al' il' pred njom sada plako,
Il od muke ječo,
Sve je to njoj naopako
Ništ' joj nije milo. —
Časom nekli da poštuje
Najpèrv' sladke rěči,
Već s tim meni dušu truje
S tim si sèrce lěči,

Zatim neda ljubit usta,
Lica, niti ruke,
A kamo li pèrsa pusta
Da m' izbavi muke. — —
Eto ustaj, dobre volje,
Kaži što si snio
Ili kaži brěg i polje
Gdi sam š njome bio.

Brodari.

Vi brodari, pripeljajte
Vaše ladje kraju sim,
Ja vas molim neštentajte,
Učinite što želim

Vaše gèrlo pomočiti
Dobrim vincem ja želim;
Dajte, dajte . . . neštentajte.

Nemam časa dugo stati,
Moram dalje putovat,
Idem gledat moju dragu,
Jer ju uvěk vidim rad;
Nemam mira u dne noći
Dok ju goder nevidim.
Dajte, dajte . . . pašćite se.

Sad pazite, ljudi dragi,
Da se šta nepripeti,
Ta nesreća zgubila bi
Moju dragu do smèrti.
Věrnost moja obećana,
Njoj je znana ufano.
Dajte, dajte . . . popazite.

Zdravo, draga, o ljubljena,
Ti prelěpi cvětak moj!
Padni u naručaj tvojega
Istinskog ljubitelja;
Ljubav vèrnost istinitu
Ti prisižem do smerti
Dajda, dajda . . . poljubime,

Zahvalnostju tebi dužnom
Sad odvraćam ljubav svu,

Ravno tako kak ti meni
  Ja prisižem věrnost svu;
Ljubav moja obećana
  Neka bude spunjena.
  Sada sada . . . s bogom draga.

Sada vidih moju dragu,
  I potverdih istinski
Ljubav, věrnost věkověčnu,
  Sad nemarim umrěti
Sad ću živět bez sve brige,
  Dok ju opet nevidim
    Tomu, tomu . . . veselim se.

Slavonka.

Ja sam mlada Slavonka,
  Milka me zovu,
Imam mladu družicu,
  Anku kumovu;
Imam mladog voina
  Slavskog sina Slavonca
Lěpog dičnog Slavonca
    Slavnog Slavonca.

Mati mi je slavonskog
Otca moga ùd,
Slavonska me gojila
Majke nježna grud.
Zato i ja roditi,
Slavonskog odgojiti
Moram sina Slavonca
Dičnog Slavonca.

Slavoncu ću Slavonca
Mladog roditi,
Slavonskim ću Slavonca
Mlěkom gojiti,
Nek i on Ilirstvu da,
Lěpog dičnog Slavonca
Pravog Slavonca.

Volim jednog Slavonca
Neg tudj cěo svět,
Makar da ga oděva
Svila i skerlet.
I kad budem umrěti
Kćerku ću si zakleti,
Neka ljubi Slavonca
Dičnog Slavonca.

Volim jednu Slavonku
Nego čeo svět,
Makar da ga oděva
Svila i skerlet.

I kad budem umrěti
Sinka ću si zakleti,
Neka ljubi Slavonku,
Krasnu Slavonku.

Gerlica.

Kud nebeskog sunca jaki
Pretežu se žarki traki,
Nije najti takve ptice,
Kakve jesmo mi gerlice,
Ljubav naša perva je.

Kada sunce nam se skrije
Drúg za drúga pita, gdi je?
Hodi spavat, drago moje,
Da nahraniš rano tvoje
Tvoje mlade ljubljene.

Istom zorom danak svane
Već se dragi s dragom 'stane
Gučuć hvalu Bogu daje
Ter s' radostju on spoznaje
Da stvorenje je Božje.

Zatim išće sebi hranu,
Ter si sědne sit na granu,
Dragi dragu objimljuje,
S kljunom s vojim njezin kljuje,
Kano da ju kušuje.

Rědko kad se razdružimo
Jedan drugom viče: „simo!“
Ak' poleti kamo s grane
Na konoplje iskat hrane
„Tu, tu! mila, tu sam ja!“

Ak' se čuje glas čuvara
Běž'te ptice! toga dara,
Nije Bog dô za vas rasti
Spružim pušku, bud' vam pasti,
Skupa derhćuć běžimo.

Ali onda preveliku
Žalost, s cělog gerla kriku,
Ako koji 'zmed nas padne,
Onda, tužbe gorke, jadne
U nebo pošiljamo.

Jer ljubeće tko razdruži,
Ništa drugo nezasluži,
Neg da u ruke pade Boga,
Koji brani pravičnoga,
Jer je izvor ljubavi.

Onda tužni koj ostane,
Sunce jasno već nesvane,

Jer onoga kog b' ljubio,
Je po jal' ljudih sgubio,
Nebude ga natrag već.

I po smerti druga svoga
Nezbiramo mi drugoga
Jer na věrnost, ku u življenju
Imali smo u ćutenju
U tamne grob' sprovadja.

Je li anda ljubav naša
Ni stalnija nego vaša?
Je li věk nezaslužuje,
Da se perva imenuje?
Neka ljubav sudi nas.

Razstanak.

Zora zaběli,
Zora zaběli, dušo
Hoće da svane.

Draga mi konja,
Draga mi konja sedla,
A suze roni.

A suze roni,
A suze roni, dušo!
Kroz plač govori:

Pojdi mi, pojdi,
Pojdi mi. pojdi, dragi!
Al' natrag dojdi.

Najti ćeš staru,
Najti ćeš staru majku
Pod cèrnom zemljom ;

A mene věrnu,
A mene věrnu ljubu
Za drugim dragim.

Za drugim dragim
Za drugim dragim, dušo!
Vojnom Slavonskim.

A ti mi idi,
A ti mi idi, dušo!
Medju junake.

Medju junake,
Medju junake, dušo!
Mlade Slavonce.

I korabdžie;
I korabdžie, dušo!
Korab čuvati.

U korabu su,
U korabu su, dušo!
Do dvě děvojke.

Jednu da' gerliš,
Jednu da gerliš, dušo
Drugu da ljubiš.

Leljinka.

Ah što sam ti učinio,
Ako sam te poljubio?

I to neće nitko znati,
Veće zemlja i ja i ti.

Ti si, dušo, krasno cvětje;
Nema toga, koj te neće.

Ti si, draga, lěpog stvora
Ljubeznoga razgovora.

Kudgod hodim, Boga molim
Da se s tobom razgovorim.

Kad se s tobom razgovorim,
Veseo sam, kudgod hodim.

I kad hodim i kad spavam,
Uvěk, dušo, od teb' sanjam.

Veličanka.

Lěpa ti je Veličanki
Zaprega vunena,
Još je lěpše krasno lice,
Ko ruža rumena.

Ona njena poculica,
Lěpo nacifrana,
Neda mira nit pokoja,
Oči krade sama.

Nit' je lěna, nit ohola,
Već ko zvězda krasna,
Al' na poso kada ide,
Svagd je š njome lasna.

Bez preslice i vretena
Neće ni izići,
Već u poslu uvěk živi,
I gleda o srići.

Ili gledaš děvičice,
Il' mlade snašice,
Sve tu lěpo nacifrane
Kao golubice.

Oči cèrne, bělo lice,
Prilika lěpote
Radost daju i tužnomu,
Zbog svoje dobrote.

Kletva.

Sèrce mi boluje;
Ja neznam, što mu je,
Dragoga mi nije,
A ja neznam gdi je.

Otišo je moru
Kupovati robu. —
Ako je na putu,
Srětno putovao;

Ako vino pije,
Na zdravlje mu bilo;
Ako drugu ljubi,
Od mene mu prosto.

Od mene mu prosto,
Od Boga prokleto!
Nedo mu Bog srěće,
Ni ma smerti svěće!

Nedo mu Bog dobra,
Ni pred cèrkvom groba!
Venulo mu tělo,
Ko na suncu sěno!

Venula mu duša,
Ko na suncu ruža!
Venulo mu serdce,
Ko makovo zernce!

Šajka.

U šajku si junak sěde,
Milko ma!
Hladnom Savom nju povede,
Milko ma!

Jal serdašce spěva
Tužno, revno, ali jadno
Da se čuje daleko.
Milko ma!

„Aj ti vodo valovita!
Milko ma!
Kuda talas ti tvoj hitaš?
Milko ma!

Jel kod drage tečeš
Nosi mene do milene
Nosi hladna vodice.
Milko ma!

Kada vihar s vodom vija,
Milko ma!
Kada blěsk sa blěskom sija,
Milko ma;
Spomenujem tebe,
Da mi věru nezatareš,
Tebi stalnu věkoma.
Milko ma!

Naša ljubav pomladjena
Milko ma!
Bit će s nova objačena,
Milko ma!
Krasna ljuba moja,
Naša sloga jest od Boga,
Duša moja uvěk tva
Milko ma! —

MALA
ANTHOLOGIA
[IZBOR].

SVOJEMU UZORU

na

SLAVU

posvetjena

od

spisatelja.

Slèdeće pèsmice, prem su već tiskane bile, ipak ih ovdè stavljam; ne samo radi njihove krasote; nego i zbog toga, što se u Slavoniji rado pèvaju. K ovomu se i to dodati more, da sam od nèkojih i umoljen da je u pèsmaricu postavim. —

Uzor ljubavi

na poklon

svim domorodkam.

Děvo mila, děvo krasna!
Vatra plane meni jasna,
I uztrepte persi moje,
Kad spomenem ime tvojè.

Struka si mi vilinskoga,
Uma pako božanskoga,
Lica běla i rumena,
Čela vedra i poštena.

Žarke tvoje cȁrne oči
Bratski vežu zlobne moći,
Plam se u njih s vodom sklada,
Jer med njima ljubav vlada.

Usta, izvor sve miline,
Nježnosti su znak nevine,
Děvičanska pako njedra
Zora běla, zora vedra.

Al neljubim te rad toga,
Već što s' roda ilirskoga,
Jer kada mi naški kažeš:
„Ja te ljubim" tad nelažeš.

Al. Zdenčaj.

Vlasi moje mile.

Tanka ti je svilarici
Na vretencu svila,
Ali kamo tanje ima
Vlasi moja mila.

Oni njojzi svom duljinom
Celuju petice;
A mehčinom osramote
Iste pavuljice.

Nit je ledak toli gladak,
Nit su puni klasi
Jak su gladki, obilati
Moje mile vlasi.

Koja kada pparosi
Po sněžanóm vratu:
Rekao bi, da je cěla
Ovita u zlatu.

S kojih kada splete krunu
Obla verh těmena!
Mislio bi u kraljicu
Da je pretvorena.

A kad prame razapusti
Pokraj stidna čela:
Sanjao bi, da poziraš
Krilatog angjela.

Drag. Rakovac.

Stan.

Gdě j' stanak moj? gde j' stanak moj?
Sava teče po ravninah;
Kupa šumi po pećinah,
'Z gore 'zvira grozda med,
Zemaljski raj na pogled
Pa to je ta krasna zemlja!
Zemlja Slavonska stanak moj!

Gde j' stanak moj?! — gde j' stanak moj?
Znaš u miru Bogu milom
Duše nježne u tělu cilom
Misao krepku svaki čas.

Dušmaninu na užas:
To Slavonac[1] slavno pleme
Medj Slavonci stanak moj.

Pešma brodara

na

moru jadranskom.

Oj talasi, mili, ajte,
Čamac dalje moj těrajte,
A ti vihru doć nemoj!
Put je danas dalek moj;
Oj! oj, oj!
Put je danas dalek moj.

Svedjer s mirnom mora svěsti
Brodar u svoj čamac sěsti —
I tad veseo pěva oj!
Velik li si, Bože moj!
Oj, oj, oj!
Velik li si, Bože moj!

Morske pute svedj miluje,
Srěću traži — Boga štuje,
Smělo s morem vodi boj,

I dom věrno ljubi svoj,
Oj, oj, oj!
I dom věrno ljubi svoj!

Kod kuće su sestre, bratja —
K svojim rad se brodar vratja,
Žena s čedom viče oj;
Gdi si druže — ćaćko moj?
Oj, oj oj!
Gdi si druže — ćaćko moj.

Oj talasi mili ajte,
Čamac dalje moj těrajte,
A ti more mirno stoj,
Dok se u dom vratim svoj,
Oj, oj, oj!
Dok se u dom vratim svoj!

Iv. Tèrnski.

Odluka.

Da mi ju je sam' viděti
Za kom sèrce vapije,
Sve bi mogo prěgorěti
Tuge moje laglije.

Bělo bi joj onda lice
Sa cělovi pokrivo,
Cèrne oči, pijavice
Suzami bi umivo.

Vrane kose sa koviljem
Sněžnim pomno kitio,
Běle grudi žutim smiljem
Rado bi joj resio.

Od koraljih usta mila
Na moja bi stavio,
Neprestano iz svih silah
Ljubeći ju slavio!!

J. Oriovčanin.

Tri pèsmice u jednoj.

Oj košutko, càrnooka
Krasna, tanka i visoka!
Pěvat ću ti tri pěsmice,
Tri pěsmice s jedne žice.

Pàrva pěsma nije šala,
Ako prem je prosta i mala,
U njoj pěva moja vila:
„Ja te ljubim, děvo mila!“

Druga pěsma milo moli
Nepreziraj gorke boli,
Nježnim glasom tebe snubi:
„I ti mene, děvo, ljubi!"

Tretja ove nadvišava;
Rajskom moćom obožava
Slobodnoga kano roba:
„Stalnos, věrnos, tja do groba!"

To su one tri pěsmice,
Tri pěsmice s jedne žice —
Al ih nesmě nitko znati
Děvo! — nemoj me izdati,

Vukotinović.

Mojoj miloj.

Volio bi da dušmanska sila
Satare ma u kèrvavom boju,
Da izgubim sve i dušu moju;
Nego da me ti neljubiš, mila!

Kao rěka strahovitog Nila,
Kad polije plodonosna polja;
Tako silno pliva sàodca volja,
Da bi ti do groba mrja bila.

Diamante od carstva Golkonde,
I gomile Krezusova błaga
Nebi htio nigda pogledati, —

Kad bi sve to ja imao ondě,
Gdi ti sa mnom nebi bila draga,
Da sve tebi mogu darovati!

N. Borojević.

Novi lek.

Mojih pàrsih u dubini
Gorka bolest gnjezdo ima:
Sada gorim u vrućini,
Sad' me tare grozna zima.

No kada me moje ljubi
Ljubit stanu ustne krasne,
Odmah zima tad se izgubi,
Ljuta vatra pak ugasne.

Lěk taj zato čudnovati
Koj pomogo jeste meni,
Izvolite poštovati,
O lěkari preučeni!

I kad děva koja oćuti
Svojih nježnih srěd nědara'
Groznu zimu i plam ljuti
Te joj sàrce jače udara,

Da joj odmah prepišete
Dobar brojak od cělova',
Pa on časak, vidit ćete,
Ozdravit će opet s nova.

D. Demeter.

Bolestnik.

Bolestan sam vele jako,
Junačke mi, děvo, srěće,
Odviš tarpim; vidim veće,
Da ću propast naopako.

Jer me sad u sàrcu zima
A sad opet vatra něka
Hvata, — ah, za mene lěka
Na tom světu više nima! —

Jednog ipak znam lěkara;
Al' on neće, žaliboże,
Da mi k zdravju pripomože,
Tužna mene — věk me vara.

Smárt il' zdravje meni dati
    Od njeg' samo sad zavisi.
    Tko 'e taj lěkar, pitaš? —
        Ti si! —
Kad mu želiš ime znati.

M. Bogović.

Njeno lice.

Ljubno njeno lice vidim
    Kad mi zora blaži san,
Kada slavuj glasom sladkim
    Ljubavi mi prati dan.

Ljubno njeno lice vidim
    Labud krila kad spira,
Golubica kad s' nedužnim
    Sàrcem svù pust razbira.

Ljubno njeno lice vidim
    Kad se bliži vrěme sna,
Kad mi noćju grudi čara
    Ruka strélnog angjela.

Na njena usta.

Da mi vas je poljubiti —
Ah vi usta medna.
Ma mi znala činka biti
To života jedna.

Šećer — sile iz vas teku
Ké mi dušu slade
Ljubki glasi od vas jeku,
Ki me k sanu vabe.

Od ljubavi san je mio,
Težkoća mu blaga —
Ma on smèrti obraz bio,
Ma smèrt ista naga!

Anka.

Oj Slovenko! ja 'mam iti,
Izvolj sarce mi vratiti,
Ako nećeš i to malo
Sažgi od sarca što j' ostalo
Znaš li što je nevolja? —
Ja te ljubim, Anko ma!

Tako t' carne tvoje kose,
K'u razbludno větri nose;
Tako t' lica — dviuh ružicah;
Tako t' duzěh trapavicah;
Tako t' plaha pogleda: —
Ja te ljubim Anko ma'!

Tako sladcěh tvih ustanah
Tako struka ti tanana,
Tako kite ružmarina
K'a već kaže nad sva ina,
Tako bolih razbludah!
Ja te ljubim Anko ma!

Oj Slovenko, s Bogom sada!
Misli na me, dušo mlada
Kad put juga ćeš gledati,
Moj će duh pred tobom stati...
Tebe zàbit? — Nikada! —
Ja te ljubim, Anko ma!

St. Vraz.

Kazalo.

Ztran.